

MIKE HASSEL

ORDON: UCIDE-ŢI APROAPELE!

NEMIRA

MIKE HASSEL

ORDON: UCIDE-ŢI APROAPELE!

V.1.0

V.1.0

ISBN:
973-569-189-2

Traducerea de SORIN PETRESCU

Mike Hassel
ORDER: TOTE DEINEN NACHSTEN!
Editura Nemira
1998

Fiicei mele, care mi-a redat surâsul...

De-aici, de la fereastra camerei mele, situate la etajul al zecelea al hotelului *Inter*, luminile Tangerului[1] sunt ca nişte licurici.

Este aproape miezul nopţii.

Nu se aud decât bâzâitul discret al aparatului de aer condiţionat şi respiraţia uşoară a Lianei.

Votca e bună. Smirnoff veritabil. Îmi mai torn un pahar. Sunt liniştit. Coşmarul s-a terminat. Este liniştea dinaintea sfârşitului. Ştiu că din acest hotel n-am să mai ies viu. Cel puţin cinci lunetişti veghează zi şi noapte toate ieşirile şi intrările.

Nu-mi pare rău de mine. Dar Liana şi copilul nu au nici o vină. Sau una singură: că sunt ai mei şi trebuie să-mi împărtăşească soarta.

Abia întrezăresc conturul stâncilor Gibraltarului. De-acolo, din Gibraltar, a plecat totul.

Privesc calendarul: 30 iunie 1994. Doamne, cum a trecut timpul!

Doamne, cât de puţin mai am!

De-acolo, din Gibraltar, a plecat totul!

LA ILAHA ILLA ALLAHU!

LA ILAHA ILLA ALLAHU!

LA ILAHA ILLA ALLAHU!

LA ILAHA ILLA ALLAHU!

LA ILAHA ILLA ALLAHU!

LA ILAHA ILLA ALLAHU!

Subcentrul de pregătire a comandourilor speciale, mai pe scurt, SCIS[2], beneficiază de o protecţie deosebită. Pereţi construiţi dintr-un aliaj complicat: beton, plumb, argint şi încă ceva. Ceva ultrasecret

O reţetă specială folosită parţial în proiectarea bârlogului lui Hitler. Preluată cu succes de Saddam Hussein, pentru adăpostul lui de lângă Bagdad.

Varianta arabă pentru kamikaze este *FIDA IYYUN*[3]. Cei care

---

[1] **?** Oraş-port în Maroc (n.tr.).

[2] Unitate ultrasecretă situată, după unele variante de sorginte rusească, într-un buncăr, la a sută de metri sub nivelul mării (n.tr.).

[3] Literal: „Cei care se sacrifică” (lb. arabă) (n.tr.).

sunt aleşi pentru îndeplinirea celor mai periculoase misiuni de tip militar.

Adică noi. Cei şase aleşi. Cei care suntem acum supuşi unui tratament psihotronic. Ne sunt implantate reacţii psihocinetice, aşa cum ai introduce o dischetă într-un calculator, determinându-l să lucreze după cum îi comanzi.

Pe scurt, ni s-au activat genele primare, aflate în stare de conservare. Suntem programaţi să ucidem. Dar asta nu e o noutate. Pentru asta există mercenari, nu-i aşa? Noutatea e că NE-au transformat în roboţi.

EI!

EI sunt acum creierul nostru!

Nu mai suntem mercenari de natură umană. Suntem mercenari mecanici. Supuşi total şi definitiv lui *DIH KHODA*[4].

Ne-au transformat în agenţi PSI[5].

Noi ştim să mânuim armele.

EI

însă

ştiu mult mai mult!

EI ştiu să ne mânuiască conştiinţele!!

Şi mai ştiu ceva!

EI nu ştiu să-şi iubească aproapele.

În genele noastre stinse şi acum reactivate cu ajutorul cipurilor implantate în ceafă, ne repetăm ceea ce EI vor ca noi să pricepem: *AL – awal YA'MUR*[6].

EI! *B'NAI BRITH*[7].

---

4 Călăuză (lb. arabă), de fapt, şeful Ordinului Asasinilor (n.tr.).

5 Conştiinţe manipulate (n.tr.).

6 Prima comandă (lb. arabă) (n.tr.).

7 „Fiii Alianţei”, organizaţie creată la New York, în 1843, de emigranţi evrei de origine germană. În Franţa, există două-trei mii de membri (n.tr.).

KARA’A[8] AL-KHAMES[9]-SUTRA[10] AL SADES WA AL KHAMES ASHAR[11]

O, vai cei ce credeţi, nu luaţi Jidovi sau Creştini drept prieteni. Ei sunt prieteni numai între ei. Cine dintre voi însă şi-i alege ca prieteni, este ca şi unul dintre El. Allah nu ocârmuieşte un popor nelegiuit.

KARA’A AL-TASEH[12]-SUTRA AL-RABEH WAL ISHROON AL MYYA[13]

O, voi cei ce credeţi, luptaţi-vă împotriva necredincioşilor celor învecinaţi şi El să afle În voi cruzime; şi să ştiţi că Allah e cu cei ce se tem de EL.

---

[8] Coran (lb. arabă) – i.e. pagini de carte. Coranul este Cartea Sfântă a Islamului (n.tr.).

[9] A cincea (lb. arabă), (n.tr.).

[10] Din Sura (lb. ebraică) – i.e. la început, zid de piatră, apoi, rând de carte, epistolă, verset (n.tr.).

[11] A cincizeci şi şasea (lb. arabă), (n.tr.).

[12] A noua (lb. arabă), (n.tr.).

[13] A o suta douăzeci şi patra (lb. arabă), (n.tr.).

I

— Aţi ucis în Angola. Aţi fost în comandourile care l-au salvat pe Djohar Dudaev. Aţi dus la bun sfârşit atacuri în Bosnia, Transnistria şi Cecenia. Sunteţi suspectaţi că aţi fi participat la atentatele politice din Egipt şi Rusia, ca şi la loviturile de stat din România şi Polonia. Sunteţi, pe scurt, copiii nimănui, care au luptat pe un pământ străin şi care L-au părăsit cu sentimentul că Sfântul Dolar este singurul care u ocârmuieşte.

Baza Rattlesnake[14] este una dintre cele mai secrete baze de antrenament din Gibraltar, care aparţine SAS[15]. Iar cel care bengăne, aşezat cu un sfert de bucă pe un birou multifuncţional, este un grangur din stafful serviciului. Un tip corect, din vârful pantofilor cu bot ascuţit, până la frizura care încearcă să-i ascundă chelia prematură.

Stăm înfundaţi în nişte scaune gen pilot, care ne oferă tot confortul necesar. Colonelul Schroder şi maiorul Pavlovici au dreptul, evident, la locurile din faţă. Colosul, Fijianul, Iusuf Ciler[16] şi cu mine ne mulţumim cu locurile de pe margine. Se vede bine şi de-aici.

— Sunteţi printre puţinii care cunosc în detaliu metodele de luptă ale fundamentaliştilor islamici. Dar, pentru ceea ce aveţi de făcut de-acum înainte, nu e de ajuns. Va fi nevoie să învăţaţi încă două lucruri esenţiale. Primul: metodele lor de organizare. Cel de-al doilea: Coranul, învăţătura lor fundamentală şi care începe cu preceptul: *LA ILAHA ILLA ALLAHU*! Domnilor, tradus în limba engleză, aceasta înseamnă: NU EXISTA ALLAH ÎN AFARĂ DE ALLAH!

Englezoiul ia o pauză şi ne conspectează ca pe nişte firimituri căzute din sandvişul lui. Privirea îi zăboveşte ceva mai mult timp pe figura Colosului şi putem remarca cum mustaţa îi tremură nervos. Nu-i vorbă, nici noi, ceilalţi, nu am putea servi drept modele unui pictor de biserici, dar se pare că americanul ne depăşeşte de departe.

---

[14] „Şarpele cu clopoţei” (lb. engleză), (n.tr.).
[15] Serviciile Speciale ale Forţelor Aeriene britanice (n.tr.).
[16] Personaje din romanele anterioare ale autorului (n.tr.).

Charles Pamperville, cum se recomandase profesorul nostru, se aşează în spatele unui birou, la care stătuse probabil şi străbunicul său şi prinde să răsfoiască mai multe hârtii. Mustaţa lui îşi păstrează uşorul tremur nervos, pe care nu i-l tempereazǎ nici măcar pipa uitată neaprinsă în gură.

— Sper ca Bunul Dumnezeu să-l fi îndrumat în cunoştinţă de cauză pe Sir Hugh Ramsey în alegerea sa, mormăie englezul, aparent fără importanţă. Mai trage câteva fălci din pipa stinsă şi-şi trece cu gingăşie mâna prin părul dat la remaiat. Tuşeşte în stil britanic şi reia: Gentlemen, misiunea mea a fost aceea de a vă introduce în materie. Instructorul-şef, Benjamin Styles[17], va fi cel care vă va îndruma mai departe. Vreau să mai adaug doar un lucru, pe care de altfel sunt convins că-l cunoaşteţi prea bine. O fac însă pentru a fi sigur că l-aţi înţeles pe deplin. Tipul se ridică de pe scaun, pentru a da mai multă importanţă spuselor sale şi se hotărăşte să renunţe la pipă, devenită oricum obiect de decor. Gentlemen, ni se adresează el din nou, cu un apelativ care ni se potrivea ca o umbrelă cu mâner în curul unei vaci, gentlemen, nu veţi primi nici un ban, dacă obiectivul misiunii pentru care aţi fost recrutaţi nu va fi atins. De astă dată nu mai sunteţi plătiţi doar ca să luptaţi. De astă dată sunteţi plătiţi pentru a realiza ceea ce ne-am propus. Şi nu vă ascund că neîndeplinirea misiunii ar antrena după sine scoaterea voastră definitivă din scenă.

Charles Pamperville se înclină scurt şi părăseşte ţanţoş încăperea, atent să nu-şi strice dunga de la pantaloni.

— Este un constipat, hotărăşte Colosul în numele tuturor. Odată, pe când eram la Marines, am făcut o aplicaţie comună cu Royal Navy[18] în Marea Mediterană, pe undeva, prin apropiere de Malta. Atunci am avut destul de rara ocazie să întâlnesc un astfel de specimen. Era un soi de grangur. Se înfipsese pe puntea unui crucişător şi se chiombea prin binoclu, hotărât, se pare, să-l devoreze cu privirea. Dădea impresia că se află în propriul său apartament, urmărind cu voluptate o femeie care se dezbrăca în apartamentul de vizavi. Marea era destul de furioasă, ceea ce îl silea la un efort deosebit pentru a-şi păstra poziţia pe care şi-o propusese. Se credea, dragi camarazi, urmaşul amiralului Nelson şi atunci se căznea să servească de exemplu cadeţilor care-l înconjurau. Cu toate acestea, cadeţii ştiau că tipul îşi fixase concentrarea, undeva, între călcâie şi buci. Am căzut cu toţii de

[17] Numele sunt, evident, trucate (n.a.).

[18] Marina Regală Britanică (n.tr.).

acord că englezilor li se servesc la prânz bastoane de bambus. Prea stătea drept şi se mişca o dată cu vasul.

— Soldat Frederick Sheldon, ai de gând să ne asasinezi mult timp cu tâmpeniile tale? întreabă retoric colonelul Schroder. Dacă viaţa omului are o limită, de ce nu ar avea şi prostia lui?

Un gâlgâit îndelungat ţine loc de prim răspuns. Apoi, Colosul mângâie bidonaşul de care nu se desparte nici la budă şi-şi înăbuşă o râgâitură cerută de situaţie. Are un ficat cu care ar putea supravieţui şi un pluton de prometei. Dar nu apucă să dea răspunsul adecvat

Pe uşa capitonată în piele îşi face apariţia instructorul-şef Styles. De-acum, lucrurile prind să intre pe făgaşul normal.

Benjamin Styles este recunoscut ca unul dintre cei mai eficienţi agenţi pe care i-au avut vreodată Serviciile Secrete britanice. Arată de parcă tocmai a fost scos dintr-un sarcofag, dar simţim până în vârful degetelor magnetismul pe care îl emană.

— Toţi am fost copii, începe el, dar nu este obligatoriu să sfârşim ca bătrâni. Important e ce facem între cele două limite. Şi tocmai pentru că timpul ne presează, voi trece direct la subiect. Veţi forma trei echipe distincte. Prima: Florin Zamfir şi Frederick Sheldon. Voi vă veţi infiltra în reţelele subterane de influenţă arabă, pe axa Marsilia-Lyon-Paris. Obiectiv: descoperirea şi lichidarea vârfurilor de triunghi[19] care vor ca Islamul să domine Franţa. După răsplată şi plată, domnilor. Învinşii din Alger vor acum să devină învingători în Paris. Francezii şi-au făcut-o cu propria lor mână. Zâmbeşte într-un peş şi savurează de unul singur tâlcul celor spuse. Apoi reia: Asta nu înseamnă că nu vom colabora ca DTS[20]. A doua echipă, Iusuf Ciler şi Fred Maragano, se va infiltra în „Brigada arabă”. Veţi lupta, domnilor, cu arma în mână, împotriva creştinilor. Cele două echipe vor acţiona independent. Până la un punct. Legătura va fi păstrată prin colonelul Schroder şi maiorul Pavlovici, doi turişti excentrici, care au câştigat o sumă fabuloasă la Cazinoul din Monte Carlo şi au pornit într-o croazieră pe Marea

---

[19] Este vorba de organizarea în triadă a celor care acţionează pe teritoriul Franţei. Fiecare combatant cunoaşte doar doi dintre colegi, dintre care unul este vârful. Astfel, dacă un cap cade, ceilalţi capi rămân în picioare (n.tr.).

[20] Departamentul de Supraveghere Teritorială (Contraspionajul francez), (n. tr.).

Mediterană, cu un iaht de închiriat

Instructajul durează toată ziua, cu pauze de masă. Alte zece zile vom fi oaspeţii bazei Rattlesnake, timp în care trebuie să memorăm date, nume, localităţi, metode, adrese, structuri şi infrastructuri. Vom locui împreună, într-un minicampus creat special pentru noi, dar vom fi antrenaţi pe celule.

Schroder şi Pavlovici se bucură de o atenţie deosebită. Ei doi, împreună cu o a treia persoană[21], deţin cheile de la un safe care conţine documente ce ar putea schimba multe guverne din Europa. Şi nu numai.

De aceea, nici nu ne însoţesc pe noi, ceilalţi patru, în barul care ni s-a pus la dispoziţie. Deasupra uşii, firmă e fără echivoc: „Intri pe două picioare şi ieşi pe patru.” Colosul nu mai are nevoie de altă invitaţie. Dă buzna asemenea unui taur comunal invitat la un concurs naţional de montă şi nu se opreşte decât după ce face cunoştinţă cu bara de protecţie a tejghelei.

— Nu mă întrebaţi ce fel de băutură prefer, urlă el, în stilu-i caracteristic, fără ca cineva să-l fi întrebat ceva. Orice băutură e bună, cu o singură condiţie: să trotileze specimenul pe care-l aveţi în faţă.

Spaniolul care o face pe barmanul nu este un tip abia luat de la ţâţa mă-sii.

— Ai nevoie de un dentist! constată el, introductiv. Îţi pute gura.

Colosul e în culmea fericirii. După atâta amar de instructaj, are şi el parte de o descărcare binevenită. Totuşi, nu apelează încă la metodele lui violente. Cu timpul, a început să-i cam placă lupta de idei. Ne priveşte cu mândrie, ca şi cum ar fi scăpat de cea mai cumplită constipaţie din istoria metabolismului uman şi i se adresează barmanului spaniol cu toată gentileţea de care e în stare:

— Se impune o precizare. Cine pleacă de-aici „în patru labe”? Cel care serveşte sau cel care este servit?

Cădem pe spate. La o asemenea exactitate a frazei, din partea Colosului, nu ne-am fi aşteptat niciodată.

Mai puţin purtat pe la şcoli înalte, Fred Maragano, alias Fijianul, scoate o tăbliţă de plastic, gen Credit Card şi i-o aruncă barmanului direct în mărul lui Adam. Nefericita victimă nu prea dă semne evidente de încântare. Mai pe scurt, cade ca secerată. Apoi apare şi locţiitorul, care, mult mai cooperant, ne întreabă ce

---

[21] Vezi *Pentru bani, înainte!* şi urm., de acelaşi autor (n.tr.).

rahatu’ mă-sii vrem.

— Ne-am bucura să-ţi mişti curul tău ăla gras şi să faci să ne parvină câte o bere ameţită, îl atenţionează Fijianul, rânjind.

— O bere ameţită? întreabă, nedumerit, locţiitorul. Voi nu sunteţi normali!

— Iată de ce, intervine Iusuf, cerem o băutură anormală. Iar dacă în următoarele cinci secunde nu o avem în faţă, şansele tale de a trăi scad cu o viteză uluitoare.

Pentru oricine din lumea *noastră* o bere ameţită nu reprezintă o băutură greu de digerat: bere, votcă, şampanie, suc de roşii, chimen şi măsline verzi. Locţiitorul însă nu pare a fi ajuns nici la gradul de caporal în materia respectivă. Oricum, la îndemnul lui Iusuf, prinde viteză. Îi dăm cu toţii o mână de ajutor la prepararea trotilului, care ar putea candida la premiul Oscar în domeniul combinaţiilor de băuturi, dacă s-ar decerna aşa ceva.

O scenă idilică, pe care o poţi întâlni în multe baruri aflate de-a lungul şi de-a latul lumii. Doar dacă şi în acest caz, ar fi fost vorba de un bar adevărat, iar barmanul şi clienţii ar fi fost reali.

Dar nu e aşa. Şi nu întârziem să luăm cunoştinţa de crudă realitate. Pe lângă ingredientele cerute pentru prepararea celui mai dichisit cocteil din lume, se mai găseşte ceva în plus, despre a cărui prezenţă nimeni nu este informat: haşişul. Combinaţia capătă acum alt nume. Dorit de EI. *HASCHISCHIM*[22].

Gena noastră rămasă în conservare devine mai activă decât o furnică recent condamnată la muncă zilnică pe viaţă.

Cineva apasă pe butonul *PORNIT*.

În memorie ne rămân numai elementele de care au EI nevoie.

Pentru a contracara pericolul fundamentalist, nu e de-ajuns să ştim să ucidem. Trebuie să fim unii dintre EI. Trebuie să cunoaştem Coranul şi să nu ne fie frică de propria noastră viaţă.

Infiltrarea într-o reţea de calibrul celei algeriene din Franţa nu este la îndemâna oricui şi nu se face aşa de simplu cum vedeţi prin filme. Aici, lucrurile sunt bine stabilite, ordinele se execută fără discuţie, ierarhia este structurată pe imbatabilul sistem al Mafiei: *Matarese Circle!*

Suntem printre cei mai bine pregătiţi mercenari din lume! Dacă nu cei mai buni! Un singur lucru ne lipseşte, ca să ducem la bun sfârşit misiunea pentru care am fost recrutaţi: credinţa în Allah!

Dar de asta se şi ocupase SAS!

---

[22] Literal: Fumători de haşiş (lb. arabă), (n.tr.).

II

Marsilia nu este un port pentru care să faci o pasiune. Mai ales atunci când te trezeşti dintr-o beţie marinărească, doar într-un tricou şi un pantalon şi cu doar doisprezece franci în buzunar.

Când fac ochi şi văd pubelele de gunoi care mă înconjoară şi şobolanii care încearcă să-şi prepare un prânz din mine, îmi vine iar s-o dau pe leşin. În cap îmi bat mii de clopote şi gura mi-e mai amară ca fierea.

Mâna mea dreaptă, cea mai deşteaptă dintre cele două pe care le posed, găseşte rapid sticla de Pernod, ce aştepta, timidă, să-mi ofere un prim-ajutor. Citesc cu atenţie eticheta, ca să mă asigur că nu e gaz şi remarc faptul că o asemenea băutură nu mai avusesem prilejul să degust Mai pe scurt, iată ce scria: „*Hotelul Americanilor*, rezervare, contact Colosul, dacă nu, autodistrugerea.” Scurt şi la obiect

Sparg sticla şi o iau la drum. Nu ştiu unde se află hotelul cu pricina, dar nici nu întreb. Paşii mă poartă ca pe un cal obosit, care simte încă de departe mirosul grajdului.

Sunt pur şi simplu teleghidat!

La *Hotelul Americanilor*, mă aşteaptă, într-adevăr, o rezervare. Cercetez camera de-a fir-a-păr şi, bineînţeles, nu găsesc nimic. Îmi lustruiesc pantofii scâlciaţi cu cearşaful imaculat şi mă scandalizez pe tema lipsei de igienă.

Verificarea e făcută de însuşi şeful recepţiei, însoţit de camerista de pe etaj, o bucăţică pe cinste. În comparaţie cu tricoul şi pantalonii mei, la care şeful priveşte cât nedisimulată scârbă, cearşaful ar putea juca rolul principal într-un clip pe tema detergenţilor şi a eficacităţii lor. Şeful îşi exprimă totuşi dorinţa de a-mi schimba aşternutul. Soluţia însă nu mă satisface. Cer să fie schimbată şi camera.

Mă numesc Iafar Sunit şi sunt cetăţean algerian în vizită la rudele mele din Franţa. Ahmed Ben Omar, supranumit Colosul, urmează să mă contacteze printr-o tipă pe care, chipurile, trebuie să i-o suflu.

Două zile mă plictisesc de moarte. Mai e una şi comanda de

autodistrugere venită de la Centru se va reactiva automat. Dar nu e cazul.

Spre seară, apar. Tipa care-l însoţeşte pe Colos face toţi banii Deşi impresia mea despre femei, implicate în altceva decât în pat, este deplorabilă.

Colosul e un tip de doi metri pe doi, doar cu un ochi la activ şi cu cicatrice care ar putea ocupa în voie o jumătate dintr-un manual de medicină legală. Am intrat în horă şi am invitat-o pe tipă la dans.

— Aţi cam întârziat, bag eu verbul, fără nici o altă introducere politică.

— Trebuia să ne ştergem urmele, se mâţâie ea, cu ochii şi cu nasul pe tricoul meu murdar la voi nu funcţionează apa caldă?

— La noi funcţionează glonţul rece, îi dau eu de ştire. Când aflu restu'?

— Voi, arabii, sunteţi cumplit de grăbiţi, dă ea drumul unei judecăţi de valoare, plimbându-şi un sân pe braţul meu. Peste vreo cinci ore ne întâlnim cu nişte asiatici băgaţi în ciorbă.

— Locul?

— Nu-ţi face probleme. Te ducem noi. Cred că ai apucat să afli că iubiţii voştri comandanţi au căzut?!

— Nu înţeleg.

— Adică, n-ai avut curiozitatea să citeşti ziarele de astăzi, puiule?!

Ajung în cameră şi deschid *Le Matin*. Ştirea e pe pagina a treia. Cei doi turişti care câştigaseră o sumă imensă la Cazinoul din Monte Carlo şi care închiriaseră un iaht, au suferit un naufragiu. Cadavrele lor, mai umflate ca două baloane, au fost găsite după două săptămâni pe coastele insulelor Canare. Identitatea le-a fost stabilită după amprentele dentare.

Din acest moment, îmi este tăiată orice punte. Reacţionez cu întârziere la bătăile tot mai insistente în uşă. Când deschid, primesc drept în bot jetul de gaz ce-mi era destinat

Mă trezesc într-un soi de buncăr, faţă în faţă cu doi chinezi sau japonezi, ce-or fi fiind, care mă privesc cu un zâmbet larg pe buze. Sincer să fiu, eu unul nu găsesc nici un motiv de bucurie, îndoi timpi şi trei mişcări sunt conectat la un computer, iar una dintre aschimodii, mi se adresează într-o franceză impecabilă:

— Saltă! Hai, hai, că nu prea e timp!

Din întuneric apare tipa cu pricina şi, după ce se recomandă,

Ema, mă ia la întrebări:

— De unde ştiai că suntem noi? Am folosit trei perechi şi toate s-au comportat în acelaşi fel: bărbaţii s-au făcut cui, iar femeile se gineau după gigoloul de serviciu. Pe Ahmed nu-l cunoşteai. Nici pe mine. Şi totuşi, ai venit direct!

Ahmed! Asta trebuie să fie Colosul. Ne-am dat dracului! Suntem, care vasăzică, cu adevărat supuşii lui Allah! O privesc pe Ema cu simpatie şi-i comunic noutatea zilei:

— Am uitat să-ţi spun că nu. Mai lucrez pentru grădiniţa de copii…

— Iafar! Cât de bun ai fi, n-aveai cum să nimereşti la fixul fixului!

— Atunci, s-o luăm aşa: pe tipul de la DTS l-ai văzut şi tu, era la bar. Îl ştiu, pentru că am lucrat cu el acum vreo cinci ani, *în* Maroc.

Ema mă ascultă de parcă aş recita poezia de sfârşit de an şcolar. Verificarea e necesară oricând, dar trebuie să fie reciprocă pentru a avea eficienţă.

— Ei bine, continui eu, numai Ahmed, din cei trei, l-a salutat pe francez.

— Eşti prost sau ce? Cum era să-l salute, ca să se trădeze? Am din ce în ce mai mult impresia că numeşti decât un pui de căţea infiltrat în Serviciile noastre.

— Iar tu eşti o tâmpită, îi întorc eu complimentul. Ţi-am spus doar că mi-am luat transferul de la grădiniţă. Când vrei să-ţi aprinzi ţigara şi bricheta dă trei rateuri la rând, la doi tipi cu brichete diferite, care stau la distanţă de zece metri unul de altul, e clar că amândouă brichetele provin de la aceeaşi firmă!

Aparatul la care sunt conectat piuie şi zice ceva pe limba lui. Rezultatul afişat pare a mulţumi audienţa. Ema apasă pe un buton şi în cameră intră Ahmed. Fac ochii ca ai unei broaşte gravide. E şi nu e Colosul. Seamănă leit, dar în cap îmi sună un clopoţel de argint.

Vine direct spre mine cu lă boiul întins.

— *Salam alecum*, Iafar! Sper să ierţi micile neplăceri, dar ştii şi tu cu ce se mănâncă munca noastră. Votcă?

Îl înjur scurt în gând şi-mi lipesc ochii de el. Doar nu ne-or fi făcut operaţii estetice! Îmi toarnă o bărdacă de Stalicinaia şi trece la prezentări.

— Pe Ema o cunoşti. Ei sunt Wang şi Sumya.

— Despre ei nu am nici o informaţie.

— Fac parte din stafful tehnic. Nu ies niciodată la lumină. Iafar, când ne faci legătura cu omul de la GIA[23]?

— Trebuie mai întâi să-l găsesc. Acum trebuie să fie, pe undeva, prin Lyon.

— *Pe undeva*? caută Ema să intervină.

— Am înţeles că misiunea ta s-a terminat, buburuză mică, replic eu, puţin enervat. Nu vă faceţi griji. Ştiu, la o adică, de unde să-l iau.

— Iafar, tu nu prea ai încredere în noi, mă dojeneşte cu glas blând Ahmed. Credeam că suntem camarazi în lupta pentru cauza sfântă.

Conform scenariului, ar mai fi un pic şi ar trebui să izbucnesc în lacrimi, cerându-mi spăşit iertare. În loc de scena aşteptată, scot cu un gest firesc seringa cu tranchilizante, disimulată într-un pachet de ţigări şi le distribuie câte o porţie. Înainte să poată reacţiona, tipii sunt la orizontală. Vine rândul, meu să-i iau la verificat.

Îmi scot micuţul IBM şi trec la identificare. Nici un piuit nu tulbură însă liniştea din jur. Cipul din ceafa lui Ahmed, dacă ar fi existat vreunul, nu reacţionează. Verific de trei ori, dar rezultatul este negativ.

Clar! Fusesem atras într-o cursă de care, probabil, ruşii nu erau străini. Cum nu e cazul să filosofez pe tema dată, trec la scotoceala de rigoare. Bineînţeles, nimic. Ies din buncărul care se dovedeşte a fi o anexă a spălătoriei din subsolul hotelului şi o iau către parkingul subteran; Mut maşina pe care o închiriasem în spaţiul A4: consemn negativ, întâlnirea a eşuat. Legătura cu Centrul urma să primească o reconfirmare, după întâlnirea cu omul GIA, la Lyon.

Scot „bombiţa” din torpedoul Peugeotului şi mă întorc în „buncăr”. Cei patru zac mai departe în poziţiile în care i-am lăsat Fixez maşinăria diabolică de un perete şi întorc discul minuscul la cifra cinci. După care ies şi încui conştiincios uşa.

Urc spre camera lui „Ahmed” şi, în clipa în care intru sub duş, aud explozia.

— *Bkhatrak*[24]*,* Ahmed, sau cum naiba te-oi fi numind, recit eu teatral.

Cât despre misiunea mea, pare a se încheia înainte de a

---

[23] Grupul Islamic Armat, cea mai radicală dintre mişcările armate algeriene (n.tr.).

[24] La revedere (lb. arabă), (n.tr.).

începe. Iar pentru asta există ordinul de autodistrugere, cărei însă nu vine.

El hotărăsc când.

Privesc pe fereastră către maşinile Poliţiei şi Salvării, care sosesc într-o bulibăşeală desăvârşită, cu toate sirenele în funcţiune.

Nu pot părăsi hotelul sub nici o formă. Nici dacă m-aş transforma într-o pasăre. Cu siguranţă, falsul Ahmed are plantaţi nişte băieţi care supraveghează ieşirile, ţinând într-o mână o puşcă cu lunetă, iar în cealaltă fotografia mea.

Aţi simţit vreodată cu adevărat frică? *Frica*, nu spaima. Frica animalului prins în capcană, care-şi roade propria-i labă, ca şi cum ea l-ar fi trădat. Numai pentru a scăpa. Dar nu de moarte se teme, nu, ci de faptul de a fi *prins*. Animalele se uită la moarte ca într-o oglindă. Oamenii, ca la un tablou! Nu v-aş dori s-o simţiţi vreodată pe pielea voastră.

Ridic receptorul şi cer recepţia.

— Aici camera 409. S-a întâmplat ceva?

— Nimic deosebit, îmi răspunde recepţionerul, cât se poate de profesional. Rămâneţi în cameră, totul se va lămuri foarte repede.

— Am auzit o explozie, insist eu.

— Nu intraţi în panică. Nu este nimic serios.

— Dar nu m-aţi înţeles, domnule, eu vă rog să-mi trimiteţi un poliţist. Cred că pot ajuta cu ceva. Mă înţelegeţi, nu prea pot spune multe la telefon.

După câteva secunde de tăcere, recepţionerul îmi răspunde, pe o tonalitate ceva mai joasă:

— E-n regulă! Aşteptaţi, vă rog, în cameră!

Nu trec cinci minute şi aud bătăi în uşă. Slavă Domnului!

Am baftă. Tipul e singur, cam de înălţimea mea şi poartă toate accesoriile tipice unui poliţist francez. Îl invit politicos în cameră şi, pe la spate (nu-i frumos, da’ asta e!), îi trimit ultimul ac cu tranchilizante din „pachetul de ţigări”.

Îl dezbrac ca pe o femeie, după ani de abstinenţă şi mă privesc în oglindă. Arăt precum cel mai autentic poliţist plecat în căutarea adevărului.

Ies hotărât pe uşa principală şi mă îndrept spre o maşină de poliţie, trasă ceva mai deoparte. Urc fără invitaţie şi-i proptesc şoferului pistolul în coaste.

— Demarează!

E momentul în care IBM-ul meu găseşte cu cale să înceapă să piuie!

Tipul de la volan o ia, fără să scoată o vorbă, înspre ieşirea din oraş. Găseşte autostrada spre Lyon şi nu pregetă să se angajeze în trombă. E o maşină oficială şi nu trebuie să ne oprim la mica barieră pentru a plăti taxa de rigoare. Continuăm să tăcem amândoi.

E clar! IBM-ul meu nu are cum să greşească. Este fabricat la comandă, pentru a reacţiona la o singură lungime de undă. Şi pentru o singură misiune. Ca şi mine. După care, devine automat inutilizabil.

Nu ajungem la Lyon. Mai sunt opt kilometri, dar nu-i mai parcurgem. Peugeotul coteşte brusc la dreapta şi ne angajăm pe o alee cu pietriş. Cauciucurile fornăie, puţin supărate, dar nu trece mult şi ne oprim în faţa unui *ranch*.

Şoferul opreşte şi se întoarce spre mine. Îi identific, instantaneu, chipul hidos. E Ahmed! Colosul! Este Frederick Sheldon, camaradul meu din Angola, Cambodgia, de la Sarajevo…

Mai este camaradul meu?!

Ahmed, alias Colosul, scoate un IBM. La fel cu al meu şi-mi verifică, la rândul lui, identitatea. Parchează maşina într-un garaj cu uşă teleghidată, de unde preluăm un Porsche cu număr de Danemarca. Pe autostrada mai dreaptă ca o sulă de urangutan pus pe fantezii sexuale, Colosul dă drumul la sonor:

— Pe fir au intrat băieţii de la Securitate[25]. Au o combinaţie cu ruşii şi cu francezii! Mie mi se rupe, n-am nimic de pierdut. Eu nu sunt patriot, pentru mine, America nu reprezintă ţara mea. Eu sunt un om simplu. Urăsc ideile, fiindcă îţi aduc numai neplăceri. Bagă botul într-o sticlă de plastic şi mi-o întinde, deşi cu un gest de reţinere. Ema, icneşte el, Ema este… a fost un agent dublu. Nu trebuia s-o omori, dar e OK! De unde aveai să ştii? Eu unul nu am sensibilităţi de genul ăsta, oricum.

— Cum rămâne cu maşina Poliţiei în care te-am găsit? Trec eu la chestiuni mai practice.

— Maşina! Orice student, băi puţică, poate vopsi o maşină oarecare şi s-o transforme în ce vrea el. Chiar şi într-una a Poliţiei.

Mă reculeg şi mai arunc o dată undiţa.

— Bun, hai să te cred, deşi, după cât te cunosc, nimic nu te-ar

[25] Poliţia Secretă română, aflată la acea dată în „exil” (n.tr.).

opri să treci la inamic, cu tot cu arme. Dar ce căutai tu în maşină? Parcă aveam alt punct de întâlnire.

Râsul gros al Colosului mă readuce la realitate. Nu suntem, totuşi, actorii unei piese. Sau, poate, suntem.

De fapt, suntem. Suntem actorii unei piese.

Am uitat! Aşa e! Suntem actorii unei piese! Iar şeful nostru este Regizorul!

— Eşti mai prost ca un găinaţ învins de clismă, mă gratulează Colosul. La hotel venisem să te arestez, ca să te scot din rahatul în care tocmai intraseşi. Planul nostru a fost de la început o variantă falsă. Pe fir era un agent rus, care nu putea fi anihilat, aşa că i-au dat şi lui o pâine de mâncat. Tu nu aveai cum să ştii, aşa că ai jucat rolul peştişorului de aur. Ar trebui să-mi lingi tălpile că te-am salvat. Şi în loc de asta, ce faci? Începi să mă iei la întrebări şi să cauţi adevărul. Nu pentru aşa ceva suntem plătiţi. Revino pe pământ, prietene, e bine şi aici. Măcar aici există dolari.

Oscilez între a-l lua de gât şi a mă sinucide. Aleg o a treia variantă, care se traduce printr-o tăcere prelungă.

— Te-ai supărat? întreabă Colosul, cu gingăşie. Hai să-ţi fac harta. Am sosit în Marsilia din Corsica. Duşmanul de clasă, cum îţi spuneam, mirosise toată combinaţia, drept care îşi propusese să mă lichideze pe drum şi să mă înlocuiască. Dar, ce să vezi, inteligenţa mea nativă m-a îndemnat să-l conving pe stewardul de serviciu să-mi dea o altă cabină pe feribotul cu care călătoream. Chipurile, odaia exala mirosuri prea urâte pentru nasul meu fin.

— Ţi-a fost greu să-l convingi?

— Cred şi eu că nu! Am râs două porţii de fasole... tu m-ai învăţat... Aici i se zice *le caviar roumaine...* Am râs, cum îţi spuneam, două porţii de fasole şi mi-am lăsat stomacul să vorbească prin purtătorul lui de cuvânt, precizează Colosul, bătându-se peste buci.

— Şi?

— L-am scos pe steward pe braţe şi i-am făcut oleacă de respiraţie artificială. Aerul sărat are proprietăţi curative de necrezut. A făcut pe dracu' în patru şi l-a convins pe un italian cu creierii pe bigudiuri să schimbe cabina lui, pe care o împărţea cu un compatriot, cu *single*-ul meu. Bineînţeles că la asta a contribuit şi bancnota de o sută de dolari, pe care i-am strecurat-o în buzunărelul lui de serviciu, puţin mai mic decât Golful Persic.

Pe italian l-au găsit seara, când am ajuns la Marsilia. Avea cinci gloanţe în cap şi două în inimă. Pe frunte îi scrijeliseră o semilună.

Colosul aruncă o privire în oglinda retrovizoare, care, spre uimirea mea, refuză să se spargă şi-şi aranjează frizura. Are şi de ce. La o sută de metri ne aşteaptă un baraj al poliţiei. Am simţit ceva călduţ în pantaloni. Colosul era deja cu piciorul pe pedala de frână.

Poliţaiul controlează cu grijă actele şi ocoleşte fără grabă maşina. După privirile lui admirative, se pare că un Porsche nu e chiar de lepădat.

— Frumoasă maşină! hotărăşte el să înceapă conversaţia. O aveţi de mult?

— Oho! precizează Colosul, aprinzându-şi un trabuc categoria întâi, fără să se deranjeze să-i ofere unul şi caraliului.

— Mergeţi în Marsilia cu afaceri?

— Da.

— Şi de-acolo?

— Tot mai departe, dă uriaşul noi detalii.

Poliţistul ne-ar înghiţi, dacă regulamentul i-ar permite să fie canibal. Dar n-are încotro. Treaba poliţiei e să controleze actele şi să cotrobăie după niscaiva arme sau droguri Nu eşti obligat să-i spui de câte ori ai vizitat buda în ziua respectivă.

Salută scurt şi ne face semn s-o luăm din loc.

— Ai făcut cam multă gălăgie cu bombiţa ta, îmi zice Colosul, după ce pătrundem în suburbiile Marsiliei. Puteai să-i lichidezi mai în linişte, nu să te iei la întrecere cu Hiroshima.

— Ar fi rămas urme.

— Atunci, de ce n-ai dat foc la toată Franţa?!

Ne cazăm tot la *Hotelul Americanilor*: Biletele pentru feribotul de Corsica ne aşteaptă la recepţie. Evident că nici unul dintre noi nu le va folosi. De altfel, tipii care urmau să ne înlocuiască ne aşteaptă în garaj.

Le pasăm cheile de la maşină şi de la camere, biletele pentru vapor, după care o tundem spre ieşirea de serviciu. Luăm un taxi şi ne oprim în port.

Din cele vreo douăzeci de cârciumi care împânzesc Rue des Etrangers, o străduţă de nici o sută de metri lungime, cea mai căutată de arabi este *Kabish*[26]. Patronul este un sirian, al cărui tată fusese hăcuit precum un salam de israeliţii aduşi de englezi

[26] Rugăciune pentru morţi, la evrei (n.tr.).

în 1940 pe coasta vestică a Mediteranei. Lucru care nu-l împiedică să-i iubească la fel pe toţi clienţii, arabi, evrei sau de altă naţionalitate. Doar până la ieşirea din local.

Un local în care poliţiştii, deghizaţi sau nu, sunt prezenţi nonstop. Mă şi întreb de ce oare toţi agenţii secreţi, ca şi noi, trebuie să se întâlnească numai în cârciumi. Ei, de ce! Evident, pentru că aici te poţi pierde uşor în decor.

Ne aşezăm la o măsuţă ceva mai mare decât o batistă dantelată, pierdută de o contesă în calea unui marchiz şi ne parvin la moment două degetare pline ochi cu rachiu. Obiceiul casei Patronul ne priveşte, ca un eunuc două prospături aduse în haremul sultanului şi întreabă ce comandăm. Nu emitem pretenţii deosebite. Mâncare marinărească şi cu specific arăbesc, plus bere de cea mai proastă calitate.

— N-avem un asemenea tip de bere, protestează patronul, minţind cu neruşinare.

— Prietenul meu vorbeşte foarte prost franceza, îi explic eu. A vrut să spună „berea cea mai ieftină” pe care o aveţi. Sau vă lipseşte aşa ceva?

— Dar ce naţie e prietenul tău? mă chestionează, fără jenă, sirianul.

— Idiot, îi răspund eu.

Arabul îl mai priveşte o dată pe Colos şi e de acord cu această categorisire.

Nu trec zece minute şi avem înfaţă două castroane pline cu celebra mâncare marinărească. Pentru cine nu ştie, treaba asta e un fel de amestec preparat din toate resturile de la bucătărie. Resturi de legume, carne, până la flegme şi borâturi. Totul se pune într-un cazan şi se fierbe cu adaos de condimente. Rezultă o magmă informă care, după răcire, se taie în felii şi se pune la încălzit în clipa în care este dată comanda.

Ne punem pe halit, nu înainte ca Ahmed, alias Colosul, să-şi exprime dorinţa de a participa personal, cu prima ocazie, la prepararea mâncării respective. Aşa cum ne-am aşteptat, berea e pişoarca. Uriaşul se face că se face şi dărâmă sticla pe podea. Într-o secundă, sirianul stă înfipt în faţa lui.

— Nu e urina mea, se apără Colosul. Este ceea ce ni s-a servit la masă. Fără să vreau, am răsturnat sticla.

— Cea mai bună bere arăbească, scrâşneşte patronul, dovedindu-se total neînţelegător, după care se întoarce spre mine şi mă invită să-i traduc amicului cât mai fidel cele spuse.

O fac într-o arabă perfectă, învăţată la liguafonul SAS-ului. Dintr-o dată, patronul pare turnat în bronz. Continuăm să clefăim, cu tipul pe post de statuie decorativă. Într-un târziu, se întoarce şi urlă către un chelner să cureţe murdăria şi să aducă altă sticlă de bere.

Apar şi încă două degetare cu rachiu, drept scuză. Tot în contul casei. Colosul socoteşte însă că scuza e cam meschină. Pretinde că o halbă plină ochi cu rachiu ar putea suplini, oarecum, lipsa de respect a patronului.

Declară că este gata să le şi plătească, dacă aşa prevăd ciudatele legi ale ospitalităţii de prin partea locului. N-apucăm să terminăm haleala şi în faţa noastră stau două halbe cu un lichid gălbui, în care se scaldă două pere autentice. Viaţa începe să devină mai suportabilă.

Cu urechea lăsată pe post de santinelă, percep reducerea la jumătate a zgomotului specific unui local. Mai e puţin ţi s-ar putea şi intrăm în joc. Patronul bagă în funcţiune artileria grea şi două thailandeze pe post de franţuzoaice se străduiesc să ne atragă

— Ai bucile cam mici, constată Colosul, fixându-i o palmă pe fund uneia dintre ele.

Într-adevăr, cam un sfert din palma lui rămâne neocupată.

— Cum te cheamă? gângureşte gagica, trecându-şi degeţelul mic peste buzele lui strivite de pumni.

— „Să ţi-o pun”, aşa mă cheamă, se recomandă politicos Colosul, trăgând cu ochiul spre cealaltă divă, care-mi masa cu profesionalism umerii. Da’ ţie cum îţi zice? Frumoasa din pădurea adormită?

Colosul e mort după basme. Ar fi în stare să stea zile întregi, nemâncat şi nebăut, ascultând pe cineva care i-ar citi din Fraţii Grimm sau din Andersen. Cum la fel de topit este după desenele animate. Dacă în toiul unei lupte i-ai aşeza în faţă un televizor, la care apar Mickey Mouse sau Donald Duck sau Tom şi Jerry, ar renunţa la orice şi s-ar instala la vizionare, fără să-i mai pese de ce se întâmplă în jur.

— „Dimineaţă-de-vis”, şopteşte suav micuţa.

— „Dimineaţă-de-vis”?! se scandalizează Colosul. Ce nume mai e şi ăsta? Şi în pat cum o să te strig? N-ai o poreclă?

— Lulu!

— Sună promiţător, zice uriaşul, sorbind ultima porţie din halbă, în urma căreia trage o râgâitură de zile mari. Iar acum,

Lulu, prinde-ţi poponeţul în mânuţe şi vezi-ţi de drum. Şi, dacă ai cumva un loc liber, ia-o şi pe colega ta!

Micuţele nu par foarte încântate de programul propus, dar figura Colosului le convinge că e mai bine să-i urmeze sfatul. Patronul ne dă din nou târcoale, inventând nişte firimituri pe care e nevoit să le îndepărteze cu şervetul din dotare.

— Plata, hotărăşte falsul Ahmed şi vocea lui poate fi asemuită unei canonade de obuze de 180 mm.

Sirianul îşi freacă temeinic urechea agresată şi zice o sumă.

— Nu intenţionăm încă să cumpărăm localul, îi comunic eu ultimele ştiri pe scurt. Două porţii de rahat, două pişoarce şi două pere, asta e tot ce am consumat. Restul am înţeles că ar fi în contul casei.

Patronul înregistrează spusele mele şi recalculează. Rezultatul e acelaşi. E timpul să intrăm în scenă. Mă scotocesc în buzunarul de la spate şi scot un napoleon de argint, confecţionat pe o matriţă specială, pe care e înscris sloganul: *La ilaha illa Allahu*. O monedă preluată de cei de la *B'NAI BRUH* de la o pereche de arabi „făcuţi” dezertori.

Pentru cine nu e familiarizat, GIA se organizează după sistemul „triunghiului chinezesc”. Nu degeaba instructorii lor provin din Phenian, via Beijing.

Asta înseamnă că lucrează numai pe perechi şi că în sistem este cunoscut numai vârful triunghiului. Dacă pică perechea, pică cel mult vârful, care, la rândul lui, cunoaşte numai o singură persoană. Mai e nevoie să vă fac desenul?!

Ca să-l prinzi însă pe *il cappo di tutti cappi* cere timp. Nu ani. Zeci de ani. Iar, un poliţist, cât ar fi el de destoinic, mai mult de douăzeci, hai, douăzeci şi cinci de ani, nu prinde în meserie. Mai ales dacă este destoinic!

Sirianul nu paralizează, aşa cum ar trebui să figureze în scenariu. Ia moneda şi o probează între dinţi. Pare descins din secolul al XIII-lea, drept pentru care Colosul îl priveşte cu neţărmurită aviditate.

— Nu e de halit îi precizează el arabului, prea puţin convins, că acesta ar cunoaşte utilitatea monedei. Ne-ai cerut să-ţi plătim pentru produsele consumate, ceea ce, iată, am şi făcut. Poate eşti amabil să ne aduci restul. Ceva mai iute. Suntem al naibii de grăbiţi. Vaporul nostru o tunde peste exact o oră.

Patronul o bagă într-a doua şi dispare în spatele unei perdele de tul verde. În local, fumul a ajuns atât de gros, că-l spargi cu

pickamerul. Îi dibuiesc, totuşi, pe cei doi francezi de la DTS, puşi să ne acopere, dar şi că nu cumva să le scăpăm din ochi. O fac sub acoperirea de contrabandişti, specie de care e plină Marsilia. Un al şaselea simţ îmi comunică amical că suntem filaţi şi din altă parte.

— Prietene, se adresează Colosul unui chelner, care are proasta inspiraţie să treacă prin preajmă. Fii drăguţ şi mai adu două halbe cu bere. Vezi să fie pline ochi şi dacă lucrul ăsta se întâmplă peste un minut, nu-mi rămâne decât să te propun la decorare.

După care îi zâmbeşte. Sigur, nu e chiar zâmbetul Giocondei, Iar băiatul porneşte în cea mai importantă cursă contra cronometru din viaţa lui.

În minutul următor, avem în faţă articolul comandat. Colosul este expert în băuturi. Dacă s-ar decerna o medalie pentru cel mai bun cunoscător în ramură, ar fi un câştigător sigur. Îmi dă peste mână, tocmai când vreau să fac cunoştinţă cu noua porţie şi-l cheamă la el pe nefericitul chelner.

— Gustă! zice Colosul, făcându-i semn către halbă.

Chelnerul nu percutează îndeajuns de repede, prilej pentru Colos de a-l băga cu botul în recipient. Arabul bea în neştire, simţindu-şi sfârşitul aproape. Când este lăsat liber, trage aer pe nări aşa cum se dezumflă un cauciuc. Dintr-o dată, pare teleghidat. Face ochii ca un melc evacuat din locuinţă prin sentinţă judecătorească şi o ia direct prin perdeaua de tul verde.

Îmi bag ca neamul prost degetul în halbă şi-l trec peste vârful limbii.

— Haşiş!

— Începe dansul! conchide Colosul, făcându-se că nu-l bagă în seamă pe patronul care se apropie de noi cu paşi de gheişă.

— Restul! fredonează arabul, lăsând pe farfurioară câteva bancnote de cinci franci, printre care ginim şi un bileţel.

Privirile îi sunt din nou languroase.

Gata! Am intrat în joc. Primul lucru pe ordinea de zi e să scăpăm de cozi, indiferent de unde ar proveni.

— Vânt la pupă! ne mai urează patronul, arătându-ne nişte dinţi negri, de care i-ar fi fost ruşine şi unui puşcăriaş pe viaţă.

— Unde-i buda? trece Colosul la chestiuni practice, lăsând saluturile de rămas-bun pentru mai târziu.

Sirianul preia funcţia şefului de protocol şi ne conduce personal spre cabinetul de uşurare. Nu ezită să ne aducă la

cunoştinţă faptul că în dotare intră şi o cantitate apreciabilă de hârtie igienică. O dată ajuns în faţa obiectivului, Colosul îl informează că nu este un împătimit al drogurilor. Patronul mimează nedumerirea, aşa că uriaşul consideră necesar să-l bage cu capul în vasul destinat îndeobşte nevoilor omeneşti. Apoi trage şi apa, după care-l şterge la gură cu hârtia atât de lăudată.

— Şi? Altfel, totul e bine acasă? se interesează el. Mamiţica ta mai trage din pipă? Frăţiorul tău o mai ia la buci?

Sirianul îşi revine într-un târziu. Acum Colosul consideră că a venit vremea mesei. Îi bagă pe gât bileţelul primit drept rest, pe care este înscris mesajul: „Dana 15, depozitul 233, ora douăzeci şi trei”, Constată că arabul este în continuare însetat şi ca atare îi serveşte o porţie de bucăţele de ziar mânjite, aruncate în coşul de gunoi de lângă căcăştoare. Meniul nu este preferinţa supremă a personajului. Dă la boboci în ritm de rock. Acum, Colosul îl face să înţeleagă că deşertul cel mai bun e propria-i borâtură. Prea mult, chiar şi pentru un arab crescut printre cămile şi trimis în Occident să propage islamismul.

Scapă adresa pe care o aşteptam, alta decât cea la care eram noi aşteptaţi de niscaiva ucigaşi plătiţi şi leşină. Pe primul agent DTS, care, chipurile, are şi el nevoie la toaletă, îl anihilăm repede.

— Nu-l ucide, îl sfătuiesc eu pe Colos, al cărui braţ, ceva mai subţire decât o coloană dorică, e încolăcit pe beregata nefericitului.

Colosul e neaşteptat de ascultător. Îi frânge spatele şi-i dă drumul lângă sirian, care arată ca o masă inertă. Acest lucru va spori, cu siguranţă, ura francezilor împotriva arabilor – punct câştigat în îndeplinirea misiunii noastre.

Cel de-al doilea copoi are o soartă diferită. Îi învineţesc ochiul drept, nu pe cel stâng, ceea ce, conform consemnului, înseamnă „intrat în misiune”.

Atmosfera se încinge şi e cazul să eliberăm ringul. Ieşim prin fereastra budei, lucru dificil pentru Colos, dar, cu puţin efort, reuşeşte să se catapulteze în curtea interioară, căzând drept peste nişte tomberoane. Nu prea dă semne de mulţumire. Mârâitul lui îmi aminteşte de reacţia omului primitiv la vederea mamuţilor.

Îl informez că asemenea neplăceri fac parte integrantă din misiunea noastră.

A fura o maşină în Marsilia, e ca şi cum ai lua un lift într-un hotel de lux. Nu trec douăzeci de minute şi ne găsim la numărul 26 de pe Rue Kellemen. Sunăm la uşă şi suntem conduşi fără nici o vorbă la etaj. De-acum, nu mai e de glumit. În spatele unui birou, stă o făptură umană, ceva între un crocodil şi un palmier, care se arata foarte preocupată de câteva hârtii întinse în faţa ei.

— Ahmed Ben Omar şi Iafar Sunit, silabiseşte arătarea. Sau mai bine… Frederick Sheldon şi Florin Zamfir?

E gata! Nici măcar nu suntem înarmaţi, pentru a lua cu noi câţiva gorobeţi în Iad. Om fi noi maeştri în luptă corp-la-corp, dar nenorocirea e că gloanţele nu cunosc acest mic amănunt

Croco-palmierul ne conspectează cu interesul unui măcelar care trebuie să tranşeze doi porci pentru o sărbătoare câmpenească. Este momentul ales de Colos pentru a elimina o toxină de gradul zero. Atmosfera devine practic irespirabilă.

— E cazul să te ceri afară, dacă ştii că suferi cu colonul, zbiară creatura din faţa noastră, trăgând cu disperare de cremaliera ferestrei, care se încăpăţânează să rămână închisă.

Sparge geamul cu un taburet aflat la îndemână şi iese pe jumătate la aer. Cei doi tipi care ne ţintuiesc cu pistoalele lor Sena, rămân demni pe poziţie, deşi ar urma cu conştiinciozitate exemplul şefului lor. Simţul datoriei este însă mai puternic.

— Nu e cazul să vă temeţi, ne spune croco-palmierul, într-un târziu. Suntem de la SAS. Acum câteva ore am anihilat cuibul. După raport, am primit datele voastre. Sunteţi aşteptaţi la Lyon, în cartierul arăbesc. Asistentul meu, pe care o să-l găsiţi în holul de la intrare, o să vă ofere toate datele.

Din două una: ori tipul minte, ori spune adevărul. Ultima variantă cade. Misiunea noastră e ultrasecretă, iar sprijinul SAS este doar logistic. Prima posibilitate cade şi ea, dar numai cu condiţia ca ştirea din *Le Matin* despre moartea maiorului Pavlovici şi cea a colonelului Schroder să fie falsă.

Cu alte cuvinte, suntem la mijloc. Colosul nu are însă timp de supoziţii şi de consideraţii logice. Dă buzna în holul de la intrare şi exclamaţia lui mă bagă în tremurici.

— Doamne-Dumnezeule! Dumneavoastră aici! Allah e mare şi îndurător!

— Iar tu eşti un tâmpit şi mai mare, scrâşneşte Pavlovici, căci el este, frecându-şi nervos nasul roşu. Ai putea să baţi la uşă când intri. Nimeni nu ţi-a comandat să rămâi la stadiul de babuin.

— Soldat Sheldon, se aude şi vocea lui Schroder, pardon, Ben

Omar, ce crezi că ar descoperi medicii legişti, dacă s-ar apuca să-ţi disece cutia craniană?

Colosul nu răspunde. Este atât de uimit, încât îmi cere să-l iubesc. O fac cu cea mai mare plăcere, deşi îmi frâng degetele pe bucile lui mai tari decât granitul.

— Pierderea identităţii se face prin moarte, ne explică colonelul Schroder, pe un ton calm. Nu e timp să vă explic acum întreg mecanismul. Afară vă aşteaptă un 2 CV[27]. Obiectivul vostru: cartierul arăbesc din Lyon. Misiune: infiltrarea în filiera traficului cu arme. Aveţi un transport mascat, constând dintr-un conteiner plin cu armament provenit din Belarus. Evident, armele sunt defecte, cu o singură excepţie: cele aflate în lada aleasă spre verificare de Amin. Reţineţi acest nume: Amin. S-ar putea să fie colacul de salvare de care veţi avea nevoie la un moment dat. Ne priveşte cu neîncredere, dar rânjetul lui, culmea, ne dă siguranţă. Suntem cu ochii pe voi, continuă neamţul. Dar numai pentru supravegherea misiunii. În caz de eşec, aveţi o singură cale. O ştiţi, n-are sens s-o mai repet.

Da. Ştiam. Autodistrugerea.

Apoi, din cât de complicate fuseseră până atunci, lucrurile se simplifică. Suntem doi algerieni, reali în acte, sosiţi să predea un lot de arme ruseşti membrilor filierei franceze „Sharara”[28] a GIA.

2 CV-ul ne duce fără probleme până la Lyon, în cartierul arăbesc. Colosul se extrage cu greutate din minusculul automobil şi face câteva mişcări de dezmorţire.

— Nu apreciez în mod deosebit acest tip de maşină, îmi comunică el primele impresii.

— Te cred, îi confirm, toată viaţa ţi-ai petrecut-o doar în tancuri şi în transportoare blindate.

— Să nu uităm de vapoare, precizează uriaşul, care ţine foarte mult la perioada petrecută la Marines. Îmi amintesc de frumoasele zile când simulam câte un atac asupra unui rahat de insulă. Nu ne dădeau potol decât pentru o căcare la trei zile. În schimb, primiserăm intrare liberă la cazanul cu whisky.

— Aveaţi distileria voastră?

— Era whisky falsificat, fireşte, spune Colosul, mândru. Ei şi într-una din „excursiile” astea, căpitanul fregatei s-a pilit atât de rău, încât a confundat insula părăsită din Caraibe, folosită drept obiectiv, cu o alta, plină ochi cu băştinaşi şi turişti. Ne

[27] Automobil de mic litraj, de construcţie franceză (n.tr.).

[28] Scânteie (lb. arabă), (n.tr.).

mânjiserăm pe faţă cu toate vopselele găsite la magazie, uniformele erau mai împuţite decât nişte cârpe cu care ştergi pe jos într-o cârciumă de cartier şi, când am debarcat, urletele noastre puteau acoperi uşor zarva făcută de toate cascadele de pe glob adunate la un loc. Ceea ce pot să-ţi spun e că nu formam o imagine de natură să încurajeze turismul în regiune. Pe scurt, o parte dintre turişti a crezut că se filmează. Se zgâiau, folosind din plin aparatele de fotografiat şi camerele video. Asta l-a deranjat cumplit pe ofiţerul nostru însărcinat cu contrainformaţiile. Trebuie amintit aici că şi el fusese părtaş la degustarea licorii. Nu a lipsit mult să comande foc deschis împotriva „spionilor comunişti”, între timp însă, căpitanul începuse să-şi revină, aşa că totul s-a rezumat la distrugerea aparatelor în cauză, pe motiv că aduc prejudicii securităţii Statelor Unite. O altă parte, băştinaşii, mai obişnuiţi cu micile greşeli de genul celei pe care tocmai o comiseserăm, au luat-o, conform scenariului, la sănătoasa, în direcţii numai de ei cunoscute. În fine, o a treia parte, care se ocupa cu obişnuitele afaceri cu droguri şi buci tinere, a rămas paralizată. Bunurile să găseau la faţa locului şi a le părăsi, echivala cu o sinucidere. Cred că „ocupaserăm” deja o jumătate de insulă, când căpitanul a prins să dea semne certe de trezire. Compararea datelor nu i-a adus satisfacţia pe care o aştepta. Ba dimpotrivă, transmisionistul i-a prezentat o cablogramă, din care reieşea că Statele Unite nu au nici în clin nici în mânecă cu ceea ce se întâmplă pe insula respectivă. S-a dat semnalul de întoarcere pe navă. Dar, dacă a cuceri o insulă, pentru noi, cei din Marines, era floare la ureche, a reveni la nava-mamă era deja o aventură. Fetiţele cu colane de flori, îmbrăcate în ciuda croitorilor, cârciumarii care te îmbiau la fiecare colţ cu băuturi care mai de care mai exotice şi, nu în ultimul rând, *el chiquito*[29], care-ţi oferea cocaină la un preţ derizoriu, toţi şi toate…

Dar Colosul, alias Ahmed Ben Omar, nu apucă să-şi ducă povestea la bun sfârşit. Cum stăm noi aşa, pe stradela asta împuţită, sprijiniţi de 2 CV-ul nostru galben, sporovăind despre una *şi* despre alta, atragem în mod firesc atenţia ginitorilor, care nu întârzie să-şi facă apariţia. Un arăboi, care probabil că fusese, într-o viaţă anterioară, vibrator la curtea regală, ne întreabă cât e ceasul.

— E târziu, îl informează Colosul. La ce oră te-a rugat

[29] Băieţaşul (lb. spaniolă), (n.tr.).

mamiţica să fii acasă?

Arăboiul nu are o oră fixă, se mai poate juca până este chemat la masă. Colosul scoate o monedă de cinci franci, îi deschide gura forţat, ca la câini şi i-o introduce sub limbă.

— Nici eu şi nici prietenul meu nu ne vom supăra dacă o să dispari în următoarele cinci secunde. Îţi vom păstra, în schimb, o amintire frumoasă, iar gândurile noastre bune te vor însoţi peste tot.

Supusul lui Allah pare mulţumit cu câştigul minor, dar sigur ş*i* o ia la trap. Întâmplarea stârneşte oarece vânzoleală şi circulaţia prin partea locului prinde viaţă. Vorba unui poet: „Arabii toţi răsar din cort…”

Ne continuăm conversaţia, prefăcându-ne că nu băgăm în seamă mediul înconjurător. Nu trece mult şi un pui de beduin vine cu o propunere nouă:

— Haşiş, *monsieur?*

Colosul îl ridică pe puşti la nivelul gurii lui şi-i şopteşte suav:

— Du-te la tac-tu şi transmite-i că avem de vânzare nişte, „pocnitori” şi nişte „mazăre”.

Îl lasă cu grijă la pământ ca pe o răţuşcă mecanică şi-i dă o palmă peste fund. Puştiul ia viteză şi dispare într-un gang. Continuăm să schimbăm păreri pertinente despre ce se întâmplă pe Pământ şi pe alte planete, în timp ce agitaţia atinge cote supreme.

Din gang apare un algerian mai urât decât o cămilă lovită de o nacafa. Ne face semne fără echivoc să-l urmăm. După câteva holuri şi cămăruţe rupte parcă din cărţile cu poze de speriat copiii, ajungem într-o sufragerie blindată, cu covoare persane, perne şi canapele, care de care mai pufoase. Doi harapi ne controlează peste tot, după care ne fac vânt, fără menajamente, spre mijlocul camerei.

Este momentul în care, pe o uşiţă nu mai înaltă decât cracul unei broaşte, iese un tip care se recomandă, direct, Mustafa Shamil. Ne strângem mâinile şi ne instalăm pe pernele din dotare. Gazda noastră îşi plesneşte mâinile de două ori şi apare un servitor încărcat cu o tavă plină de ceşti şi pahare. Dispare şi, în mai puţin de un minut, se întoarce cu o cafetieră şi cu o sticlă în formă de piramidă, plină ochi cu un lichid verde.

Mustafa ne îmbie, dar văzându-ne nehotărâţi, face el oficiile de gazdă. Soarbe şi din ceaşcă şi din pahar, lăsându-ne să înţelegem că nu e pus pe otrăvea lă. Colosul îşi păstrează ceaşca

pentru zile mai vitrege şi se repede la pahar. Lichidul din sticla piramidală nu-l scoate din papuci, dar nici nu-l îndeamnă să-i acorde cale-ntoarsă. Îşi mai toarnă o porţie, ca pentru a se hotărî cu privire la o alternativă sau alta.

— Unul dintre micii mei mesageri mi-a adus o veste interesantă, începe Mustafa tratativele.

Aprinde o ţigară mai parfumată ca un fanar şi ne oferă şi nouă. Colosul nu ezită să culeagă un snop întreg. Mustafa zâmbeşte şi-l pofteşte să ia tot pachetul, iar uriaşul, o antipildă pentru exemplificarea codului bunelor maniere şi-l însuşeşte pe loc. Fără să mulţumească, fireşte. Îşi mai toarnă un pahar şi, făcându-se că nu a priceput întrebarea gazdei, cere detalii despre originea băuturii.

Mustafa zâmbeşte din nou, dar acum îi putem admira caninii de aur.

— Cine sunteţi?

— Dar tu cine eşti? se răţoieşte Colosul, de parcă el ar fi fost stăpânul casei.

— Eu sunt *Yadkol*[30], pentru mine, ca şi pentru voi, presupun, timpul este foarte important. Cine sunteţi?

— Recruţi, intervin eu şi, conform instrucţiunilor, dau drumul la textul de rigoare.

— Cine este *Yaqfil*[31]? Vrea să ştie arăboiul.

— Amin.

Îi vedem iar caninii şi, eu unul cel puţin, simt nevoia să-mi mai torn o porţie de trăscău. Trag cu ochii către Colos şi siguranţa lui de sine îmi dă puteri noi. În fond, a o mierli e, la un moment dat, un lucru firesc şi necesar. Sigur, nu chiar la douăzeci şi şase de ani, câţi număr acum, dar asta nu are importanţă decât pentru mine.

— Amin e de mult în preajma lui Allah, ne informează Mustafa, cu un mieros. Înainte să părăsească lumea asta păcătoasă, a mai apucat să spună că-mi transferă toate prerogativele. Spuneţi ce aveţi de spus şi continuaţi-vă drumul. Allah e mare şi o să vă aibă în pază.

— *La Ilaha lila Allahu*! şoptesc eu cucernic. Voinţa Lui e drumul pe care trebuie să-l parcurgem în viitor. Dacă Amin este deja

---

[30] Termen generic folosit de organizaţiile secrete arabe care acţionează pe teritoriul Franţei, desemnând agent de legătură (n.tr.).

[31] Închidere, lacăt (lb. arabă), persoana care închide „triunghiul” (n.tr.).

Acolo, va trebui să mergem *Acolo*. Căci el este „lacătul” nostru.

Mustafa nu dă semne de bucurie la aflarea veştii. Îşi scarpină nervos bucile şi-şi umple iar paharul cu licoarea verde. Ne priveşte cu ochi iscoditori, cântărind cu precauţie situaţia. Tăcerea noastră este un prilej de derută, dar algerianul nu seamănă a proaspăt absolvent al grădiniţei pentru copiii handicapaţi.

— Îmi pare rău, fraţilor, zice el, într-un târziu, cu o figură mai tristă decât a unei călugăriţe scăpate ca prin minune de la o tentativă de viol în grup. Din păcate, pe acest pământ, ocupat vremelnic de necredincioşi, de păgâni, nu am nici o putere să mă pronunţ în cazul vostru. Bate din palme, ca şi cum ar vrea să extermine un ţânţar năbădăios şi cei doi harapi care ne conduseseră apar ca din pământ. Omorâţi-i! hotărăşte Mustafa, cu o voce mărinimoasă, arătând cu capul spre noi.

Colosul ridică două-degete ca şi cum s-ar cere afară.

— Ce este, fratele meu? întreabă algerianul. Ai o ultimă dorinţă pe care vrei să ţi-o îndeplinim?

— *Akh*[32], dacă tot mergem la Amin, poate ai un mesaj de transmis. Sau un colet, ceva. O vom face cu cea mai mare plăcere. Dar să nu fie prea greu, ne vor cere taxe în plus.

Mustafa clipeşte şăgalnic a nedumerire şi-şi mângâie bărbuţa înţesată de mătreaţă. Este momentul ales de Colos pentru a-i arunca în faţă tava cu ceştile de cafea aburindă; în clipa următoare, îi sare la gât. Simultan, execut un salt mortal pe spate şi-i anihilez pe cei doi paznici cu o *hara* şi o *tekatana*[33].

Colosul slăbeşte puţin strânsoarea şi, din verde, algerianul trece la culoarea roşie. Are ochii ca două bile de biliard şi limba mai lungă decât a unui cameleon.

— Şi zici că nu vrei să ne încredinţezi nici un mesaj pentru Amin?! Asta înseamnă că vrei să i-l transmiţi personal. Drum bun!

E gata să-i frângă gâtul, dar îl opreşte o voce cristalină venită din spatele nostru:

— Lasă-l! ciripeşte vocea.

Ne răsturnăm automat pe o parte şi suntem pregătiţi de atac. Nu e cazul. O Şeherezada pogorâtă parcă din *O mie şi una de nopţi* ne zâmbeşte serafic. Căscăm gura şi ochii, luându-i măsurile pe lung şi pe lat. Tipa arată bestial: picioare până-n

---

[32] Frate(lb. arabă), (n.tr.).

[33] Tehnici specifice Aikido (n.tr.).

amigdale, ţâţe tip burghiu, buze ultrasenzuale şi o privire care l-ar face să roşească până şi pe Belzebut. Poartă pantofi cu toc, gen Turnul Eiffel şi o rochie atât de mulată, încât nu trebuie să faci exces de imaginaţie ca să-i desenezi Muntele lui Venus. Pe scurt, gagica e trăsnet!

Face câţiva paşi spre noi, băgându-l pe Colos în tremurici, de zici că l-a călcat trenul. Nici eu nu sunt departe de un pui de Parkinson.

Fătuca se întoarce spre cei trei algerieni, care-şi revin cu greu din contactul mai puţin plăcut cu noi şi gângureşte:

— Voi, o lună de zile înapoi în Adrar[34]. Dacă doi necunoscuţi vă pot lichida în câteva secunde, nu meritaţi să vă ocupaţi de protecţia reţelei.

Face o mişcare din degetul mic şi cei trei dispar de parcă nici n-ar fi existat vreodată. Colosul şi cu mine privim în continuare ca la teatru. Gagica trece printre noi doi, aproape atingându-ne şi ne bagă în nări un parfum la zăpăceală. Sictir! Cu pregătirea pe care o am, aş rezista şi la un gaz paralizant, dar parfumul ăsta mă dă gata!

Colosul pufăie cu nesaţ pe nări, ca un ogar care miroase-n cur o căţea rea de muscă. Dă drumul unui fluierat, care l-ar fi umplut de invidie şi pe un impiegat de mişcare.

— Aşa se mai poate muri! adaugă el, pentru cazul în care nu ar fi fost înţeles pe de-a-ntregul.

Minunata ne arată dinţişorii ei ca nişte bobiţe de sidef şi scoate dintr-un bar mascat o sticlă de J&B. Toarnă în trei pahare şi ne invită cu privirea. Ciocnim ca nişte vechi prieteni, care se revăd după un număr respectabil de ani..

— *Wida' an!*[35]

— *Wida' an!* zice şi Colosul.

— Amin! scap eu, creştineşte.

Splendoarea de fată cască gura de uimire şi-i putem admira laringele. Nu e printre cele mai dichisite pe care le-am văzut la viaţa mea, dar merge.

— Da, eu sunt Amin, spune ea după primul moment de stupefacţie. N-am ştiut că aveţi informaţii atât de bune.

E rândul Colosului să-mi întoarcă o privire suspicioasă. Dar nu e timp de explicaţii. Prind firul din zbor şi dau de duşcă paharul în

---

[34] Oraş în Algeria, unde se pare că ar exista o bază secretă de pregătire a GIA, cu un regim dintre cele mai dure (n.tr.).

[35] Noroc (lb. arabă), (n.tr.).

cinstea îngeraşului meu păzitor. Sau al drăcuşorului, mă rog.

— La noapte, mergem după pocnitori, ne comunică Amin, zâmbind, umplând din nou paharele. Cred că ştiţi ce trebuie să spuneţi dacă vă întreabă cineva de provenienţă.

Suntem instruiţi. Nu degeaba am petrecut zece zile în baza SAS din Gibraltar. Reţeaua pro-Hezbollah care acţiona pe teritoriul fostei Uniuni Sovietice trebuia să cadă şi, pentru asta, a înlocui un conteiner cu arme pe bune, cu altul cu arme stricate, reprezenta una dintre soluţii. Lucru nu din cale afară de uşor. Dar, dând de aşa ceva se ocupă doi profesionişti de talia colonelului Schroder şi a maiorului Pavlovici, poţi fi sigur de reuşită.

Amin mai trage o plimbărică prin cameră, pentru eventualitatea în care am mai fi avut îndoieli asupra formelor ei, pentru care un sculptor ar fi trebuit să-şi petreacă o viaţă ca să le reproducă.

— La noapte, prinde ea să vorbească din nou, după ce-şi dă seama că ne-am făcut plinul, la noapte va începe descărcarea vasului. Voi provocaţi diversiunea, de restul se ocupă alţii. Dacă intră pe fir vreun poliţist sau vameş, lichidaţi-l!

— Pe care? face Colosul pe nedumeritul. Pe poliţist sau conteinerul?

Amin zâmbeşte angelic şi-şi scoate la vedere vârful limbuţei. Colosul mai are la un colţ şi începe să scoată aburi pe urechi.

— Tu pe cine zici? întreabă ea, ca la şcoală.

— Conteinerul, răspunde Colosul, conştiincios.

— Bravo! Eşti un băiat silitor, face matracuca, mângâindu-l uşor pe obraz. Lăpticul ţi l-ai băut azi-dimineaţă?

Este rândul Colosului să dea drumul unui zâmbet, dar Amin nu reacţionează. Pare şcolita cu filmele horror.

— Liber! ne dă ea undă verde. Luaţi-vă gâgâlicea aia de maşină şi dispăreţi fără să faceţi valuri. În drum, opriţi-vă la o agenţie şi cumpăraţi două bilete la TGV-ul[36] de Paris, pentru mâine.

Urmează alte eforturi ale Colosului de a pătrunde în 2 CV, eforturi condimentate din plin cu cele mai suculente înjurături în arabă. Pornim, nu înainte că uriaşul să-şi scoată capul prin capota de pânză. Pufneşte şi fornăie ca un boiler uitat în priză de proprietarii plecaţi în vacanţă.

— La femei! urlă el şi singurul ochi i se roteşte ca un girofar.

[36] Tren de mare viteză (n.tr.).

Dacă nu ne oprim cât mai repede la primul bordel, mă scap pe mine. Amin asta m-a dat peste cap!

Iau un viraj cu toată viteza şi mă angajez spre cartierul cu fetiţe. Colosul tremură din toate încheieturile şi-şi face curaj trăgând de bidonaşul lui, de care nu se desparte nici în somn. La răstimpuri, mai rage câte un: „La femei!” Pare un bătrân comandant, conducându-şi vitejeşte mica lui oştire în lupta decisivă şi îndemnând-o părinteşte: „Înainte copii, victoria e a noastră!”

Primeşte în bot tot curentul de pe bulevard, dar asta nu pare să-l deranjeze. Rămâne cu bărbia ridicată, cu nasul umflat, scrutând zările. Cristofor Columb însuşi nu ar fi părut mai convingător, pe când adulmeca Puerto Rico, de pe puntea corăbiei sale.

Fac minuni de vitejie şi scot din 2 CV tot ce poate da. Poliţiştii de la circulaţie nu au timp nici să reacţioneze. Merg cu toate farurile aprinse şi cu claxon continuu. Capul hidos al Colosului iţit prin capotă transformă totul într-o scenă ireală.

În fine, un ultim viraj şi pun o frână bruscă în faţa primei case cu felinar roşu. Din cauza opririi neaşteptate, Colosul zboară prin capotă şi aterizează la vreo zece metri mai în faţă, Drept peste un Mercedes ultimul tip. Stricăciunile aparţin însă numai Mercedesului.

Apare şi proprietarul, un negru cu cerceluşi la urechi şi în nas, care, total neinspirat, se apucă să protesteze vehement. Patimă care-o mână-n luptă pe Colos este însă mai puternică decât orice obstacol. O labă dată în treacăt şi negroteiul pleacă la zeii lui. Uriaşul se repede precum un tanc de luptă spre căsuţa cu bucurii, nu se mai deranjează să sune sau măcar să deschidă uşa. Intră efectiv prin ea, transformând-o într-o grămadă de aşchii şi cioburi E mai excitat decât un taur care a supravieţuit la zece coride. Prima apariţie cu păr lung şi fardată violent îi cade victimă, uriaşul o prinde ca pe un coş cu cumpărături şi dă buzna în camera cea mai apropiată. Cu o mână dezbracă personajul, iar cu: cealaltă se dezbracă pe el.

— Plata la urmă! Acum nu am timp de aşa ceva, fornăie folosul, nemulţumit de încetineala cu care se petrec lucrurile.

În fine, se intră pe *Strasse*, moment în care Colosul descoperă stupefiat că obiectul muncii sale este un bărbat. E drept, fardat, purtând chiloţei dantelaţi, cercei şi pantofi cu toc ascuţit, epilat este tot, dar bărbat

Instantaneu, Colosului îi trece orice apetit sexual. Se îmbracă rapid, de parcă s-ar fi dat alarma într-o tabără de luptă şi scuipă dubit:

— Fir-aţi ai dracu’ de poponari! Am uitat că sunt în Franţa!

Iese mai turbat decât intrase şi, când îi fac semn că a greşit ceva şi că ţinta dorinţelor sale se află la vreo douăzeci de metri mai la dreapta, se repede spre mine.

— N-am nici o vină, urlu eu, dând ocol 2 CV-ului, ca să scap de nebun. Trebuia să-ţi beleşti amărâtul ăla de ochi! La urma urmei, puteai să i-o pui şi tipului ăluia, că doar avea o gaură pe undeva.

Colosul răstoarnă maşinuţa pe o parte şi-i face vânt pe stradă în pantă. Calcă peste muianul negroteiului cu Mercedesul, care tocmai dădea semne de revenire la viaţă şi mă prinde de guler.

— Deschide drumul, mugeşte el, iar dacă nici de data asta nu nimeresc într-o fofoloancă, te poţi considera un tip ghinionist

Mai mult plutesc, decât merg, către casa cu pricina. Formalităţile durează extrem de puţin. Colosului i se livrează marfa şi i se înmânează cheia de la camera perdiţiilor.

Dar acum uriaşul e foarte precaut. Smulge chiloţii metisei care-i fusese repartizată şi-i face un control minuţios.

— Eşti ginecolog? încearcă patroana să lămurească situaţia. Sau de la Poliţia Sanitară?

Colosul se declară mulţumit de rezultat şi dispare în cea mai mare viteză. E rândul meu. Dar nu sunt într-o stare prea bună. Refuz tratamentul, în schimb accept un pahar de Pernod. E o băutură pe care v-o recomand.

După ce înţelege că eu aş fi paza de corp a monstrului, cotoroanţa se prăbuşeşte pe canapea şi se serveşte din sticla plătită de mine.

— Sunt de peste cincizeci de ani în meserie. În ’40, după ce au declarat Parisul oraş liber, am fost prima franţuzoaică care şi-a oferit serviciile ocupantului, declară ea, cu mândrie îndreptăţită, fornăind provocator pe nările cât motoarele unui turboreactor. Deşi soldaţii germani păreau fioroşi şi duri, în pat se comportau ca nişte adolescenţi aflaţi la prima ciocăneală. Aveau pielea mai albă decât laptele de vacă şi mai fină decât mătasea de Lyon. Doar puţulicele erau în suferinţă. Cu puţin efort însă se putea rezolva şi impedimentul ăsta. Odată, am avut şi un general. Purta un nume tare complicat, tot ce am reţinut era *von*. Aşa îl şi strigăm. Îi plăcea la nebunie să-l altoiesc cu o cravaşă pe când necheza mai abitir, îi băgăm mânerul în cur, după care juisa cu

bucuria unui armăsar pur sânge. Ce vremuri!

Zgripţuroaica îşi mai toarnă un pahar, ca la ea acasă, şu purtată de valul amintirilor, îmi scapă o mână între picioare. Îi fac cunoscut, la modul cel mai civilizat cu putinţă, să-şi ia lăboanţă, întrucât ocupantul german părăsise cam de multişor Franţa.

— Nici cu voi, arabii, nu mi-e ruşine, suspină madama, scărpinându-se sub ţâţa dreaptă. Doar că ciudăţeniile voastre nu se prea potrivesc cu fanteziile noastre:

Dacă tot am ajuns la filosofia lui „cum să ţi-o pun”, nu-mi mai rămâne decât să strig după Colos. Nu apuc s-o fac. Americanul, trecut vremelnic la mahomedanism, ţâşneşte din camera în care-şi exercita nevoile vitale şi urlă din toţi bojocii:

— Alta la rând!

— Exact ce-ţi spuneam despre voi, arabii, se strâmbă semnificativ zgripţuroaica, făcând eforturi notabile de a se ridica de pe canapea.

De astă dată alege o maşteră cu un picior în pensie, care o înlocuieşte pe fătuca scoasă pe braţe.

— Mi-a pus-o peste tot, ne face ea cunoscut meniul servit. n-am întâlnit în viaţa mea un nesătul ca ăsta. Dacă ar fi avut trei scule, ar fi lucrat cu toate trei în acelaşi timp.

Mititica trage o duşcă tot din sticla mea şi o ia şchiopătând către baie.

— Ar trebui s-o trimiţi la perfecţionare, observ eu, cu duioşie în glas.

— Încă n-am deschis concursul pentru postul de manager, ricanează madama. În altă ordine de idei, începi să te zgândări a portofel. Fetele mele au tarife separate.

Dă să se repeadă spre sticlă, care, în opinia ei, devenise un vin comun. De plătit însă, o plătisem eu, aşa că-i dau peste mână şi-mi torn ce se mai găsea pe fundul recipientului.

— Nu eşti deloc politicos cu femeile, scheaună madama, punând boticul, timp în care-mi aruncă ocheade pe sub genele mai false decât nişte dolari făcuţi la un copiator. Nemţii, reia băbătia firul discuţiei, erau atât de bine crescuţi, încât, înainte să-şi scoată chiloţii ziceau: „Mă iertaţi, vă rog!” Nu trebuia să le facem nici o pregătire specială. Dădeau din cur de câteva ori şi terminau. Dar pentru o târfă, asta era aur curat în scurt timp, am schimbat tariful pe oră, în tarif pe număr. Încasările s-au triplat. Mai treceau, din când în când, poliţiştii de la Moravuri.

Şi pe ăştia îi rezolvăm repede. Aveau boaşele ca ale taurului.

Cu nevestele lor leneşe şi planturoase, nici nu era de mirare. Băboanţa dispare cu o rapiditate pe care nu i-ai fi bănuit-o niciodată şi revine cu o sticlă de Pernod de doi litri.

— Să nu zici că sunt zgârcită, molfăie ea, cu o undă de scârbă în glas.

Toarnă în paharele pântecoase, în timp ce eu îi zâmbesc maliţios şi evadează iar în „a fost odată ca niciodată”.

— După germani, au venit americanii. Ăştia nu erau prea stilaţi. Cam cum e şi ăsta pe care l-ai adus. Vreau să spun că erau mitocani. Nu-şi scoteau trabucul din gură nici când o dădeau la buci. Armăsari sălbatici: Mustangi. După ce primeam vreo zece porţii americane, pe noapte, trebuia să mă duc la medic, să mă peticească. Dacă mai dădeam şi peste un negru, aia eram! Eliberarea Parisului ne-a costat mai mult decât încasaserăm cu prilejul ocupaţiei, din cauză că ginecologii s-au prins la timp şi au crescut preţurile la plesneală. A fost o perioadă grea! O dată cu americanii, au venit şi englezii, majoritatea din cei care o luaseră peşte cur la Dunkerque. Lucram în trei schimburi. Începuserăm să ne întrebăm când dracu’ mai luptă soldaţii ăştia, dacă toată ziua, bună ziua vin la bordel?! Dar beleaua ne-am găsit-o cu adevărat când a aterizat Legiunea Străină pentru a face curăţenie! Marocani, tunisieni, algerieni, libieni, nu stau acum să-ţi înşir toate rasele. Erau şi europeni destui. Chiar şi asiatici. Îl voi ţine minte toată viaţa pe un vietnamez. Bucă-de-şoarece, cum zicea că se traduce numele lui în limba aia întortocheată. Tot ce voia, era să-l las să-mi lingă tălpile, până le umplea de bale şi să-mi sugă degetele de la picioare. În timpul ăsta şi-o făcea singur cu mânuţa lui cât o frunzuliţă de pătrunjel. Arabii însă nu mi-au plăcut niciodată…

Îmi aruncă o privire rapidă, dar remarca ei îmi confirmă siguranţa travestiului.

— Persoanele prezente fac excepţie, precizează hoaşca, umplând iar paharele şi arătându-mi dinţii mai ascuţiţi ca nişte scobitori.

Vine rândul meu să dau drumul la sonor.

— Cam câţi ai primit, de-a lungul carierei, în locurile destinate întru aşa ceva?

— Dracu’ mai ştie! Dacă aş fi avut un contor, ar fi sărit de mult aer.

— O mai primeşti şi acum?

— Rar. Foarte rar. Câte un amărât care n-are bani.

— Cerşetori?

— Ăştia-s bogaţi! Merg la clasa întâi. Şomerii, despre ei vorbe*sc*. Ăia care au rămas fără ajutor social. Boschetarii. Le mai dau te ceva de băut şi de păpică, după care îi pun la treabă, fredonează baba, dând iar iama în prohabul meu.

— Nu sunt şomer, îi precizez, îndepărtându-i cu delicateţe ana. Nici boschetar.

— Oi fi vreun eunuc?!

— Sunt doar obosit. Şi, pe urmă, eşti prea urâtă şi prea bătrână, oricât de profesionistă ai fi.

Cotoroanţa nu dă semne de bucurie la aflarea veştii. Ba chiar vine violentă şi mă împroaşcă cu cele mai spurcate înjurături în dulcea limbă franceză. Îi ard pe neaşteptate o labă, care-o trimite, pentru un timp, în zona amintirilor atât de dragi. Înşfac sticloanţa de doi litri şi-i torn conţinutul pe gâtlej, în ritm de samba, nu mă dau deoparte nici să o iau pe madamă la pipăială, dar în nici un caz să-l testez farmecele. Ceea ce caut sunt nişte bani pitiţi, iar suma găsită nu e deloc de lepădat.

Iată că apare şi Colosul, purtând-o sub braţul stâng pe tipa repartizată. Este mai indignat decât un african care a stat toată ziua la coadă, la banane şi n-a mai apucat.

— Nu mai înţeleg nimic. Oare în această ţară europeană, un cetăţean onest şi civilizat nu-şi mai poate satisface în mod plenar voile lui cotidiene? Îi dă drumul tipesei peste baborniţa aflată într-o continuă stare de leşin şi se îndeasă către ieşire. Ai cotrobăit-o pe cotoroanţă? mă întreabă el, practic, dovedind cunoaşterea exactă a procedurilor de rigoare.

Îi pasez jumătate din teancul confiscat, nu fără a bombăni pe tema dată:

— Adică, tu o tragi ca un nehalit, nici nu plăteşti serviciile şi mai vrei şi o parte din banii câştigaţi de mine. Crezi că e uşor să suporţi sporovăiala unei târfe de-o sută de ani?

Evident că nu-mi răspunde. Se mulţumeşte cu partea lui din pradă şi o întindem cu viteza sunetului către o cârciumă cât mai îndepărtată. Nu prea avem chef să fim martori la scandalul ce se va declanşa foarte curând. Poliţiştii francezi nu excelează prin blândeţe.

Ajungem şi ne aruncăm la o masă.

— Mai aşteptaţi pe cineva? întreabă chelnerul nedumeriţi după ce-şi notase conştiincios pe vreo trei file de carneţel preferinţele noastre.

— Da! Pe tine! îl lămureşte Colosul. Dar nu singur, ci cu toate bucatele despre care tocmai ţi-am vorbit. Până una-alta, ca să nu stăm degeaba, adu-ne patru butelii de Pernod.

Îi fixează o palmă peste noadă, pentru a fi cât mai convingător şi scapă o pârţâitură mai puturoasă decât cadavrul und girafe moarte de două luni.

Evenimentul nu face parte dintre obiceiurile casei, dar francezii se prefac că n-au băgat de seamă. Discută între ei despre ultimele performanţe în domeniul aparatelor de aer condiţionat şi cer noi provizii de ţigări.

Colosul se află într-o continuă stare de agitaţie. Îi face un semn fără echivoc unei păpuşele aflate în pauza de masă şi-i propune pe loc un contact rapid în buda localului. Minunata renunţă la iaurt şi e de acord. Un timp, se dondănesc asupra preţului care, potrivit păpuşii, la fanteziile exprimate de americano-arab, este cam scăzut. Până la capăt, cad la pace.

— Îţi mai dau zece franci, dacă mă laşi să-ţi spun Amin, propune Colosul, în drum spre „lucru”.

— Pentru încă zece poţi să-mi spui şi Mobutu, îi întoarce micuţa franţuzoaică propunerea.

— Ai ceva spermatozoizi, zic eu cu invidie când se întoarce, în mai puţin de cinci minute.

Uriaşul duce sticla direct la gură şi o goleşte, fără să facă vreo pauză.

— Aşa a umblat zăpăcita aia! face el, considerând că exemplificarea cu sticla este concludentă.

Se repede la haleala pe care chelnerul a adus-o cu ajutorul doi picoli. Nu se osteneşte să facă deosebire între feluri.

Acum mi se pune şi mie pata. Dau roată cu privirea după micuţa performantă şi rămân cu ochii ficşi, că ai unui tigru înainta atacului asupra unei gazele.

Tipa sprijinită într-un cot de tejgheaua barului este chiar Amin! Îmi face cu ochiul şi trage o duşcă din paharul în care, pun pariu, se găseşte tot J&B.

— Mă duc să mă cac, îi aduc la cunoştinţă Colosului, fără să omit să-i urez „poftă bună”.

Dar namila nu e sensibilă la fasoanele astea. Ar devora un hamburger într-o latrină reformată, cu aceeaşi savoare cu care ar face-o într-un restaurant de lux.

Mă apropii de Amin şi iau loc pe scaunul alăturat

— Prietenul tău e de o virilitate nemaiîntâlnită.

Îi sorb din priviri ţâţele şi înghit în sec. Draga de ea se arată interesată de materialul din care sunt confecţionaţi blue-jeanşii mei, timp în care bătrânul meu prieten prinde să se zbată ca un Boeing care a depăşit limita de înălţime.

— La etaj sunt nişte camere. Intră în cea pe care e agăţată o clamă cu Coca-Cola şi aşteaptă, susură ea din vârful buzelor.

Promisiunea e una dintre cele mai tentante. Există numai o figură neclaritate: ce caută Amin exact în cârciuma despre care eu nu ştiam acum o jumătate de oră că există. Apoi, răspunsul ne de la sine: nu mai suntem propriii noştri stăpâni. Cipul plantat în ceafă ne dictează fiecare pas. Roboţi.

Ceea ce nu ne sileşte să facem rabat de la funcţiile noastre organice. Mă las în voia sorţii şi urc scara de lemn, săltând câte trei trepte deodată. Uşa pe care este lipită reclamă cu pricină nu-mi produce fiori de teamă. O împing şi intru. E o cameră în care poţi deschide oricând un magazin universal. Patul e şi mai promiţător. Dacă mai adaug şi faptul că pe tavan e agăţată o oglindă pe care orice veneţian ar fi în stare să şi-o revendice, aveţi imaginea completă.

Primul lucru pe care-l fac e să intru în baie. Duşul cooperează în cea mai bună notă. Numai gândul la făptura care, nu peste mult timp, va pătrunde în cameră îmi dă fiori de cerb în drum spre montă.

Mă întind pe pat şi aşternutul de mătase foşneşte promiţător. Mă gândesc la ceva trist, ca să nu ejaculez de timpuriu.

Mai bine aş fi făcut-o!

Uşa se izbeşte de perete şi intră doi hăndrălăi hrăniţi la o cantină cu circuit închis. Îşi fac treaba pe tăcutelea. Sunt legat de mâini şi de picioare de zăbrelele patului de fier, după care indivizii pleacă, având conştiinţa datoriei împlinite.

Mai fusesem răstignit în felul ăsta într-un bordel din Nakhon Ratchasima[37]. Numai că, atunci, treaba asta o făcuseră două piţipoance şi „chinurile” la care am fost supus nu le-am uitat mult timp.

Se arată şi Amin, care prinde să se dezbrace cu încetinitorul. Am o erecţie de sărbătoare naţională, dar puicuţa se face că plouă îşi păstrează pantofii cu toc şi portjartierul negru. Se apleacă peste mine şi-mi aplică o ventuză cu absorbţie, muşcându-mi uşor buzele. Rămâne aplecată şi-i pot admira în voie sânii, mai ţuguiaţi decât un boţ de doberman.

[37] Oraş în Thailanda (n.tr.).

— Rămân cu tine o noapte întreagă, dă ea drumul la coloană sonoră şi-am să-ţi ofer cele mai fericite clipe pe care le-ai trăit vreodată, cât ai fi tu de umblat prin lume. Cu o condiţie!

Acum îşi lipeşte ochii de penisul meu, mai demn decât un catarg de corabie şi-i zâmbeşte promiţător. E o situaţie a dracului de încurcată, însă trebuie să-i fac faţă. Ciulesc urechile pe toate lungimile de undă şi-mi baş creierul în viteza a patra.

— Orice, numai să nu mă laşi aşa, mint eu la moment, fremătând neliniştit din buci.

Marţafoaica mai face câteva mişcări de dezmorţire, de parcă: mai ar fi părăsit spitalul după cinci ani de imobilizare la pat, mi mai aplică o ventuză.

— Unde ai emiţătorul? şopteşte ea duios.

— În penis, fac eu pe niznaiul.

Râde încetişor şi dă la iveală un pămătuf folosit îndeobşte ştersul prafului de pe mobile. Ce începe acum, e ceva de neimaginat. Pur şi simplu se apucă să mă gâdile în toate locurile destinate de obicei acestei practici imbecile. Mă zbat ca un vierme prins într-un cârlig de undiţă şi râd în hohote.

— Se poate şi muri din chestia asta, mă informează îndatoritoare, Amin. Puişor, cum ştii şi tu, timpul trece iute. La noapte trebui să preluăm conteinerul. Să revenim deci la prima întreire: unde ai emiţătorul?

Mă prind greu, dar mă prind.

— Nu sunt „cârtiţă”[38]. *Leş flics*[39] nu fac parte din meniul meu. Ai fost informată greşit. Şi, de altfel, dacă te interesează, nu am emiţător. Am un receptor.

Gagica dă semne certe de derută şi se capacitează în forţă, are ochii ca două tăişuri.

— Spune-mi două litere într-un cuvânt, îmi cere ea semnul de cunoaştere.

— *Om!*

Mă dezleagă şi prinde să se îmbrace.

— Şi eu? întreb, arătând spre bătrânul meu mustang, mai neliniştită ca niciodată.

— Nu e timp de prostii, zice Amin, nepăsătoare ca o mâţă călcată de o maşină. Pe reţea a intrat un virus. Ori îl descoperim până la întâlnirea de la noapte, ori suntem ca şi morţi.

---

[38] Termen pentru a desemna o persoană infiltrată într-o reţea cu scopul de a deconspira (n.tr.).

[39] Poliţişti (lb. franceză, argou), (n.tr.).

— Dacă n-o fac în clipa asta, nu pot să-mi îmbrac pantalonii, insist eu.

Se întoarce din uşă şi pare mai excitantă ca niciodată.

— Promisiunea rămâne în vigoare. O să-ţi ofer o noapte de neuitat. Acum însă, prioritatea e intrusul.

Are dreptate. Mă îmbrac rapid, nu fără a întâmpina greutăţi cu fermoarul de la pantaloni. O înjur în gând, dar cu admiraţie.

— Ai lipsit cam mult, zice Colosul, lingând resturile de pe ultimul platou rămas pe poziţii. Cred că le-ai umplut tot canalul de scurgere.

— Porţia mea unde e? întreb retoric, plimbându-mi privirea pe masa goală.

— Aici, face măgarul, bătându-se cu nesimţire peste burtă. N-am ştiut că ţi-e foame, ţi-aş fi păstrat câte ceva. Însă poţi să-l chemi pe cioclul cu papion şi dacă-i spui ce preferinţe ai, s-ar putea să te şi servească.

Nici mâncat, nici regulat, viaţa începe să nu mai pară atât de roz. Trag dintr-o sticlă de Pernod, rămasă ca prin minune neatinsă şi-mi refac filmul evenimentelor. Acum le pun însă într-o ordine numai de mine ştiută şi iese din ele un puzzle de toată frumuseţea.

La ora stabilită, mă plimb împreună cu Colosul, fără nici o ţintă, prin preajma garajului. Tipii dintr-o maşină trasă mai la întuneric sunt de la DTS, asta-i sigur. Nu prea sunt convins cine-s sunt cei doi în salopete, care sparg asfaltul cu un pickamar la adăpostul unor panouri. Pe dubiţa din apropiere scrie: „Intervenţii canalizare”, dar oricum n-ar fi putut să scrie „Asociaţia de spionaj Marcel şi fiii”, dacă ar fi fost cazul. Trec şi doi îndrăgostiţi, care gânguresc cu delicateţe, total detaşaţi de realitatea înconjurătoare.

Dacă începe păcăneala, trebuie să fim atenţi şi la niscaiva coşari dotaţi cu nelipsitele lunete. Colac peste pupăză, îşi face apariţia şi o maşină a Poliţiei, care mai mult stă pe loc, decât merge. Cei doi sticleţi privesc cu îngăduinţă activitatea destul de vioaie pentru acea oră, fără a da semne de nelinişte.

Mă uit neglijent la ceas. Mai e puţin şi începe dansul. Ne apropiem de tipii de la canalizare, sporovăind despre ultima carte citită, Colosul chiar exemplifică, prin gesturi largi, ideile lui critice în legături cu personajul principal, ocazie cu care doboară un panou protector. Îţi cere scuze, dar franceza lui îi joacă feste şi iese ceva ca o insultă.

Canaliştii nu sar din papuci de bucurie. Apelează la antologia înjurăturilor autentice şi se reped spre noi. E rândul meu. Îl pocnesc în vintre pe cel mai apropiat şi trag un urlet de popă în drum spre cimitir.

Colosul se apucă şă arunce în ferestrele din jur cu pietrele scoase din pavaj şi remarc, fugitiv, pe cei doi hăndrălăi care mă legaseră de pat, strecurându-se cu Amin în garajul cu cadouri. E momentul în care poliţiştii părăsesc maşina şi se năpustesc pe urmele lor. Nu-mi fac probleme, ăsta e scenariul.

Purtătorii de salopetă îşi revin din prima tamponare şi cer dreptul la revanşă. Înjurăturile lor şi ale noastre se împletesc în nod armonios cu cele venite dinspre ferestrele sparte. Îndrăgostiţii îţi pipăie reciproc pistoalele şi vorbesc cu botul în staţie.

Cearta atinge nivelul maxim, când pricep că tipii de la canalizare îşi făceau treaba pe bune. Se spărsese o conductă şi oamenii îşi luau salariile chiar de pe urma ei. Locuitorii din împrejurimi aruncau cu tot felul de obiecte, până atunci nefolositoare şi evocă pe diferite tonalităţi întreg arborele genealogie, ale cărui fructe putrede suntem, presupun ei. Pe scurt, se încinge o bătaie pe cinste, daci ţinem cont că, pe puţin, jumătate dintre combatanţi sunt arabi.

Uşile garajului se deschid şi se strecoară un camion care tractează un conteiner. Din pragul uşii, Amin ne face semn să spălăm putina, aşa că punem ultimele lemne pe foc şi o ştergem englezeşte.

Daci ar fi fost finala olimpică la 100 m plat, am fi ocupat, cu siguranţă primele două locuri. Nu este finală olimpici, dar în schimb prindem camionul şi-i sărim în cârcă Din cauza vitezei, sunt gata şi cad sub roţi. Colosul mă apucă la timp de un crac, iar poziţia în care mi aflu dă impresia unei fiinţe omeneşti în plin zbor. O altă mână mă apucă de păr şi mă salţă cu hotărâre pe platformă. E unul din cuplul de poliţişti care patrula prin zonă.

Cel de-al doilea apare de după un colţ, la volanul maşinii cu sirenă. La ieşirea dinspre Est. Luăm un viraj în plină viteză şi ne pomenim pe un drum de ţară. Camionul rulează cu zece kilometri la oră, iar maşina Poliţiei îşi opreşte urlătoarele. Amin apare din cabină şi face un salt acrobatic pe platformă. Hăndrălăii şi poliţistul se apucă să desfacă conteinerul. Camionul hurducăie, aşa că nu e o treabă prea uşoară, dar merge.

Amin conspectează cu minuţiozitate încărcătura formată din

lăzi lunguieţe, balotate în fâşii de tablă. O ia pe culoarul strâmt, urmată de poliţist. Face semn spre una dintre lăzi aflată pe la mijlocul stivei şi cei trei se chinuiesc s-o scoată. Îi desfac capacul şi putem admira pistoale Makarov şi Cameleon aliniate lângă zece mine antipersonal dotate cu senzori radio. Amin verifică totul pe îndelete şi se declară mulţumită.

— Voi doi, zice ea, v-aţi luat bilete la TGV-ul de Paris?

— Bineînţeles. Le putem deconta, sau ni se oferă contravaloarea lor în natură? mai întreabă Colosul, sorbind-o din priviri

— Aici, treaba voastră s-a cam terminat. Luaţi cheiţa asta. E de la o cutie poştală din gară. În plicul dinăuntru găsiţi bani şi o hârtie cu trei numere de telefon. Formaţi numerele exact în ordinea scrisă şi de fiecare dată aşteptaţi trei apeluri, după care închideţi. Dacă vi se răspunde înainte, abandonaţi totul şi plecaţi cu primul tren la Marsilia, iar de-acolo vă descurcaţi cum ştiţi până la Alger. Vă e clar?

Când o femeie mă întreabă dacă am priceput un lucru, pe mine, unul dintre cei mai instruiţi mercenari de pe glob, îmi vine să-i strâmb faţada. Dar mă stăpânesc. Acum nu mai sunt Florin Zamfir, ci un algerian pe nume Iafar Sunit.

— Bine. Să presupunem că nu răspunde nimeni.. Ce facem mai departe?

— Vă cazaţi la un hotel şi luaţi bilete pentru ultimul spectacol la cinematograful de pe Rue Cezanne. Aşteptaţi finalul filmului! După aceea veţi şti ce să faceţi mai departe.

Ni se face vânt în maşina de poliţie care întoarce spre oraş. Opreşte în apropierea gării şi poliţistul scoate din portbagaj două sacoşe de voiaj.

— Fără bagaje păreţi suspecţi, se destăinuie el, făcându-ne o ultimă inspecţie…

— Am uitat să-mi tai unghiile şi să mă curăţ în urechi, vociferează Colosul, căruia controalele de genul ăsta îi produc întodeauna oroare.

— Spune-i prietenului tău să-şi înghită meliţa, guiţă poliţistul către mine. O poate scoate din sărite şi pe-o văduvă surdă şi oarbă. Cheiţa o mai aveţi, *n’est pas!*

I-o arăt şi-l înjur suculent în cea mai neaoşă limbă română.

— Aveţi şi voi un dialect, ăştia din Mostogonem[40], se arată el cunoscător într-ale lingvisticii.

---

[40] Oraş în Algeria (n.tr.).

Urcă la volan fără să se mai obosească să ne ureze drum bun şi o întinde către zorile noii misiuni. Colosul îl blagosloveşte la rândul lui cu câteva expresii învăţate la periferia oraşului Chicago, unde s-a născut şi a crescut. Mai avem două ore până la tren, aşa că ne instalăm în fotoliile din sala de aşteptare, nu înainte să-i dăm zece franci unui mic derbedeu, ca să ne scoale la ora exactă.

„Gavroche” ne asigură că lucrurile se vor întâmpla întocmai, ar noi trecem fără paşaport în lumea somnului. După nici o oră, suntem treziţi de un poliţist care ne roagă să-l urmăm la secţia din incinta gării. Nu este cea mai faină invitaţie pe care am primit-o vreodată, dar n-avem unde-ntoarce.

— Sunt ale voastre? întreabă sticletele, cu o undă de suspiciune în glas, arătând către cele două sacoşe aflate pe un birou.

— Da, se grăbeşte să răspundă Colosul, dar nu ţin minte să le fi depus aici.

— Le-a „depus” el, mai zice sticletele, trăgându-l mai în faţă pe micul derbedeu. Dar abia după ce l-am găbjit.

— Stârpitură! sare cu gura Colosul. Ţi-am dat zece franci că a le păzeşti şi tu fugi cu bagajele?!

Dar „Gavroche” nu pare deloc speriat. E obişnuit cu reacţiile le acest fel, venite din partea oamenilor pe care-i mai uşurează le una sau de alta. Face un gest obscen şi ne priveşte cu neţărmurit dispreţ.

— Ce aveţi în sacoşe? ne întreabă dintr-o dată poliţistul, în timp ce-şi bagă nasul borcănat în paşapoartele noastre. O simplă formalitate, adaugă el, încercând să fie politicos, după ce a constatat că suntem algerieni. Vrem să ne asigurăm că nu v-a dispărut nimic.

Încep să apară nori negri la orizont. Prostia noastră! Trebuia să fi aruncat un ochi prin ele, înainte să le preluăm. Sticletele ne mai perie o dată cu ochii lui spălăciţi şi repetă întrebarea, silabisind fiecare cuvânt.

— Lucrări intime, care n-ar trebui să stârnească vigilenţa Poliţiei franceze, se cocoşeşte Colosul. Haine… ce-ar putea fi?

Micul derbedeu ne sare pe neaşteptate în ajutor.

— Haine?! N-aş fi luat nici cincizeci de franci pe zdrenţele astea.

Colosul dă să-l plesnească, dar puştiul e mai iute. Sticletele se simte prins la mijloc, iar eu profit de situaţie şi arunc sacoşele pe

jos, nu înainte de a le desface. Inventariez rapid conţinutul, care e format, într-adevăr, din cele mai banale schimburi pentru un voiaj scurt, plus *necessaire*-urile.

— Da, sunt ale noastre.

Nu emitem nici o pretenţie şi nu depunem nici o reclamaţie. Toată lumea pare mulţumită, inclusiv sticletele, care a câştigat în micul derbedeu un nou informator – condiţia pentru a-i da drumul. Colosul prinde, totuşi, ocazia să-i ardă puştiului un şut în fund, proiectându-l în geamul secţiei, care nu pregetă să se facă bucăţele.

— A încercat să evadeze, îi dă el de ştire poliţistului, care arată tot mai năuc.

Veselia devine comună, în clipa în care un alt poliţist aduce în secţie trei colegi ai micului infractor. Cu umilinţă în glas, Colosul cere voie să ne retragem, întrucât trenul nostru pare să fi tras la peron. Primim permisiunea şi, peste douăzeci de minute, zburăm cu viteză maximă spre Paris.

Lucrurile se desfăşoară conform planului. Găsim cutia poştală şi facem cele trei apeluri, la care nu primim nici un răspuns. Banii din plic, zece mii de franci, îi preia Colosul, care se autonumeşte pe loc trezorierul grupului din care mai fac parte numai eu.

Avem o mică dispută şi uriaşul acceptă şi-mi înmâneze jumătate din sumă cu titlu de ajutor umanitar, pentru caz de deces.

Hotelul la care tragem este folosit îndeobşte de arabi. Poliţiştii îl supraveghează douăzeci şi patru de ore din tot atâtea. Nu ne displace ideea, deoarece, cu cât ieşi mai în faţă, cu atât eşti mai puţin suspect.

Rue Cezanne este în apropierea străzii pe care se afli hotelul, iar cinematograful e de fapt, o sală de vreo douăzeci de locuri, destinată devoratorilor de filme porno. După ce ne obişnuim cu întunericul, depistăm patru onanişti şi doi poponari, preocupaţi exclusiv de propriile lor plăceri. Pe ecran, patru tipese şi doi tipi o pun într-o armonie de invidiat. La răstimpuri, pentru a nu deveni plictisitori, îşi mai iau fantezia la întrebări, spre deliciul celor din sală.

Colosul se lipeşte de ecran şi uită de ce se afli acolo. Face o serie de aprecieri şi comentarii în legături cu valoarea artistică filmului, până când este ţistuit de unul dintre poponari deranjat în exerciţiul funcţiunii. Colosul dă şă se repeadă, dar îl calc la timp pe labă şi-l ţintuiesc pe scaun. Un scandal e ultimul lucru de

care avem nevoie.

Distracţia nu mai durează mult în jumătate de oră se aprind luminile şi cineamatori îşi iau tălpăşiţa în tăcere. Încep şi nu mai înţeleg nimic. Îmi repet în gând instrucţiunile primite, dar totul corespunde în cel mai mic detaliu.

— A fost ultimul spectacol, ne anunţă o negresă mai borâtă decât un buldog aflat la andropauză. Dacă vreţi la non-stop, mergeţi în Cartierul Latin. Sunt puzderie. Dă cu mătura încolo şi încoace, fără vreo logici anume şi ne mai aruncă o privire îndelungă. *Parlais francais*? grohăie ea, în timp ce ochii i se rotesc în cap, precum doi sateliţi artificiali.

— Da' tu o dai pe congoleză? se interesează Colosul, care luptase anii bum ca mercenar în Africa.

Borâta nu este însă în ziua ei de conversaţie, aşa încât scoale fluierat şi în săliţă îşi face apariţia un tip care. În loc de mănuşi, poartă nişte lanţuri înfăşurate pe mâini. Aş jura pe Coran că nu vrea să ne invite la o cafea şi un coniac Napoleon. Scoate pe gâtlej o serie de sunete, care de care mai guturale.

E momentul în care-mi pică fisa şi-i cer primitivului ca, în schimbul a cincizeci de franci, să ne mai proiecteze o dată genericul de la sfârşitul filmului. Colosul întoarce spre mine o figură plină de simţăminte contradictorii, dar acceptă resemnat dorinţa mea de-a dreptul masochistă.

Pentru cincizeci de franci, negroteiul se repede să deruleze bobină şi în mai puţin de cinci minute pe ecran apar numele producătorilor şi ale actorilor. Am avut dreptate. Acrostihul dă alte două nume: o persoană şi o stradă. Khaled Kemal, Rue des Ouvertures. Îl iau pe Colos de-o aripă şi dispărem în cea mai mare viteză, dar ne ajunge la urechi comentariul borâtei:

— De când lucrez în cinematograful ăsta, am văzut mulţi obsedaţi, dar ca să ţi-o faci numai la generic, asta, cu adevărat, mă depăşeşte.

Un taxi ne poartă pe strada căutată, pe care mişună toate rasele pământului. Întrebăm în stânga şi-n dreapta unde l-am putea găsi pe numitul Khaled, dar toată lumea ridică din umeri. Intrăm într-o ceainărie şi-i cerem chinezului din spatele tejghelei două ceşti.

Micuţul trage o plecăciune şi apare cu ceaiul la minut. Zâmbeşte larg şi ne priveşte de parcă tocmai i-am fi salvat nevastă de la un viol în grup.

— Ce s-o hlizi ăsta aşa? mă întreabă Colosul, umil, începând să

priceapă că am o clasă în plus faţă de el.

— Te place, zic eu. Apoi mă adresez chinezului: Şefule, n-ai auzit cumva, din întâmplare, de un tip numit Khaled Kemal?

Chinezul continuă să zâmbească şi zice ceva într-o păsărească aproximativă. Scot o bancnotă şi repet întrebarea. Acum, micuţul prinde să bâţâie abitir din cap şi face să dispară hârtia de cincizeci de franci.

— Unde, nu ştii, gângureşte el, într-o franceză plecată la Beijing. Arată într-o direcţie. El ştii.

— Ce tot bengăne creatura asta? se indignează Colosul. Pentru atâta bănet ar trebui să se dea şi cu curu' de pământ.

Îl potolesc, golesc ceaşca şi mă îndrept spre persoana indicată. Este un metis fără o ureche, cu un cercel barosan împuşcat în cea rămasă. Joacă biliard cu alţi doi coloraţi şi toţi trei dau impresia că participă la finala Cupei Mondiale.

Stau alături de Colos în dreptul mesei şi mă holbez cu nesaţ. Aş jura că niciodată în viaţa mea nu am fost mai interesat de vreun joc ca în clipa asta. Abia într-un târziu „van Gogh" se scarpină cu degetul în regiunea în care ar fi trebuit să i se afle coada şi ne întreabă amabil:

— Aţi plătit bilete de intrare, copii? Sau aveţi abonamente gratuite?

Colegii lui râd mânzeşte şi adaugă două expresii tocmai bune să figureze într-un dicţionar de cuvinte împuţite.

— Facem un joc? propun eu în cel mai cavaleresc stil, prefăcându-mă că nu am auzit comentariile celorlalţi doi.

Ureche-Tăiată râde şi acceptă, dar numai pe cinci sute de franci, întrucât are familie grea şi trebuie s-o întreţină. Îl las să-şi termine porţia de râs şi pun bancnota cerută pe marginea mesei biliard. După câteva momente de ezitare, vrea să scoată şi el partea lui, dar îl opresc cu un gest ferm.

— Nu e nevoie. Am jucat şi ai câştigat. Felicitări! Transmite familiei tale, pentru care te străduieşti atât de mult, că poate fi mândră de tine.

Îi întorc spatele şi ies urmat de uriaşul care este din ce în ce a nedumerit. Un comportament mai absurd ca al meu nu a văzut nici în filmele de desene animate.

Şi mai surprins este Ureche-Tăiată. Îşi revine relativ repede, când dă de privirile încruntate ale colegilor.

— Nu sunt ciripitor, urlă el, indignat, ce dracu'! Iar ăştia nu sunt poliţişti, cum nu sunt eu Arcul de Triumf!

Ţâşneşte pe urmele noastre, nu înainte de a ascunde bancnota de cinci sute de franci într-un buzunărel de sub centură jeanşilor.

— Hei, amice! Mă strigă el. Nu vrei să mai facem o partidă? Sunt gata să-ţi acord revanşa.

Mă întorc zâmbitor, dar îi refuz oferta.

— Eşti prea tare. Ar însemna să pierd şi ultimii bani de mâncare. Am însă un bun prieten, care are să-mi înapoieze o datorie. Dacă îmi pasează astăzi biştarii, încropim de una.

Metisul priveşte rapid în jur şi clatină întrebător din cap către Colos.

— E de bază, zic eu, în argou.

— Cum spuneai că-l cheamă pe prietenul ăsta al tău care ţi-e dator?

— Khaled Kemal.

La auzul numelui, „van Gogh” dă să facă stânga-mprejur, dar se loveşte de pieptul musculos al Colosului. Duce iute mâna la buzunarul hainei de piele şi în momentul următor este răsturnat cu capul în jos. Se zbate ca un porc prins de viu într-un cârlig de abator, fără a obţine vreun efect.

— Alege, îi suflu eu la urechea validă, lăsându-mă pe vine. Ne spui unde-l găsim şi mai facem trei jocuri, sau…

— Sau?

— Sau prietenul meu o să te scape din mână şi tu o să faci buba la cap. Biata ta familie, îngân eu, prefăcut, cine o s-o mai întreţină? Căci acolo, în Cimitirul Săracilor, nu au căsuţe poştale, aşa că nu le vei putea trimite nici un mandat.

— Sunteţi sticleţi?

— Cu mare bucurie aş sta să-ţi depăn biografiile noastre, pentru că se vede că ai stofă de scriitor, dar, iată, nemilosul timp ne împinge de la spate.

Şi pentru a-i concretiza aspectul, îi frâng clavicula cu un şut bine ţintit. În schimbul ideii, primim o descriere completă a personajului căutat, ca şi a locului în care îndeobşte poate fi găsit la acele ore ale serii. Îi mulţumim cu pioşenia cerută şi Colosul îi face vânt peste nişte tomberoane pline vârf cu gunoaie.

— Un oraş destul de murdar, zice el, ştergându-şi degetele pe pantaloni. Cred că am să mă plâng în scris Regiei de Salubritate a Parisului.

Convenim că o simplă sesizare ar fi de-ajuns şi o tundem spre intersecţia cu Rue Rivoli, nu înainte e, a uriaşul să-i subtilizeze

tipului bancnota de cinci sute din buzunărelul secret, convins i sinea lui că nu percepusem mişcarea. Mi-l notez în gând pentru prima ocazie.

Khaled este uşor de recunoscut după descrierea făcută de Ureche-Tăiată. Tinerel, cu părul inelat, creol şi cu ochi care ar băga în boală şi cea mai înrăită lesbiană din Euroasia. Se plimbă de colo-colo, aparent fără rost şi doar maşinile care opresc când şi când în dreptul lui ne dau de veste că se află în timpul serviciului. Rapiditatea cu care scoate pliculeţele şi ia banii e demnă de a figura într-un manual educativ gen „Cum să învăţăm să vindem droguri fără să fim înhăţaţi”.

Ne trambalăm şi noi ca doi şomeri oneşti în căutarea vreunui chilipir, lovind în câte o cutie goală de bere şi făcând întreceri de scuipat pe semnele de circulaţie de pe stâlpi. Un şut mai neglijent al Colosului, care nu mai jucase o partidă de fotbal de când părăsise Zagrebul[41] şi cutia de bere îl loveşte pe Khaled.

— Îmi cor scuze, face Colosul, pronunţând destul de greu cuvintele pe carele mai rostise doar o dată sau de două ori în viaţă.

— Trebuie să mai exersezi, îl sfătuieşte Khaled. Aici, în apropiere, e un teren de fotbal. Pune-ţi echipamentul şi în două ore să fii pe gazon.

Apoi ridică un deget spre mine şi întreabă cine aş putea fi.

— Medicul meu personal, se grăbeşte să precizeze Colosul, mi-a uitat medicamentele în avion. N-ai putea să-l împrumuţi cu câteva?

— Cu plăcere! zâmbeşte Khaled cu toţi dinţii şi mărturisesc că, dacă toţi oamenii ar avea dinţi ca ai lui; profesia de medic stomatolog ar dispărea de la sine. Rămâne cum v-am spus. Peste ouă ore, pe terenul de fotbal.

Revenim la hotel, unde constatăm că bagajele şi camerele ne-au fost controlate cu înalt profesionalism. Dar semnele pe care l-am pus ne arată tot ce ştiu. Nu e însă un motiv de nelinişte, face parte din obiceiurile casei. Oricum, avantaj noi: au înţeles că suntem doi sărăntoci în căutare de lucru.

Intru sub duş, urmărit de privirile dispreţuitoare ale Colosului care, ca întotdeauna, preferă duşul interior. Foloseşte ca şampon credincioasa votcă. Vorbeşte foarte urât despre manifestările ieşite din comun ale unor oameni obsedaţi de a se spăla la fiecare cinci minute.

---

[41] Vezi *Moartea s-a născut la Sarajevo,* de acelaşi autor (n.tr.).

Mângâierile apei fierbinţi sunt complet dezinteresate, în comparaţie cu mângâierile unei femei şi, în plus, au calitatea de a-ţi lăsa gândurile libere. Vreau să-mi amintesc de ceva frumos, dar n-am de ce. După douăzeci şi şase de ani de viaţă, pot număra pe degete zilele în care am crezut că sunt fericit. Dumnezeu m-a adus pe pământ ca să-mi ucid aproapele, nu ca să-l iubesc, pentru că numai aşa omenirea putea merge mai departe. O lume perfectă nu ar mai fi justificat existenţa Lui. Sâmburele trădării zace în fiecare din noi şi, dacă suntem urmaşii lui Cain şi Abel, cu siguranţă suntem şi veri buni cu Iuda.

În momentele de relaxare totală, cum este acesta, mă bântuie gândul sinuciderii. „Roboţii nu mor, pentru că ei nu au timp să gândească, ci doar să execute”, ne spunea instructorul-şef Style, îmi repet că, de fapt, eu nici nu exist, că identitatea mea este o aberaţie şi că, prin urmare, nu am de ce să mă gândesc la moarte, cu atât mai puţin să-mi fie teamă de ea. Dorm în picioare sub apă fierbinte, precum caii şi visez că alerg pe câmpii nesfârşite, fără să simt oboseala.

— Presupun că vrei să le consumi toată rezerva de apă pe următorii zece ani, bubuie vocea Colosului, care şi-a pierdut răbdarea. Ar fi un act tipic de sabotaj. Totuşi, mă văd pus în situaţii neplăcută de a-ţi aminti că peste aproape o oră trebuie să ne prezentăm la „meciul” cu arăboiu’.

— Adu-ţi aminte de sfatul tipului din Lyon: meliţa la minimum. Eşti una dintre cele mai oribile creaturi pe care le-am întâlnit în viaţa mea, dacă nu cea mai cea şi, cu toate astea, nu încetez să mă minunez cât de mult ţin la tine.

— Normal, se luminează Colosul, de parcă tocmai ar fi primit nota zece la desen tehnic. Eu sunt camaradul tău cel mai bun. Şi apoi, semănăm mult prea mult.

Aici m-a nimerit, animalul!

În drum spre terenul de fotbal ne punem la punct strategia, caz că ar apărea evenimente nedorite. Khaled se află acolo, însoţit de un tip care ar putea trece oricând drept fratele lui geamăn.

— El este Karim, face Khaled prezentările, fără nici o altă explicaţie.

— Voi ce culoare de tricou aveţi? întreabă Colosul, grijuliu ca întotdeauna cu stabilirea detaliilor.

Arăboii zâmbesc ca la comandă, făcându-ne cunoştinţă cu danturile lor perfecte.

— Albe, zice fratele geamăn şi scoate două pliculeţe în care putem pune pariu că nu vom găsi făină.

— Voi însă, precizează Khaled, ar trebui să purtaţi tricouri verzi. Aşa scrie la regulament.

Râdem împreună, aruncându-ne priviri hapsâne. Karim duce mâna sub scurtă de piele şi se face că se scarpină. Uită mâna acolo cască plictisit. Nu e mare lucru să-l anihilez într-o secundă, dacă ar avea un pistol, doar că nu în asta constă împuţita noastră misiune.

— Vouă vă plac filmele porno? arunc eu la „hai să ne jucăm”.

— Înseamnă că e o greşeală, zice Khaled, după câteva secunde gândire. Ceea ce căutaţi voi, se găseşte la câteva străzi mai jos. Blonzi, bruneţi, supli, graşi, solizi, costelivi, după preferinţe. Fac tacâmul, doar că preţul e cam pipărat.

— Şi noi, zic eu, nepăsător, cât vă datorăm pentru informaţie?

— Informaţia e gratuită, dar timpul pierdut vă costă câte o sută franci de căciulă.

Un zgomot abia perceptibil, venit din spate, îmi dă de ştire partidă noastră are şi spectatori. Prin cap îmi trece fulgerător gândul că, dacă Khaled nu este omul nostru, suntem terminaţi. Ce săi faci! Undeva şi cândva tot trebuie să murim!

Bag mâna în buzunar şi scot o bancnotă de o sută, în care am înfăşurat cheia de la căsuţa poştală. Arabul o preia şi o pipăie, priveşte fix cheia şi se declară mulţumit. Scoate o altă cheiţă, identică şi mi-o înapoiază în acelaşi mod. Colosul e însă mai iute şi însuşeşte fără nici un comentariu „coletul”.

— Corectează-mă dacă greşesc, îi spun eu. Sută de franci îmi aparţine în exclusivitate. Îţi mulţumesc pentru nobila ta intenţie de a mă ajuta la recuperarea ei, dar asta nu te îndreptăţeşte s-o iei în custodie.

Colosul face eforturi vizibile pentru a mima nedumerirea. Ba chiar pune boticul, considerând că gestul lui a fost interpretat complet anapoda şi de cine, de cel mai bun camarad al lui! Scoate hârtia şi mi-o întinde scârbit, cu gestul unui lord care se şterge la fund într-o budă africană.

Bineînţeles că vita o schimbase la repezeală cu o bancnotă de zece franci, dar nu apuc să iau foc. Arabii îşi pierd răbdarea şi ne reamintesc de ce ne aflăm acolo. Khaled trage în arabă un şir de cuvinte la obiect şi-mi face instructajul.

— În căsuţa cu numărul de pe cheiţă se găseşte un plic ce conţine numărul de telefon şi locul care este situat aparatul de la

care trebuie să sunaţi. O faceţi la ora indicată tot în bileţel.

— Şi din nou întrebarea fatală, zic eu. Ce facem dacă nu răspunde nimeni?

— Ca de obicei, urmează dispersarea. Doar aţi primit instrucţiuni, nu?!

Mai pe scurt, ceea ce ne spusese Amin. Doar că noi lucrăm pentru SAS. Mai era un amănunt, pe care l-am cunoscut ceva mai târziu. Şi mai bine, pentru că altfel aş fi murit de inimă. *Anume, că un bătrânel, pasionat cercetător în psihocinetică, care-şi avea laboratorul într-un sătuc aflat în creierul Uralilor, a intrat, fără să vrea, în interferenţă cu undele prin intermediul cărora primeam comenzile de la Centru. Şi astfel, din agenţi PSI ai unei singure Puteri, am devenit şi supuşi ai alteia.* Fără vrerea noastră. Facă-se voia lui Allah!

Căpătasem senzaţia stranie a actorului care se ştie condus de regizor şi urmărit de o mulţime de spectatori. Existăm şi nu existam.

Scenariul cu căsuţa poştală se repetă şi ne însuşim cu conştiinciozitate datele. Acum lucrurile s-au complicat şi mai mult Ne punem creierul la treabă, dar nu descoperim nici o soluţie, Colosul e de părere să apelăm la îngerul nostru păzitor, adică şi declarăm stare de urgenţă şi să sunăm la un telefon mai secret decât un cont de bancă din Elveţia, pentru a primi instrucţiuni. Pun la bătaie toate datele înregistrate, în timp ce Colosul sparge expert, adică fără să lase urme, o maşină cu telefon mobil, aflată într-o parcare din apropierea gării. Formăm numărul ocult şi ne răspunde un robot care ne cere numărul de identificare. Nu trece nici cinci secunde şi acelaşi robot ne întreabă ce dorim.

— Verificare număr telefon, zic eu, grăbindu-mă să i-l silabisesc.

Peste încă cinci secunde vine şi răspunsul:

— Telefon public. Aeroportul „Charles de Gaulle”.

— O să înceapă să ţârâie la douăzeci şi trei şi jumătate, continui eu. Urăsc convorbirile cu maşinăriile electronice, fiindcă că şi cum ai face-o cu o femeie gonflabilă. E bine de ştiut cine preia mesajul.

Legătura se întrerupe şi Colosul pune totul la loc. Până la oră două mai e destui, aşa că ne întoarcem la hotel, unde ne aşteaptă o surpriză sub forma unui poliţist gras şi transpirat, cu gulerul de la cămaşă jegos.

— Serviciul Emigrări, ne anunţă el, răsuflând ca un hipopotam lansat cu paraşuta.

— Nu e aici, zice Colosul, gata să dea oricând o mână de ajutor oricui i-ar fi cerut-o. Ne aflăm într-un hotel respectabil, care se ocupă cu cazarea turiştilor ocazionali, categorie din care facem parte şi noi, prietenul meu şi cu mine. Ca atare, date despre instituţia pe care o căutaţi nu vă prea putem da. Cred că ar fi cel mai bine să vă adresaţi unui poliţist

Hipopotamul dă semne clare de zăpăceală, mai ales că franceza Colosului, în care sunt amestecate cuvinte arabe, îţi produce furori pe şira spinării.

— Serviciul Emigrări, reia poliţistul conversaţia, străduindu-se să scoată legitimaţia din buzunarul tunicii.

— E-n regulă, nu trebuie să scrii, am înţeles, tună Colosul. Se pare că ăla care nu pricepi eşti dumneata. Semeni cu un prieten de-al meu care, tot aşa, se considera bântuit de morbul geniului, avea cete mai trăsnite idei ce-i pot trece la un moment dat prin cap unui om. Nimic nu-l putea împiedica să şi le pună pe hârtie sub forma unor manuale de popularizare. Editorii din Bordeaux, unde locuia straniul meu prieten, albeau numai la auzul numelui lui şi, ori de câte ori respectivul îi anunţa că le mai aduce o capodoperă, îşi luau cu toţii bilete pentru un concediu prelungit în Bermude. Vrei să ştii ce s-a întâmplat până la urmă cu prietenul meu?

Poliţistul aprobă din cap complet aiurit, trecând la milimetru pe lângă un sfânt de infarct.

— Ei bine, surâde Colosul, luându-l pe după umeri şi conducându-l către băruleţul hotelului, tipul a dat până la urmă lovitura. Un editor adus în pragul nebuniei a hotărât că a tipări o carte, în tiraj mic, e mai avantajos decât o excursie în Bermude. N-o să-ţi vină să crezi, dar cartea a avut un succes monstru şi a fost retipărită în sute de mii de exemplare, devenind un best-seller. Se numea *Tehnica scărpinatului în cur* şi prezenta istoricul obiceiului, de la vechile practici indiene, la cele mai sofisticate metode din ziua de azi, precum şi câteva îmbunătăţiri gândite de autor ca o contribuţie inestimabilă. Critică a fost unanim de acord că este cel mai complet manual în problema cercetării şi a propus nominalizarea pentru premiul „Anusul de diamant”. Între timp, prietenul meu a fost asaltat de aproape toţi editorii din Franţa şi Maghreb. Visul i se realizase. S-a pus pe lucru cu puteri îndoite şi a scos o altă capodoperă: *Pârţul – mit şi realitate*. Ei

bine, asta chiar că a spart piaţa. A fost tradusă în douăzeci şi trei de limbi şi treizeci de dialecte. Un succes fulminant, cu atât mai mult cu cât, pentru, prima oară în domeniu, cartea era ilustrată cu fotografii originale, reprezentând halouri de abur de diferite dimensiuni şi culori. Colosul mai comandă un rând de beri şi-l priveşte galeş pe poliţist, acum, mai umed decât un submarin. Nu-ţi face probleme, îi zise el, tot în contul meu sunt. După asta, dacă vei avea şi tu plăcere, vei oferi şi tu un rând.

— Eu… sunt… nu am venit…, îngână poliţistul, atent să nu-şi muşte limba.

— La fel de emoţionat am fost şi eu la aflarea veştii despre succesul înregistrat de prietenul meu, îl mângâie Colosul şi, după un gât zdravăn din sticla aburindă, reia povestea. Întreaga lume îi era deschisă acestui amic al meu, al cărui nume nu vi-l reproduc, pentru că, oricum, scria sub pseudonim. Au fost şi unele tentative de scenarii de film după cărţile lui, rămase, din păcate, nevalorificate. Prietenul meu nu a renunţat la ideile sale, deşi, din banii câştigaţi, ar fi putut trăi liniştiţi fără să muncească şi nepoţii acestuia. Ar fi trebuit să se oprească la timp şi ar fi ocupat un loc aparte în galeria corifeilor. Dar, ca şi în cele mai multe cazuri de cest gen, perseverarea aduce după sine diabolicul.

Acum îmi cade şi mie falca. Stau alături de poliţist, amândoi ca nişte nepoţi cuminţi, privind la bunicul expert în basme şi bancuri Daci l-aţi cunoaşte pe Colos cum îl cunosc cu, mi-aţi urma pildă. Până şi negroteiul care ţine loc de barman holbează ochii spre masa noastră, iar urechile lui prind forma unor antene-satelit. Un spaniol se opreşte din îndeletnicirea lui la un joc de clipper si se alături auditoriului. În ritmul ăsta. În scurt timp, tot băruleţul devine o sală de spectacol

Colosul ne priveşte mulţumit pe fiecare în parte şi-l mai piaptănă o dată pe poliţist cu lăboanţa lui cât cupa unui excavator. Comandă încă un rând, dar acum precizează că tipul în uniformă, devenit deja violaceu, o şi fie purtătorul de bani.

— Cum vi spuneam, omul nu s-a oprit la timp, reia uriaşul. Asta l-a pierdut. Simţindu-şi, zicea el, sfârşitul aproape, a ţinut cu tot dinadinsul şi-şi scrie opera vieţii, fără de care, în concepţia lui, posteritatea n-ar fi putut găsi căi de supravieţuire. Luni şi luni le trudă, kilograme de hârtie aruncate la coş, sute de pixuri consumate, ca şi nu mai vorbim de frustrările sexuale la care îşi condamnase nevasta. Peste o treime din averea acumulată a

fost cheltuită pentru tipărirea cărţii, căci nici un editor nu s-a încumetat s-o facă şi încă o treime pentru lansare. Rezultatul a fost în eşec de proporţii Capodopera vieţii lui cum o considera individul purtând un titlu nu mai puţin bizar, a fost o cădere care a atras după ea dezastrul total. Opt librari s-au sinucis, zece tipografii au dat faliment, iar peste cincizeci de distribuitori de carte s-au adus societăţile la sapă de lemn. Tot acest lanţ de întâmplări mai puţin plăcute a antrenat după el o avalanşă de evenimente, cu idilici implicaţii sociale şi economice. Ca să nu mai amintesc despre cele politice. Morala, dragii mei, e simplă, e foarte simplă: nu-ţi folosi puţa în alte scopuri, decât cele pentru care a fost creată.

Consideraţiile filosofice ale Colosului sunt întrerupte de sosirea unui nou rând de beri. Părem nişte beduini fericiţi că, după îndelungi pelerinaje prin deşert şi-au găsit oaza dorită. Băutura nu întârzie să-şi facă efectul asupra oaspetelui nostru, fapt datorat şi licorii halucinogene din flaconul meu „de serviciu”. Poliţistul uită complet cu ce ocazie se află prin zonă şi, pătruns de o curiozitate morbidă, pune punctul pe *i*:

— Nu ne-ai spus cum se numea ăsta din urmă!

Colosul îi îndreaptă cravata şi-i scutură câteva picături de bere scurse pe reverele tunicii. Are figură unui magnat interesat de a-şi lansa pe piaţă ultimă descoperire în domeniul fotomodelelor.

— Te referi la titlul cărţii care l-a băgat în pământ? Se interesează el, plin de solicitudine. Ei bine, titlul suna aşa: *Scurtă introducere în stereofonia coaielor*. Dar, din păcate, conţinutul nu a întrunit deloc cele mai bune păreri ale criticilor care, în mare majoritate, erau bărbaţi. Pe scurt, prietenul meu căuta să demonstreze că acele două mici organe, despre care amintea în titlu, pot fi folosite ca accesorii la orice cască audio. Nebunul descoperise o legătură de netăgăduit între proprietăţile electrostatice ale testiculelor şi influenţa polului magnetic al Pământului. Astfel, în concepţia lui, impotenţa şi sterilitatea puteau fi tratate pe o cale neaşteptat de simplă. Tot ce aveai de făcut, era să te îndrepţi spre polul magnetic şi să-ţi ciocneşti ouăle între ele, până se producea o scânteie. În acel moment, pretindea prietenul meu, pendula o luă din loc, fiind în stare să satisfacă, de una singură, o liotă de femei dintre cele mai rele de muscă.

Mai luăm un rând de beri. Stau cu ochii pe ceas, dar nu e cazul să-mi fac probleme. Mai e ceva vreme până intrăm în pâine.

Între timp, asistenţa se dublează. Povestea uriaşului atinge cote maxime, monopolizând atenţia întregii suflări de prin partea locului. Colosul întârzie cu halbă la gură, punându-i pe toţi pe jăratic. Se şterge meticulos pe bot şi sparge liniştea cu una dintre râgâiturile lui de calibru greu.,

Asistenţa se dă un pas înapoi, dar nu renunţă.

— Ei bine, cum vă spuneam, cartea a fost o cădere, care a atras după ea nenumărate falimente. Şi asta pentru că, în loc să se oprească la aspectele literare ale cărţii, criticii s-au dovedit mai zbanghii decât amicul meu şi au trecut pur şi simplu la aplicarea concretă a sfaturilor găsite în carte. Rezultatele au fost catastrofale. Doi dintre ei au decedat, alţi trei au fost internaţi de urgenţă, iar cei scăpaţi cu viaţă au declanşat o campanie furibundă împotriva cărţii, ceea ce a dus la dezastrul respectiv. Prietenul meu s-a declarat un mare neînţeles şi s-a spânzurat cu portjartierul unei boarfe, aflate în trecere prin camera lui. A lăsat în urmă o scrisoare în care-şi exprima neţărmurita scârbă pentru faptul că fusese silit să trăiască atâta vreme între nişte hotentoţi şi-şi dona drepturile de autor, pentru eventuale reeditări, unei case de toleranţă, transformate temporar, din cauza unor circumstanţe nefavorabile, într-o capelă de reculegere.

Poliţistul nu mai rezistă. Se ridică ca teleghidat de la masă se îndreaptă spre ieşire. Lacrimi mari îi brăzdează obrajii, în timp ce buzele murmură rugi întru odihna celebrului scriitor.

— Asta, când ajunge acasă, o să înceapă să practice sfaturile din carte, îmi şopteşte Colosul, în timp ce auditorii se împrăştie tăcuţi şi gânditori

— Să nu vă faceţi probleme, ne spune barmanul, lustruind tasa cu un ştergar cât pânza unei corăbii. Philippe vine doar să-şi ia şpaga şi nu face rău nimănui E de la Emigrări, dar, vă repet, a făcut niciodată rău. Cât i-aţi dat?

— Vrei să spui, i-o întoarce Colosul, cât ne-a dat el ca să-l sam să plece! Iar acum, fii bun şi adu-ne nota de plată. Şi ai grijă să fie ceva mai mică decât bugetul Franţei pe anul în curs.

Barmanul se îndepărtează cotcodăcind indignat, cum că în viaţa lui nu a încărcat vreo notă, ba îşi aminteşte că au fost perioade în care a dat de băut unor amărâţi fără să le ceară bani.

Ne ridicăm şi Colosul îi aruncă peste tejghea o monedă de un franc.

— Lasă nota la recepţie, suntem la camera 505. Trece-ţi şi ţie bere, dar să fie numai una şi să fie bere.

Barmanul ne face din nou cunoscută poziţia sa intransigentă cu privire la idealurile de cinste şi moralitate, împănând-o cu citate celebre din clasicii cârciumii. Este un înrăit al onestităţii şi nici o sumă, oricât de mare, nu l-ar face să decadă de la principiile sale.

Ne ducem să ne uşurăm la toaleta meschină din hol şi intrăm pe felie. Telefonul de la care trebuie să sunăm nu e foarte departe. Colosul ţine tira, în timp ce eu formez înfrigurat numărul.

Îmi răspunde o voce baritonală.

— Linia erotică *Gay*[42]. Doriţi pe cineva anume?

Închid şi formez din nou cu toată atenţia. Sună.

— Linia erotică *Gay*. Doriţi pe cineva anume?

— Pe tine, zic la nimereală.

— Eu sunt dispecerul.

— Îmi plac dispecerii. Dispecerii şi recepţionerii. Nici un lift-boy nu mi-ar displăcea. Pentru moment însă, trec printr-o perioadă de recesiune. Iată de ce m-am gândit să bagi tu verbul şi să mă laşi să-mi fac treaba.

Fiinţa de la celălalt capăt al firului hârâie în do major şi-mi comunică rapid, în arabă, nişte coordonate. Nu mă obosesc să-l înjur. Ştiu că este căzut deja în plasă, aşa că-mi economisesc adrenalina.

Ne încheiem socotelile cu hotelul şi cerem ca întreaga corespondenţă să fie trimisă la Le Havre, chipurile, următoarea etapă a periplului nostru.

Ţinta este însă cu totul alta. Formăm echipa de asasini însărcinată cu lichidarea imamului Sahraoui, acuzat de a fi prea cooperant cu guvernul francez. Abia acum pricep de ce a fost nevoie de toată tevatura asta!

Respir încet, adânc, regăsindu-mă pe neaşteptate. În fine, după mult timp, îmi este permis, din nou, să-mi ucid aproapele!

---

[42] Homosexual (lb. engleză, în argou), (n.tr.).

KARA! A AL HADI ASHAR[43]

40. ... Dacă râdeţi de noi, vom râde şi noi de voi, precum râdeţi voi. Şi apoi veţi şti.
41. La cine vine o pedeapsă, ca să-l ruşineze şi la cine vine o pedeapsă pentru totdeauna.
42. Aşa a fost până ce a venit porunca Noastră şi s-a înfierbântat cuptorul.[44]

KARA'A AL THANI WAL ISHROON[45] SURA AL SADES[46]

Aceasta pentru că Allah este Adevărul şi El îi înviază pe morţi şi este puternic peste toate.

KARA'A AL SADES WAL ISHROON SURA AL MYYA AL TASEH AL THAMANNOON[47]

Şi ei îl ţinură de mincinos; atunci îl apucă pedeapsa Maurului[48]. A fost pedeapsa unei *Zile Mari*

[43] Coran 9 (lb. arabă), (n.tr.).
[44] După tradiţia rabinică, apa Potopului ar fi fost fierbinte (n.tr.).
[45] Coran 12 (lb. arabă), (n.tr.).
[46] Sura 6, idem.
[47] Coran 20, Sura 189, idem.
[48] Maurul cel întunecat, care se ridicase asupra lor, sub care căzuse zăpada, aduse un vânt fierbinte asupra lor.

IV

Întâlnirea are loc la Complexul de Sănătate şi Întreţinere Saint-Germain, înţesat de cele mai moderne saune, piscine, săli de saună şi masaj, mă rog, tot tacâmul. Ofiţerul DTS, care, conform planului Vigipirate[49], este omul de legătură, poartă o mustaţă *a la Stalin* şi seamănă leit cu Mickey Mouse. Trage cu convingere dintr-o sticlă de Carmel, în care, mai mult ca sigur, e ceai. Are o faţă nătâng, ceea ce, bineînţeles, nu poate fi decât în avantajul lui. Un timp ne asigurăm că nu avem „observatori” pe urme, după care intrăm în saună. Este o oră destul de matinală, ceea ce e ca încăperea să nu fie populată decât de trei bătrânei cu burţi gravide în luna a unşpea. Suportă cu stoicism atmosfera supraîncărcată, gândindu-se ce falnici se vor prezenta în faţa amantelor plătite cu bani grei.

Singura îmbrăcăminte pe care o avem este un prosop încins mijloc, ceea ce, după experienţa cu poponarul, îi creează Colosului stări de nelinişte.

— Deţinem informaţii că, în curând, se vor desfăşura la Paris mai multe atentate, începe francezul, aşezat pe o băncuţă, în spatele nostru. Sunt vizate locuri aglomerate: Arcul de Triumf, metroul, gările, aeroporturile. În obiectiv se află şi un înalt personaj din lumea politică arabă. Toate – opera GIA, cu sprijinul unui comando iranian.

— Floare la ureche! se bagă, nepoftit. Colosul, căruia începe să-i placă baia de aburi. Am crezut că vom fi puşi la ceva mult mai greu.

„Stalin” trece peste impertinenţa Colosului şi continuă, trăgându-şi peste piept câteva măturici înmuiate în apă.

— S-ar putea să fiţi implicaţi într-unul sau în două. Ordinul e clar: nu lichidaţi pe nimeni, trebuie să ajungem la vârf. Altfel, toată munca este în zadar. Dacă sunteţi obligaţi să duceţi la bun sfârşit un atentat, informaţi în timp util la numărul de forţă majoră şi daţi-i bătaie. Repetaţi-vă permanent că sunteţi

[49] Sistem de supraveghere al Poliţiei franceze antitero, iniţiat de fostul premier Alain Juppe şi estimat la un cost de un milion de franci francezi pe zi (n.tr.).

algerieni aflaţi în slujba Marelui Allah. La cel mai mic semn de deconspirare, vă autodistrugeţi.

— Treci la concret, *mon ami*, îl sfătuieşte Colosul, nervos. Din rahaturile astea ne-am adăpat destul în perioada de instruire.

— Între timp, planurile s-au mai schimbat. Trebuie să ne adaptăm în permanenţă noilor metode folosite de terorişti. Au dispărut personaje cunoscute şi au ieşit din umbră altele. Aşa că pune-ţi botniţa şi scoate-ţi dopurile din urechi!

Colosul nu face parte din tagma elevilor slab pregătiţi, pe care profesorii îi pot muştrului şi pune la colţ, ori de câte ori vor muşchii lor. Se întoarce uşurel şi, cu o mişcare neaşteptată, îi smulge francezului prosopul. Omul dă la iveală o puţulică cu care n-ar fi putut satisface nici o bortă de şoarece.

— Am vait să-ţi văd gradul, croncăne uriaşul, izbucnind într-un râs isteric.

Francezul trage două cruci rapide şi murmură câteva înjurături. Scena acaparează atenţia celor trei boşorogi. Par gata să coopereze, or, o asemenea veste n-ar fi nici pe placul soţiilor, dar nici al amantelor pe care respectivii le mai vizitează duminicile şi sărbătorile legale.

— Limbajul tău depăşeşte orice limită în materie, spune Colosul, cu prestanţa unui doctor docent în Codul eticii şi echităţii relaţiilor interumane.

E rândul meu, nu-l pot lăsa singur.

— Toată lumea bună ştie că e vorba de o colaborare, nu de relaţii de subordonare. Avem un singur şef al cărui nume evident că-mi scapă acum.

Mă întorc spre ofiţerul DTS şi-i înapoiez prosopul. Francezul îşi încinge mijlocelul, acoperindu-şi „arma secretă” şi purcede iar la clămpăneală.

— Toate manifestările astea le vom discuta altfel şi în altă parte. Treaba mea e să vă transmit informaţiile de bază. O să am grijă însă ca, după încheierea misiunii, să primiţi ceea ce meritaţi.

Îl calc pe Colos pe picior, oprindu-l dintr-un salt care l-ar fi transformat pe „Stalin” într-o marionetă, fără încheieturi şi fără articulaţii. Avem treabă, vremea menuetului încă nu a sosit.

— Sunt câteva schimbări. Vă veţi întâlni cât de curând cu o grupa trimisă în Algeria. Veţi forma un patrulater şi ne vom apropia mai repede de Vârf. Concret, adaugă scrâşnind francezul, vându-l pe Colos cu un amestec de scârbă şi

curiozitate, s-ar cea să fiţi implicaţi în tentativa de asasinare a imamului Sahraoui. *Centrul* nu vede nici un impediment în ducerea la bun sfârşit a misiunii. Aţi căpăta încrederea absolută a micilor vârfuri, pe de o parte, iar pe de altă parte, aţi ajuta statul francez în depăşirea acestei situaţii jenante[50]. De altfel, sunteţi plătiţi să executaţi, nu să comentaţi.

— Tu pentru ce eşti plătit? se grăbeşte Colosul să pună lucrurile la punct.

— Tot să execut, fireşte, replică francezul, căutând să-l calmeze. Restul întrebărilor e bine să le trimiţi prin poştă. Timpul meu este foarte limitat. Vă întoarceţi la hotel şi cumpăraţi un anume ziar.

Încercăm să ne ridicăm, dar stârpitura ne mai delectează cu informaţie.

— Nu ştiu de ce, dar de voi patru s-a interesat direct unul dintre cei mai bogaţi sponsori ai activităţii extremiste islamice din lume. Un saudit, Osama Ben Laden, dacă aţi auzit de el. Tipul a fost renegat de taică-său, un magnat saudit din construcţii şi de atunci şi-a tot mutat cortul, ba în Sudan, ba în Algeria, ba în Libia, acum stă bine-mersi în Afghanistan.

Îmi pică şi mie fisa. Din moment ce fusesem luaţi în vizor de asul suprem al terorismului islamic, devenisem automat VIP-uri şi pentru Serviciile care ne puseseră la treabă. Eram, aşadar, o momeală regală şi nu aveam nici cea mai mică îndoială că, la prima ocazie, am fi servit ca jertfă de sărbătoare.

Fişa pică însă cu contribuţia nemijlocită a Serviciilor Secrete ruseşti, care-l plăteau în aur pe moşneguţul din Urali. Vă amintiţi de tipul care ne luase urma şi se interferase din greşeală pe frecvenţa cipurilor ce ni se implantaseră în ceafă. Şi nu e greu să ghiciţi de partea cui sunt ruşii, dacă occidentalii au declarat război Islamului.

În fine, ieşim din saună şi ne repezim la bar. Franţuzul dă semne vizibile că nu agreează deloc compania noastră, dar e silit să ne însoţească. Primele trei sticle de bere sunt golite în tăcere. Aceeaşi soartă o au şi următoarele trei.

— Îmi place sauna, sparge Colosul tăcerea, într-un târziu, deşi amintirile mele în domeniu nu sunt dintre cele mai plăcute.

[50] Autorul se referă, probabil, la faptul că imamul Sahraoui a fost socotit de extremiştii algerieni prea îngăduitor cu statul francez, pe care voia să-l ţină la adăpost de efectele războiului din Algeria (n.tr.)

Aveam treişpe' ani când m-am angajat mus[51] pe un iaht. Căpitanul, care o făcea şi pe timonierul, se lăuda că nimeni, niciodată, nu-l văzuse treaz. Iar cei care avuseseră această rară ocazie erau plecaţi de mult în împărăţia lui Hades. Şi pentru că mai existau şi unii pasageri care nu păreau convinşi de spusele sale, beţivul dracului a băgat vasul într-un banc de nisip, pe care-l puteai observa şi dacă aveai păduchi în ochi. Neşansa a făcut ca tocmai atunci să mă aflu în sala maşinilor, aşa că, după ce s-a fisurat conducta de răcire, am avut parte de o baie de aburi, pe care n-o s-o uit uşor.

Ne aruncăm în piscină şi abia când vedem prosoapele plutind pe lângă noi, ne dăm seama că am uitat să ne punem slipurile. Nu mai e timp de cosmetizare. Înotăm încolo şi-ncoace ca nişte peştişori în căutarea râvnitei muşte din vârful cârligului. Sala e goală, aşa că putem schimba şi niscaiva idei.

— De când n-ai mai făcut cunoştinţă cu apa? îl întreb cu sfiiciune pe Colos, care pufăie şi mişcă din lăboanţe asemenea, unui hipopotam în aşteptarea salvamarului.

— Adevărul e că nu mai ţin minte, recunoaşte uriaşul, cu sinceritate.

Francezul ne dă târcoale şi reia ciripitul.

— Să revenim la oile noastre. Cum vă spuneam, Osama a primit din partea lui taică-său câteva sute de milioane de dolari, ca să facă, chipurile, un mic tur al lumii. Omul nu avea însă linişte, aşa ca a pus de-o „Fundaţie a salvării islamice”. Asta însemna, în principal, înfiinţarea unor centre de recrutare şi „case de oaspeţi” în Egipt, Arabia Saudită şi Pakistan.

— Unde locuieşte personajul? întreb cu, lopătând cu sârg, fără eficienţă notabilă.

— Nu văd ce interes reprezintă pentru voi asta, pufăie mustăciosul, recuperându-şi prosopelul, dar, dacă tot suntem la capitolul informaţii, mă resemnez. Osama are o agenţie comercială în Doka, prima centrală din Cairo. Centrele de recrutare şi antrenament pe care le-a înfiinţat în Sudan, Filipine, Caşmir…

— Bosnia! rage Colosul, halind cu acest prilej o jumătate din apa bazinului

Scuipă înapoi apa şi face o comparaţie plastică între lichidul care se învârteşte şi binecuvântata votcă.

— Bosnia, da! face franţuzul, surprins, agăţându-se de scăriţa

[51] Ucenic marinar (n.tr.).

metal pentru a se odihni.

— Nu mă întreba de unde ştiu asta, grohăie Colosul, încă neliniştit de contactul direct cu apa. Am luptat acolo. Am dat şi eu nas în nas cu câţiva iranieni.[52]

— *Monsieur* nu este interesat de faptele tale de luptă, îl întrerup eu. Tocmai ne adăpam la izvorul nesecat al informaţiilor la care, dacă sunt în temă, erai şi tu invitat

— Mă cac! urlă Colosul, cu vioiciune.

Franţuzul nu e foarte convins că anunţul e doar figurativ, aşa că amuşinează rapid şi ia distanţă. Asta nu-l împiedică să continuie:

— Fundaţia tipului a fost blagoslovită, cu timpul, de o mulţime de sponsori, în special nababi arabi din Europa şi Statele Unite. specialiştii noştri au ajuns la concluzia că această capacitate incredibila a lui Osama de a recruta mercenari pentru propriile-i interese constituie un fenomen nou, pe care nu-l putem combate încă. Cam atât despre cel care a pus ochii pe voi. Când vă întoarceţi al hotel, cereţi ultimul exemplar din *Al Kuds al arabi*[53] şi notaţi-vă coordonatele din buletinul meteo. Misiunea mea se încheie aici.

Ofiţerul DTS iese demn din bazin, neomiţând să-şi acopere părţile intime cu prosopul din dotare. Alunecă pe mozaicul ud şi „arma secretă” iese din nou la iveală, stârnind hohotul Colosului, al cărui falus pluteşte la suprafaţa apei precum creasta unui rechin.

O dată cu plecarea lui „Stalin”, ca la comandă, piscina începe să prindă viaţă. Apar mai întâi trei pipiţe escortate de un tinerel ceva mai plinuţ decât scheletul expus la Institutul de Anatomie. Tipele îşi freacă bucile cu nerăbdarea unor cămile în căutarea budei. Dau cu ochii de „rechinul” Colosului şi mişcările lor prind ritm de samba. Scheletul face eforturi notabile pentru a părea cât mai ameninţător.

Dar iată că Ahmed, alias colosul, găseşte că este cel mai prielnic moment pentru percutarea unui vânt apă-aer. Fenomenul are darul de a stârni o serie de valuri. Nu sunt chiar *tsunami*, dar merge.

Fătucile plonjează în bazin, cu strigăte vesele şi se zbenguit ca nişte oiţe la prima întâlnire cu berbecuţul de serviciu. Privesc interesate către falusul Colosului, care începe să adulmece

---

[52] Vezi *Moartea s-a născut la Sarajevo*, de acelaşi autor (n.tr.).

[53] *Ierusalimul arab,* ziar care apare la Londra (n.tr.).

împrejur cu curiozitatea unui periscop. De-acum, lucrurile încep să se precipite.

Tinerelul, despre care aflăm că ocupă postul de instructor în cadrul Complexului, ne reaminteşte pe scurt câteva norme de bună-cuviinţă care trebuie respectate de clienţi.

— Nu ne aflăm aici pentru a asculta citate din „Codul manierelor elegante”, zice Colosul, continuând să facă plută pe spate. Am dat o pălărie de bani ca să intrăm şi am de gând să profit de ei.

— Aş putea să chem poliţia, încearcă tinerelul o altă variantă, ceva mai palpabilă.

— Mai bine cheam-o pe mămiţica ta, îi face Colosul o contra propunere. Cred că te caută disperată de o groază de vreme.

Dar nu e cazul să avem controverse pe terenul eticii, cu atât mai mult cu cât instructorul pare hotărât să-şi ducă ameninţarea la bun sfârşit. Şi doar poliţia ne lipseşte acum, când trebuie să trecem la treabă.

Îl trag pe uriaş pe scăriţă şi-l fac să înţeleagă că e timpul să cumpărăm presa. Colosul mă urmează ascultător, storcându-şi tăcut prosopul. Îl atinge ca din întâmplare pe instructor cu penisul lui priepic, făcându-l pe bietul om să intre într-o stare vecină cu apoplexie Puicuţele îşi cască în schimb guriţele, uitând că sunt în piscină, ocazie cu care înghit câteva galoane de apă. La hotel cumpăr ultimul număr din *Al Kuds al arabi* şi dezleg anagrama din buletinul meteo. Vacanţa s-a terminat. Suntem din nou în TGV, rulând cu toată viteza spre Lyon.

— Aşadar, ne vom reîntâlni cu Fijianul şi cu Iusuf, zice Colosul, crăcănându-se cu nesimţirea caracteristică şi ocupând toată canapeaua. Mă întreb dacă în loc de patru nu vom fi şase. Ca-n vremurile bune, adaugă el, gândindu-se probabil la maiorul Pavlovici şi la colonelul Schroder, care conduc din umbră toată misiunea.

— Aici e Franţa, îi amintesc eu. Nici Angola, nici Transnistria, nici Bosnia. Franţa! Tu singur atragi atenţia unei jumătăţi din poliţia franceză, dar dacă am fi şase la un loc?

— Luptăm de partea lor, nu?

Rad o privire în jur, dar nu trebuie să-mi fac griji. Zarva câtorva cheflii, care începuseră sărbătoarea de 14 iulie[54] încă din prima zi a lunii, acoperea până şi muzica transmisă prin

[54] Ziua Naţională a Franţei (n.tr.).

difuzoare[55].

— Am omis să-ţi spun că treaba asta e secretă. Nu e cazul să tot Parisul ce facem noi aici.

— Relaxează-te, clămpăne Colosul, sugând la bidonaşul salvator, precum un viţel orfan la biberon. Transformarea asta în spion, te-a prostit de tot. Gândeşti la fel ca ei.

— Cretinule! îmi smulg eu cuvântul care-mi stătea de mult pe limbă. Mi-aş fi dat cinci ani din viaţă numai să nu te fi cunoscut!

— Asta pentru că vrei cu tot dinadinsul să fii dădaca mea. Probabil că acolo, la voi, în România, aşa se obişnuieşte. Noi, la Marines, nici nu aşteptam să primim comenzi. Era suficientă o privire de-a sergentului şi ştiam perfect ce avem de făcut. Nu te prea distrezi în viaţa asta, reia el, după un timp. Mă refer la tine şi vezi ca alta nu mai ai. Gagiii care susţin că ar mai fi ceva după ce opreşti motoarele sunt nişte pârţari.

— Când mă-ta ai urmat şi cursuri de filosofie? scap eu întrebarea.

— Eşti prost, mă consolează Colosul. Crezi că e mai eficient să-ţi freci fundul şi coatele pe bănci ca să înveţi ceea ce te învaţă pe gratis împuţita asta de viaţă? Nu dau doi bani pe sfaturile unui impotent de profesor. În schimb, târfele şi borfaşii mi-au oferit toate cunoştinţele necesare ca să mă descurc.

— Şi iată-te aici! conchid eu.

— Dar tu unde eşti? mă taxează Colosul. La Casa Albă?

Nu există vreo statuie a mercenarului necunoscut, aşa că ne consolăm şi ne pregătim de coborâre.

Din gară luăm un taxi şi-i cerem şoferului, cu o mulţime de cercei în urechi, să ne ducă în cartierul arăbesc. Pe dram, puştanul care învârteşte colacul dă din meliţă vrute şi nevrute despre locurile spre care ne poartă. E şi el un pui de arăboi corcit cu un elveţian. Încearcă chiar să pronunţe câteva cuvinte care seamănă mai mult a mârâituri.

— Important e să fii sănătos, îl linişteşte Colosul, înainte să se extragă din Citroen.

Sukul[56] de la periferia Lyonului ne transportă în plin Alger O instituţie conservatoare, dacă ne gândim la modul ei de existenţă, tarabe, dughene, gălăgie, înghesuială, exact ca şi cu sute de ani în urmă! Prăjiturile şi răcoritoarele, ceaiul şi cafeaua îşi dau mâna cu tot ce poţi găsi într-un supermarket din orice

---

[55] TGV-ul nu are vagoane compartimentate (n.tr.).

[56] Bazar (lb. arabă), (n.tr.).

capitală a lumii

La început suntem puţin derutaţi de zecile de dughene, aşezate una lângă alta, care, practic, vând aceeaşi marfă, la aceleaşi preţuri, de zecile de tarabe, adevărate magazine universale *angro*, care ne oferă ace de cusut, dopuri, papuci, casetofoane, ciorapi de damă, gumă de mestecat, plăcinte, halva, susan, halva… N-are rost să vă spun mai mult. Daţi frâu liber imaginaţiei, şi nu uitaţi să aveţi buzunarul plin.

Ne pierdem în decor, în căutarea unui anume vânzător de plăcinte, care să aibă o tavă agăţată de gât, cu o chingă de o anume culoare şi care, probabil, ne aşteaptă cam de multe zile.

Mai e nevoie să-l căutăm noi, pentru că ne găseşte el. Dă drumul la o avalanşă de vorbe, poftindu-ne să gustăm din produse. Colosul se repede, fără să manifeste însă vreo intenţie de a plăti.

— Bazarul e masa lui Allah pe pământ, iar plăcintele mele sunt cele mai moi, mai gustoase şi mai proaspete, ne îndeamnă vânzătorul, făcându-mi cu ochiul către una în formă de triunghi.

O înhaţ şi plătesc totul. Muşc din ea şi păstrez sub limbă răvaşul ce-mi era destinat.

Intru în primă budă publică şi, la adăpostul cabinei, citesc mesajul. Traseul divine tot mai întortocheat.

Iată că vine vremea celei de-a treia rugăciuni a zilei[57]. Vestea nu mai e dată, ca pe vremuri, de muezini cocoţaţi în balconaşele acaretelor, ci de câteva staţii de amplificare răspândite prin întinsul bazar. Practic, întreaga activitate paralizează şi arabii îşi aştern în faţă covoraşul care-i desparte în acel moment de restul lumii. Ne scoatem şi noi batistele şi prindem să ne tânguim alături „fraţii noştri”.

— *La Ilaha lila Allahu!*

Când rugăciunea ia sfârşit, o întindem şi noi. Trebuie să ne unim cu Iusuf Ciler şi cu Fijianul, care ne aşteaptă, conform mesajului, într-un bar pentru homosexuali. Vestea nu-l face pe Colos să sară din papuci de fericire. Scotoceşte prin buzunare, în timp ce murmură nervos:

— Aveam pe-aici, pe undeva, un dop de plută. Am să mi-l bag în cur şi astfel nu voi mai avea o grijă în plus.

Barul este unul obişnuit. Băieţii se mângâie pe îndelete, în timp ce alţii îşi caută „puicuţe”. Intrarea noastră atrage câteva

---

[57] Conform vechiului ritual, credincioşii musulmani sunt chemaţi la cinci rugăciuni zilnic (n.tr.).

priviri. Respectiv, „cocotele” tresar spasmodic, ondulându-şi şăgalnic şoldurile şi-şi expun, ca din întâmplare, unghiile mai lungi şi mai roşii decât o puţă de dulău, clipocind abitir din genele false.

Colosul fornăie ca un bizon prins cu mâna în buzunarul altuia şi, cu o mişcare discretă, îşi îndeasă şi mai mult dopul în rect.

Ne aşezăm la o măsuţă şi comandăm două beri. Curăţ locul cu o privire de nou-venit şi-i depistez pe cei doi într-un semisepareu. Iusuf îl mângâie tandru pe Fijian, pe care, în mod normal, după felul cum arată, nu l-ar mângâia nici un urangutan lepros. Dar când dragostea e mare…

Ca să nu devenim suspecţi, îi bag Colosului un deget în gură, după ce în prealabil îl plimbasem prin halba lui. Îi zâmbesc promiţător, plimbându-mi vârful limbii spre colţul gurii.

Desigur, cum v-am mai spus, Colosul nu agreează în mod deosebit acest fel de comportament, dar cizma pe care i-o trimit în gleznă îi declanşează mecanismul gândirii. E rândul lui. Mă apucă pe neaşteptate pe după gât şi-mi trage un pupat presărat cu plescăituri. Îi simt degetele boante între picioare şi mă întreb de ce dracu’ nu m-am făcut pădurar sau pescar…

Halba care i se sparge în cap îi aparţine lui Iusuf. Cu o privire fioroasă, tătarul urlă într-o arabă venită de la mama ei:

— E gagica mea! Nu ţi-am dat voie s-o atingi. Era vorba de o conversaţie de la distanţă…

În mediul cu pricina, conflictele sunt destul de dese, iar noi trebuie să scăpăm de eventualele noastre „umbre”. Aşa că începe caftul.

Primele lovituri sunt de decor. Fijianul şi cu mine ne ocupăm de anihilarea celor doi negrotei care ne luaseră în vizor. Îi lichidăm cu două siringi mascate în pumni şi în care absorbisem, în prealabil, câteva picături de Binalftridoxină[58]. Astfel, nimeni nu va avea pretenţia că au fost ucişi.

Bătaia e în toi, când iată îşi fac apariţia şi poliţiştii, obişnuiţi cu astfel de manifestări Au bastoanele pregătite şi trec la treabă, nu scapă nimeni, fiecare îşi ia porţia, apoi dispărem într-una dintre dubele trase în faţa barului.

La secţia de poliţie suntem identificaţi cu minuţiozitate, timp ce asistenţa de serviciu face diverse bancuri pe tema „poponarii şi restul lumii”. Câţiva dintre *flics* sunt în pauza de masa, ceea ce ţi provoacă Colosului o reacţie neaşteptată. Apucă cu mişcare

[58] Otravă nedepistabilă, care provoacă stop cardiac (n.tr.).

rapidă enormul sandviş al unui poliţai şi-i dă drumul pe gât, fără să-l mai mestece, de parcă ar fi înghiţit o boabă de strugure.

După ce-şi revine din uluială, poliţistul trece la represalii:

— Furt în dauna avutului particular! încadrează el, cu exactitate, fapta comisă. Dar cum dracu' ai făcut-o? Eu mă chinuiesc să mestec la el de-o jumătate de oră…

Colosul nu-i dă indicaţii teoretice. Exemplificarea e cea mai eficientă pentru prinderea mişcării. Trage o râgâitură care pune toată secţia în stare de alertă maximă, prilej cu care nebunul mai înşfacă un sandviş de aceleaşi dimensiuni. Pe ăsta însă îl clefăie în timp. Devine obiectul atenţiei generale, ceea ce figurează, de altfel şi fin scenariul nostru.

— Pari nemâncat, observă comisarul-şef, care ieşise din birou, cu mâna pe pistol. Copii, se adresează el colegilor, să-i oferim câte ceva din bucăţele noastre.

Cei doi rămaşi fără păpica nu mai aşteaptă un alt ordin, îl sechestrează pe uriaş şi-l grăbesc către „cantină” Adică, spre „biroul în care se spune numai adevărul”. Pe scurt, acolo unde, chiar dacă vrei şi vorbeşti, tot vorbeşti.

Noi continuăm procedura obişnuita: fotografii, amprente şi douăzeci de ore repaus în arestul gazdelor. Nu pentru că am fi poponari, ci pentru că am tulburat liniştea publică. Pentru scandal. Spre dimineaţă ne bucuram şi de prezenţa Colosului. E mai umflat la faţă şi merge cam într-o parte.

— Nu e prima mardeală pe care o halesc de la nişte căcănari poliţişti, zbiară vesel, de parcă tocmai ar fi ieşit de la un film cu Stan fi Bran. Singurul inconvenient e că te leagă şi astfel nu poţi răspunde cu aceeaşi monedă, adaugă el, trimiţând o labă imaginară unui pişpirică aflat în interiorul spaţiului lui vital. Nu e rău s-o mai iei, din când în când, la bot. Mie unuia îmi aminteşte de copilărie, când taică-meu mă altoia nitam-nisam, cum îi venea lui pe chelie. Odată, babacul a venit atât de beat acasă, încât, în loc să mă croiască pe mine cu centura de la pantaloni, a luat la bătaie şemineul. I-a prins câteva catarame bune şi a spart bunătate de teracotă. Trebuie să spun că reparaţia l-a costat mai mult decât băuse el în ultima săptămână. Ceea ce era o sumă enormă. Dimineaţa, când s-a trezit, a emis consideraţia că, dacă m-ar fi nimerit pe mine, costul ar fi fost mult mai redus, deci mai benefic pentru bugetul familiei. Aşa că, la următoarea ocazie, s-a sprijinit cu spatele de şemineu, ca să fie sigur că nu mai greşeşte şi a plesnit cu centura în direcţia mea. De astă dată a nimerit

candelabrul, care era oricum era ceva mai ieftin. A fost ziua în care a jurat că, o vreme, nu o să mai pună gura pe băutură, doar-doar o să mă nimerească şi pe mine cândva. Ca să-şi respecte promisiunea, dementul s-a duş a doua zi dis-de-dimineaţă să se înscrie în Liga Antialcoolicilor, care avea o filială la câteva străzi mai încolo. Aia de la Ligă şi mai demenţi, l-au luat în serios şi i-au făcut chiar şi o legitimaţie. Pe chestia asta, bătrânul a devenit dintr-o dată important. Niciodată în viaţa lui nu avusese aşa ceva. În ziua cu pricina, ori de câte ori se intersecta cu câte cineva, scotea ca din întâmplare legitimaţia şi se prefăcea că se uită la ea. Cum la acea oră trecătorii erau destul de rari, s-a gândit să găsească o aglomeraţie. În cartierul nostru, erau doar două locuri în care puteai întâlni mai mulţi oameni laolaltă: biserica şi cârciuma. Babacul meu avea o vorbă: „Orice ezitare e un pas înapoi.” Făcuse la şcoala de corecţie şi ceva marxism. Aşa că a intrat ţanţoş în prima locantă întâlnită, care se numea: *La primul-ajutor*: S-a apropiat de bar şi a scos legitimaţia.

„Ce căcat e ăsta?” s-a stropşit barmanul, cu îndreptăţită indignare. „Nu vindem pe cărţi de credit.” Apoi s-a uitat ta bătrânu' şi şi-a dat seama că nici nu putea fi vorba de aşa ceva. În consecinţă, a belit ochii şi a citit cu voce tare ce scria pe bucata aia de carton. S-a uitat apoi în ochii lu' babacu' şi au rămas amândoi aşa, vreo câteva minute. Nici unuia nu-i venea să creadă ce adeverea legitimaţia aia. Ba, la un moment dai, babacu' a devenit atât de nervos, încât a cerut o bere, pe care a plătit-o cu banii încasaţi pe un ceas amanetat. Nici după asta însă nu i-a venit creadă ce prostie făcuse, înscriindu-se în liga respectivi. „Ce dracu' fac eu acum?” a zis către barmanul care avusese, la rândul lui, o noapte destul de zbuciumat! „Cine te-a pus?” i-a răspuns barmanul, care în timpul liber putea fi apelat cu numele de Jimmy. „Cât plăteşti cotizaţia?” Babacu' a făcut un calcul rapid: „Trei whisky şi cinci beri” „Eşti tâmpit” a conchis barmanul. „Nu e pentru prima oară” a recunoscut babacu', cerând încă un rând. „Şi acum ce faci cu ea” l-a întrebat barmanul Jimmy, evitând să atingă legitimaţia rămasă pe tejghea. Bătrânu' era un om ordonat, în general Când îşi spăla chiloţii, făcea o atmosferă de sărbătoare. „Adevărul e că aş păstra-o. De câteva zile bune încerc să-l altoiesc pe fiu-meu şi nu-l nimeresc. Pentru că mereu sunt băut”, „Şi?”, „Şi dacă îi arăt legitimaţia, poate că o să stea locului”, „Da' de ce vrei să-l

croieşti?”, „Crede-mă, amice, că am uitat!” Aşa că, a mai cerut o bere şi ochii au continuat să-i lăcrimeze, privind fix legitimaţia care-i deschidea drumul către bucile mele.

Colosul încheie povestea şi se aruncă pe un pat de fier. Arestul Secţiei a VIII-a din Lyon, unde fuseserăm aduşi, e plin la ora asta. Nu sunt celule, ci doar cuşti prevăzute cu gratii, care îţi accentuează sentimentul de animal capturat. Am fost copil orfan, trecut prin multe orfelinate şi case de copii, ba chiar şi prin şcoli de corecţie. Apoi, prin unităţi militare secrete, unde pedeapsa cea mai uşoară era şi stai trei zile într-o groapă săpată într-un cimitir, respirai printr-un tub, prin care ţi se dădeau apa şi câteva bucăţi de pâine. Am luptat în cele mai sângeroase conflicte dezlănţuite de patimi şi orgolii. Dar gratiile îndărătul cărora eşti silit să trăieşti o vreme, gratiile astea te bestializează. Îţi încarcă bateria, dar la borna negativă.

Scenariul continui. Noi, cei patru, suntem luaţi pe la opt dimineaţa şi duşi, chipurile, la interogatoriu. De fapt, suntem scoşi pe poarta din spate şi îmbarcaţi într-un microbuz Renault, francezii ţin la firmă. Dăm nas în nas cu maiorul Pavlovici, care tocmai îşi ia micul dejun compus din whisky şi whisky. Nu se deranjează să ne ofere şi nouă. Microbuzul demarează, ceea ce-l face pe maior să scape câteva picături pe T-shirtul lui mai alb ca neaua. Înjură în termeni destul de decenţi şi catadicseşte să ne bage în seamă:

— Cum e la bulău? Din câte am aflat, franţujii au gusturi destul de stranii. Îl priveşte fix pe Colos şi continuă cu o voce de scafandru amator: Am informaţii că erai s-o iei la poponeţ!

Colosul îl priveşte la rândul lui fără să-şi mişte nici un muşchi al feţei. Pavlovici ia notă şi, după încă o duşcă impertinentă de whisky, continuă:

— De altfel, aventurile tale sexuale nu reprezintă subiectul la ordinea zilei. Bineînţeles, atât timp cât nu aduc atingere misiunii pe care o avem de îndeplinit. Dar de ce taci? Pari trist…

Colosul continuă să-l fixeze, fără o vorbă. Pavlovici este obişnuit cu alt gen de reacţie din partea uriaşului. Pare puţin derutat, aşa că recurge din nou la sticla de Red Label. Mai dă roată cu ochii, pentru a se convinge că nu am trădat şi scapă un suspin. Obiectul de lucru este însă tot americanul.

— Să nu-mi spui că a murit *iar* taică-tău. În perioada asta nu se acordă permisii.

— Să trecem la subiect! face Colosul, ieşind din tăcerea lui de

sfinx, cu o precizie pe care i-ar aprecia-o şi un bătrân ceasornicar înrăit într-ale meseriei.

Pavlovici se îneacă brusc cu ultima duşcă, parţial şi din cauza unei frâne mai bruşte. Băutura nu mai ia drumul gâtlejului, alegând libertatea. Preşul de cauciuc se umezeşte uşor.

— Să fie primit, îngână Colosul, mai serios decât un preşedinte american, care tocmai prezintă mesajul anual despre starea naţiunii.

— *Fuck you*! îi răspunde Pavlovici, în cea mai pură limbă engleză. Nu te-am suportat niciodată. Dar acum, mai mult ca oricând, îmi pari odios. Mai şi puţi!

— Am fost la saună şi la piscină, zbiară Colosul, indignat.

— Constat că în ultimul timp ţi-ai îmbogăţit vocabularul. Saună… piscină… Mai rămâne pastă de dinţi şi săpun, după care mă pot retrage liniştit la pensie.

— Aţi uitat de prosop, îi atrage Colosul atenţia, cuviincios.

— Aţi uitat de prosop, să trăiţi! se strofoacă maiorul.

— Rămâne fără prosop, hotărăşte uriaşul, după un timp.

Apoi râdem şi ne îmbrăţişăm. Nu se ştie de unde mai apar două sticloanţe care încep un tur de orizont. Planul e simplu. Amin a reuşit să-l convingă pe imamul Sahraoui că o altă gardă corp decât una din import nu poate fi mai bună. Adică Fijianul, Colosul Iusuf şi cu mine. În timpul liber, Amin este amanta lui Sauidi Herman, care răspunde de mişcarea fundamentalistă din Franţa. Aşa că totul e acceptat din prima.

Microbuzul opreşte doar pentru a lua un alt călător. Nu e cazul să facem cunoştinţă. E Amin.

Colosul simte cum îi dă târcoale apoplexia. Îşi masează cu conştiinciozitate locul unde ar trebui să i se afle inima şi fornăie pe nări. Apucă bara de metal care, în mod obişnuit, foloseşte ca element de susţinere şi zvârle din copite. Bara, mai înţeleaptă, cedează. Colosul ia fierul în mână şi-l îndoaie sub privirile admirative ale coţofenei.

— Unde-ai învăţat asta? întreabă ea. La grădiniţă ştiam că nu predă aşa ceva.

Îmi aruncă o privire care ar băga în boli şi un eunuc ieşit la pensie. N-am uitat ultima promisiune pe care mi-a făcut-o şi sunt gata să răspund oricând la apel.

— Copii frumoşi, scânceşte Amin, după ce s-a convins că mi-a trecut euforia, pauza s-a terminat. Domnul Sahraoui îl va însoţi pe preşedinte într-un turneu preelectoral. Întâmplător, vor trece

şi prin Vaulx-et-Velin, unde se va inaugura o moară. Aţi auzit bine, nu beliţi ochii că broasca. Oamenii preşedintelui se vor ocupa în exclusivitate de persoana sa. Atât şi nimic mai mult. La rândul lui, imamul va fi păzit de o gardă de corp formată din patru persoane. Adică, voi.

— Spune-mi că mă iubeşti! latră Colosul, ca răspuns la cele expuse.

O priveşte cu unicul ochi, pe care nu pregetă să-l rotească invers acelor de ceasornic, convins fiind că astfel o va hipnotiza.

E departe de realitate, lucru la care au contribuit şi sticloanţele maiorului, bine drenate cu haşiş.

— Nu sunt o puritană, murmură Amin, Allah mi-e martor. Dar dacă am fi doar noi doi pe o insulă, aş prefera s-o pun cu un palmier. Iar acum, la treabă!

Colosul încearcă să apeleze la alte tactici, dar maiorul Pavlovici îi taie entuziasmul:

— Gata! Intrăm în normal!

Ca nişte roboţi-soldaţi-mercenari ce suntem, trecem automat pe frecvenţa adecvată. Amin ne priveşte pe rând şi îşi ia în serios rolul de şarpe.

— Preşedintele Franţei este apărat pe principiul cercurilor concentrice. Lângă el, imediat, se află şeful echipei de protecţie, încă patru agenţi asigură *zona sterilă*, în care nu pătrunde nici musca. În jurul zonei sterile, mai sunt opt agenţi din echipa de protecţie şi intervenţie. Ăştia-s cei mai tari, dar nu ne interesează. Urmează încă optsprezece agenţi-observatori, situaţi tot în cerc, după tipii din protecţie. N-avem treabă nici cu ei. Sunt plătiţi ca să execute un ordin cu totul aiurea. Aiurea la naşpa', mai adaugă Amin, într-un limbaj care ar stupefia orice academie din lume.

Nu se osteneşte să mai ceară voie şi duce sticla la gură, cu un gest de soldăţoi. Pentru o femeie atât de frumoasă, gestul este deplorabil, dar nu mai poate ea.

— Buuun, acum ciuliţi şi mai tare urechile că vine partea cu pac-pacul! Mai sunt în jurul preşedintelui încă zece, precizez, zece elemente care cooperează, prin patrulare, cu echipele de protecţie şi intervenţie provenite din Poliţie, Poliţia Militară şi Jandarmerie. Şi, ca să fie tacâmul complet, împrejur se vor posta şi patru lunetişti, de preferinţă, pe clădirile cele mai înalte din zonă. Asta înseamnă însă *numai* protecţia preşedintelui. Pentru Sahraoui sunteţi doar voi patru, iar unul dintre voi, pe care-l

desemnaţi liber, îl va împuşca în cap.

— Se poate muri şi împuşcat în inimă! găseşte Colosul o alternativă.

— Când vorbeşte cineva, nu-l întrerupi. Cu atât mai mult daca acel cineva e femeie. Dar când acel cineva e şi femeie, dar şi şeful misiunii, nu-ţi rămâne decât calea sinuciderii.

— Mie îmi place viaţa, afirmă Colosul, lăsând-o mai moale. În special, cea sexuală, nu uită el să precizeze.

— Trebuie împuşcat în cap, reia Amin, pentru că, de la o fereastră, un ucigaş de profesie va trage câteva focuri în direcţia convoiului. Va fi prins, fără îndoială, cum tot fără îndoială e faptul că toate cartuşele cu care va fi înzestrat vor fi cartuşe manevră. Fără ca el să ştie. Dacă vă interesează, îl cheamă Khaled Kemal. Unora dintre voi trebuie să le sune cunoscut numele ăsta.

Schimbă rapid câteva replici cu maiorul Pavlovici, care se porneşte pe râs, bucuros. Microbuzul se opreşte şi ne trezim într-o suburbie, de unde mai e puţin şi începe harta.

Casă care ne este pusă la dispoziţie pare părăsită. De fapt, un domeniu particular, pe marginea unui lac.

— Păpică şi nănică, îngână maiorul. Mâine avem o zi grea. Nu se admite nici o iniţiativă.

O servitoare spaniolă ne aduce tăvi cu mâncare şi o ladă cu sticle de bere.

— Voi ce-aţi mai băşit, în perioada în care nu ne-am văzut? întreabă Colosul, curios, întorcându-se către Iusuf şi Fijian.

Molfăie un cotlet pe care-l mistuie cu tot cu os, făcându-i digestie cu bere.

— Băga-n tine şi lasă caragaţa! zice maiorul, scobindu-se în dinţi cu furculiţa. O să aveţi destul timp să vă povestiţi aventurile după ce terminăm treaba.

— Am fost camarazi în Bosnia, insistă Colosul, gata să se înece cu osul. Cred că am dreptul, în pauza de masă, să întreb, un bun camarad ce sunt, ce dureri au avut aceşti năpăstuiţi.

Mai goleşte o sticlă de bere în stilu-i caracteristic şi punctează iar în manieră inconfundabilă, punând-o pe fugă pe bătrâna spanioloaică.

— Suntem la masă, îi aminteşte Amin. Ca în orice altă situaţie şi aici trebuie respectate nişte reguli. Vine o vreme când şi oamenii anormali, cum eşti tu, trebuie să se conformeze lor.

— Dacă sunt anormal, la ce m-aţi mai chemat? se stropşeşte Colosul, ca într-unui dintre rarele lui momente de luciditate.

— Pentru că misiunea noastră este anormală, stabileşte maiorul. Parcă v-am spus că nu admit nici un rabat de la disciplină. Mâine de dimineaţă, la ora patru, ca să fiu mai exact, trebuie să vă prezentaţi la domiciliul imamului. Cred că e timpul pentru odihnă.

Fijianul şi Iusuf, care sunt musulmani convinşi, îşi rostesc rugăciunile către Allah şi dau colţul. Sunt profesionişti în adevăratul sens al cuvântului. Nu se bucură de plăcerile vieţii, decât în măsura în care acestea folosesc misiunii ce o au de îndeplinit. Sigur, nu ar refuza un pahar de şampanie sau o ţigară cu opiu, dar cu o condiţie: să nu dăuneze ţintei pe care trebuie s-o nimerească.

Pleacă amândoi la culcare, ca doi copii cuminţi care şi-au primit darurile de Crăciun şi le iau în pat.

Colosul cere însă un repetir, din care, precizează el, să nu lipsească berea rece. Dă cep la o sticlă de rachiu de prune, aflaţi că din întâmplare în preajmă şi studiază mediul. Pare mulţumit, dar nu pe deplin satisfăcut.

— Sunteţi ca nişte cloşti în timpul orelor de program. Doar că în loc de ouă, aveţi sub fund grenade, spune Colosul, căutând şi destindă atmosfera.

Dar nu-l băgă nimeni în seamă, ceea ce îl face din cale-afară de nervos. E un actor şi un actor fără spectatori se poate gândi la spânzurătoare. Râde tot ce se mai poate râde şi se ridică demn, de parcă tocmai ar fi rezolvat unele probleme de interes mondial Păşeşte atent, cu genunchii uşor îndoiţi şi în sinea lui se crede admirat de întreaga asistenţă.

Este unul dintre cei mai buni luptători din lume. În cazul în care-l întrebi dacă i-a fost vreodată frică, îţi va răspunde că acest cuvânt ar trebui scos din toate dicţionarele. Excesele îi ţin loc de scut, pentru că, paradoxal, are conştiinţa limitei normalului. Se întoarce către Amin şi-i zâmbeşte concesiv.

— Ultimul lucru pe care-l voi face înainte de-a muri, va fi să te am în patul meu!

— Tu ai un pat? întreabă Amin, siderală. Nu te întreb dacă casă, ci un pat!

L-a atins la punctul slab. Dar uriaşul e prea obosit şi plictisit să prelungească dispută. O ia spre camera repartizată, nu înainte de a dărâma, chipurile fiind băut, o vază care face parte din decor.

E rândul meu. Mă ridic şi-l urmez. Nu prea mă mai tentează

Amin. Camaraderia înseamnă, totuşi, mult mai mult decât o legătură sexuală trecătoare.

Camera în care trebuie să-mi fac somnul cel de toate nopţile pătrată, are ferestre zăbrelite şi un pat dublu. Nişte difuzoare oribile, implantate în pereţi, reproduc muzică clasică. Mă dezbrac şi intru în aşternutul rece. Când se deschide uşa, nu mai am timp să reacţionez. Apare Amin, într-o cămăşuţă transparentă, cu o privire de fecioară.

— Ţi-am adus ceai de tei! îmi spune ea, dând la iveală două sticle de şampanie. Să faci nani ca un puişor.

Nu stau la discuţie. Uit de consideraţiile mele anterioare şi mă reped la ea.

— Ai răbdare, nu se face aşa! încearcă Amin să mă îndrume pe calea cea bună, străduindu-se în continuare să-mi provoace excitarea.

Sunt ca o fiară turbată. Întind mâinile într-o secundă şi îi transform cămăşuţa într-o ploaie de fulgi. Apoi… nebunia. Nici un Serviciu Special din lumea asta nu e în stare să te acapareze aşa cum te acaparează o femeie! După descărcarea de început, stăm pe spate în patul martor dragostei noastre şi sorbim din „ceaiul de tei”. Amin îşi aprinde o ţigară mai subţire decât un pai. Mereu se întâmplă aşa, primei întâlniri în pat, îi urmează destăinuirile. Poate din cauza gustului de amar pe care-l simţi în gură după ce faci dragoste, a tristeţii, spune că totul s-a terminat sau că a durat prea puţin sau că a fost mai puţin.

Aud vocea lui Amin care parcă vine de departe, de foarte departe şi o privesc ca printr-o pânză de apă. Obiectele din jur îşi pierd conturul şi întunericul moare nespovedit şi fără lumânare.

— Dacă am detestat vreodată o parte de îmbrăcăminte, aceea a fost chilotul. De câte ori mă plimbam singură prin pădure, pământul, iarba, muşchiul prelins ca o vopsea de ulei în jurul copacilor îmi trimiteau de-a lungul coapselor, până la pubis şi chiar înăuntrul lui, un parfum aproape material. Ca nişte mâini răsărite din pământ, atât de reale în irealul lor, mâini care mi mângâiau, dându-mi senzaţii stranii, înfricoşătoare uneori, dar întotdeauna prea acaparatoare pentru a încerca să scap de ele. Îmi ridicam rochiţa şi mă lungeam pe muşchiul căzut cu o voluptate indescriptibilă. Mâna îmi alunecă inconştientă peste sâni, peste pântece, peste picioare şi apoi căuta în jur, ca un orb care trece strada, până găsea conul de brad. Făceam dragoste cu natura… natura făcea dragoste cu mine. Reluăm de fiecare

dată jocul ce o voluptate sporită. Fecioara Maria rămăsese însărcinată fără şi fi fost dezvirginată de Natură. Aveam opt ani când, ridicându-mi fusta, îi spuneam lui Pierre, mai mic decât mine, şi care locuia în acelaşi cartier mărginaş al Lyonului: „Pune mâna acolo!” închideam ochii şi conul de brad căpăta o formă încă neclară, nesigură, dar prefigurând dansul dragostei. Şi al morţii. Acasă, priveam la părinţii şi fraţii mei pe sub gene. Un sentiment de vinovăţie amestecat cu bucuria de a fi făcut ceva interzis. Motivam o stare proastă pentru a sări peste masă şi intrăm în pat, acoperindu-mă cu plapumă până peste ochi. Retrăiam fiecare senzaţie avută şi creierul îmi răspundea cu o intensitate sporită, de parcă ecoul căpăta răspuns de la voce şi nu invers. Pe Pierre nu l-am mai întâlnit, dar mi-a rămas senzaţia stranie că el a fost primul meu bărbat. Într-un fel mă simţeam dezvirginată, într-altul, biserica şi autoritatea tatălui mă forţau să recunosc intangibilitatea himenului până la slujba cea de taină. La cincisprezece ani, cu basmaua albă pe cap, primeam mirul. În faţa mea şi a preotului nu mă simţeam vinovată. În faţa lui Dumnezeu, da. Dar tot oamenii au inventat nevoia de justificare, pentru a-şi gira faptele de orice fel: cum ai putea căpăta iertarea divină, dacă nu păcătuieşti? Î

Amin mă priveşte cu ochii ei ca doi cărbuni care se sting încet şi-mi mângâie părul.

— Nu ştiu de ce-ţi spun ţie toate astea. Poate pentru că nu am spus nimănui până acum. Ca şi cum te aşteptasem pe tine.

— De ce tocmai pe mine? întreb eu, total idiot.

— Florine, din misiunea asta nu va mai ieşi nimeni viu. Fundamentaliştii nu iartă. Suntem cu toţii pe listele lor. Ne cred încă alături de ei, dar când vor descoperi că nu este aşa şi nu se poate ne descopere, vom fi exterminaţi în maximum douăzeci şi patru de ore.

— Eşti atât de sigură că ne vor descoperi?

— Englezii au fost întotdeauna perfizi. Au scos castanele din foc cu mâna altuia, după care s-au debarasat de el, vânzându-l fără nici o reticenţă. Astfel, englezii au împuşcat mereu doi iepuri c-o lovitură: şi-au atins scopul şi au luat un preţ bun la vânzare.

— Nu cred ce spui, nu te supăra. Sunt mercenar, am luptat în mai inimaginabile condiţii, dar întotdeauna a existat o soluţie să mă salvez.

— În cazul acesta, nu. Acum lupţi cu oameni pe care nu-i ai în faţă, cu oameni care te urmăresc fără ca tu să-i vezi. Se întinde

după pachetul de ţigări şi conturul sânilor ei dezgoliţi mă duce cu minte la parfumul de. Mosc. De altfel, reia Amin, ce atâta tevatură. M-ai întrebat de ce te-am ales pe tine şi ţi-am spus. Dacă eşti mercenar, nu trebuie să te îngrijorezi. Doar nu ai casă, n-ai familie.

Liana! Copilul pe care încă nu am apucat să-l văd.

— Casă? Nu, casă nu am. Nu încă… Dar tu?

Amin toarnă şampanie în două pahare, scutură cu grijă scrumul într-o farfurioară şi se întoarce în ireal.

— La şaisprezece ani, m-au trimis la străbunica din partea tatei, care locuia în Oran[59]. Au fost cei mai frumoşi ani din viaţa mea. Numai doi. Până ce a murit. Când au lăsat-o în groapă, am privit pentru prima oară pământul, dar altfel decât ca pe un prieten, simţeam efectiv cum mă atrage cu puterea lui de mormânt, atunci, unde mai poţi fi în siguranţă, dacă şi pământul te trădează?! Atunci nu ştiam că legea fundamentală a existenţei este armonia. Acasă, parastasul s-a transformat într-o sărbătoare. După câteva ore, musafirii erau beţi. De fapt, nici nu cred că străbunica ar fi vrut să-i vadă trişti. Toată viaţa ei fusese dominată de străbunicul. Îşi trăise viaţa ei de femeie casnică, aşteptându-şi bărbatul şi tremurând pentru fiecare furtună care i l-ar fi putut lua. De multe ori o surprindeam pe ţărmul mării, pe o stâncă, mereu aceeaşi, scrutând orizontul, rugându-se în gând unui Dumnezeu, care nu avea nevoie de barcă pentru a merge pe apă. Încă de pe-atunci am priceput că Dumnezeu are nevoie de oameni şi nu invers. Simţeam pe buze vântul sărat, părul lua forma lui şi mâinile mele căutau marea. Alta decât cea pe care o vedeam. Marea pe care naviga străbunicul. În acea vreme, pământul era starea de siguranţă. Dar şi de singurătate. Musafirii beţi începuseră să se împrăştie. Am fugit pe malul mării. Acolo unde nu avusesem niciodată voie să merg: pe stânca bunicii. Priveam către nicăieri aşteptând omul neplecat vreodată pe mare. Ştiind că nu are cum să se întoarcă, bucurându-mă pentru asta, căci ştiam că nici nu plecase. Şi întristându-mă că, totuşi, nu există pentru mine. Nu ştiam dacă era frumos, dacă avea ochii negri sau verzi. Ştiam că se află undeva, deşi nu-l întâlnisem niciodată. Undeva, într-o ţară apropiată sau îndepărtată. Nu ştiam dacă urma să-l întâlnesc vreodată, dar era bine că există acolo!

O iau în braţe şi o sărut uşor. Simt cum căldura corpului ei mă

---

[59] Oraş-port în Algeria (n.tr.).

pătrunde tot mai mult. Aş fi vrut ca mângâierile mele să-i sculpteze trupul. Acum, sărutul este lung, lung de tot, deşi buzele abia se ating. Limbile se caută cu înfrigurare şi mâinile transmit toată dorinţa nebună ce pusese stăpânire pe noi. O dorinţă pornită din dragoste şi numai din dragoste, aşa cum aş fi vrut să fie.

Îi acopăr sânii cu palmele mele bătătorite şi-i simt cum se întăresc. Sfârcurile devin dure când le sărut, iar pielea ei îmi dă fiori care mă pătrund până în călcâie. Părul îi miroase a pădure, e atât de negru, încât are fulgerări de albastru.

Am coborât în ea ca un sihastru în peştera lui sfântă. Ştiam că există foarte multe lucruri faimoase pe lume, dar nu ştiam dacă era şi pentru mine. Sunt prizonier. Undeva, departe, se aude sirena unei locomotive. Viaţa merge înainte. Doar aici timpul s-a oprit. Ca o clepsidră pusă pe orizontal. Timpul, ca şi oamenii, poate muri pe verticală.

Ora patru dimineaţa. Lyon. Reşedinţa imamului Sahraoui. Luăm contact cu doi dintre bodyguarzii care vor rămâne la reşedinţă. Ne pun în temă cu preferinţele imamului, după care ne instruiesc pe traseul de urmat.

— Înălţimea Sa, zice unul dintre ei, care mai avea puţin şi crede că va atinge cerul cu mâna, înălţimea Sa vă însoţi peste tot alaiul prezidenţial. Este un semn al reconcilierii dintre Franţa şi Algeria. Nu avem nici o informaţie că înălţimea Sa va fi atacat în acest interval. Pe tot traseul vor fi dispuşi lunetişti.

Da, ştiam. Şi mai ştiam ceva în plus: că lunetiştii erau oameni preşedintelui, strict pentru el.

— Preşedintele se va opri în faţa unei moschei, reia Pătrăţilă-Lăţi-Lungilă şi va face un semn distinctiv către *Kibla*[60]. Apoi, se vor îndrepta spre Vaulx-et-Velin. Acolo vor inaugura o moară, semn de simpatie pentru fermierii francezi care se află în grevă. Clar, tipii erau de la DTS, altfel n-aveau cum să deţină atâtea informaţii. Intrasem într-un joc al naibii de periculos. Încep să cred că Amin avusese dreptate şi că nu mai ies viu din asta. Dar nu am cea mai mică reacţie de frică. Cipul implantat în ceafă îmi e transmite oricând ordinul de autodistrugere, aşa că de ce să nai tem?

— Apoi, alaiul va avea următorul traseu…

Dar nu ne mai interesează. Pentru că de-aici, imamul nu va a

[60] Locul din moschee care arată direcţia spre Mecca (n.tr.).

mai departe.

Revenim la reşedinţă şi aşteptăm să facă ochi înălţimea Sa. Verificăm încă o dată armamentul şi maşinile. Totul pare în regulă, Maşina noastră de escortă este un Citroen blindat. Vine momentul adevărului. Zarurile vor decide. Cezar probabil că se întoarce în pământ.

— Zarul mare pierde, ne reaminteşte Fijianul regula jocului.

Vrea să spună că acela care va da zarul cel mai mare urmează să-l împuşte în cap pe imam. Maiorul Pavlovici a refuzat să desemneze pe vreunul dintre noi. „Hotărârea o luaţi singuri. Oricare îi poate îndrepta pistolul spre ceafa şi să acţioneze trăgaciul". Simplu ca *bom-dia*[61].

Colosul aruncă primul. Face o serie de strâmbături, dându-se de două ori cu capul de volan şi-l invocă pe Allah să-i ofere şansa unui şase de şase. Freacă babaroasele, de parcă ar fi apucat de febră galopantă.

— Mai urmează să le înghiţi, după care să le scoţi pe cur, pentru a constata cât ai dat, e de părere Iusuf, privind neîncrezător eforturile sofisticate ale uriaşului.

— Le poate şi borî, îi sare în ajutor Fijianul. Totul e să nu se întunece până când vom afla rezultatul.

Colosul se mai zbate o vreme şi sloboade, în sfârşit, cele şase bucăţele de os. Ne apucă un râs isteric. Sunt şase de unu. Blesteamă înfundat şi dispare pentru a controla, chipurile, motorul. Fijianul are douăzeci şi opt şi este destul de radios. Îşi mângâie Coltul 45, şoptindu-i câteva cuvinte încurajatoare. Aprinde şi o ţigară parfumată, despre care ştim cu toţii ce ascunde.

Urmează tătarul. Trece zarurile dintr-o mână în alta, ca pe nişte cărţi de joc, privindu-ne cu ochii lui mai verzi decât ai viezurelui, şi le dă drumul pe neaşteptate. Şase de cinci. Meciul devine palpitant.

Vin eu la rând. Nu-mi pun nici o dorinţă în cap. Aşa fac întotdeauna când altcineva trebuie să hotărască în locul meu. Mă încred în destin. Dumnezeu a scris totul, după care a murit liniştit, cu conştiinţa datoriei împlinite.

Am cinci de cinci şi un şase. Eu sunt cel care-l va împuşca pe imam.

---

[61] Bună ziua (lb. portugheză, în original). Reminiscenţă din timpul luptelor din Angola, maiorul vorbind fluent portugheza (vezi şi *Pentru bani, înainte!,* de acelaşi autor), (n.tr.).

— Te-ai căcat în scăldătoare! vociferează Colosul, revenit în maşină. Îţi dau două sticle de Smirnoff original şi cinci sute de dolari, dacă mă laşi pe mine.

Este o ofertă deosebit de tentantă, dar e periculos să refuzi destinul. Nu ştii când se poate întoarce. Refuz ideea şi Colosul dublează cifra.

Încerc să îndepărtez ispita şi refac în minte fiecare amănunt din noaptea petrecută cu Amin. Parcă o retrăiesc aievea. De la început şi până la sfârşit, când şi-a deschis punga cu farduri şi s-a apucat să-şi refacă machiajul. „Eşti un bărbat sensibil”, mi-a spus, „dar pentru un mercenar asta echivalează cu sinuciderea”. Am îmbrăţişat-o pe la spate şi, fără să vreau, ochii mi-au căzut pe măsuţa de toaletă. Am zărit într-o fracţiune de secundă, în punguliţa de farduri deschisă, o jumătate de medalie aurită!!

— Ai căzut în transă? zice Fijianul, trăgându-mă de mânecă.

Fir-ar să fie! Cum de nu mi-am dat seama! Amin era din DTS! Sau din SAS! Abia acum mi se limpezeşte mintea şi se ridică ceaţa. Este agent dublu sau triplu, infiltrată mai mult ca sigur. Duală, ca orice femeie, îmi zic eu, neluând în seamă ultima ofertă a Colosului, pentru care oricine ar fi stat şi în cap.

Fijianul şi Iusuf privesc impasibili înainte. Mă uit la ei prin oglinda retrovizoare şi mă întreb dacă toţi oamenii s-au născut cu suflet.

— Nu! refuz categoric oferta Colosului. Am câştigat. E dreptul meu.

— Suntem camarazi, trece Colosul pe latura sentimentală. Aş putea, de pildă, să trag şi eu o dată cu tine. În acest fel, nu vom avea nici o îndoială asupra eficacităţii misiunii noastre.

— Dacă ai chef de tras, n-ai decât să-ţi foloseşti propriul tău cap drept obiectiv. Imamul e al meu.

— N-am suferit niciodată persoanele egoiste, cloncăne Colosul, punând contactul. Ucigaşule!

Maşina lui Sahraoui, un Renault de comandă, tocmai se iveşte în pragul porţii. Îi luăm urma şi circulăm aproape bară la bară. Nu trece prea mult până ne intersectăm cu coloana prezidenţială, pe care o urmăm credincioşi

Preşedintele coboară în dreptul unei moschei şi urcă în pas voios la tribună amenajată, ovaţionat de mulţime. Îl ia lângă el şi pe imam. Pentru a avea succes, un turneu electoral trebuie sa ţină neapărat seama de doleanţele naţionalităţilor conlocuitoare. Ne plasăm în apropierea tribunei, într-un dispozitiv hotărât

dinainte cu oamenii preşedintelui.

Discursul este scurt şi la obiect: „Votaţi-mă pe mine şi o să fiţi cei mai fericiţi din lume!” Mulţimea e în delir. Arabii agită eşarfe verzi-albe şi invocă numele lui Allah. *Monsieur le President* scapă un gest către moschee şi zice ceva despre Mecca.

Nu avem timp să-l ascultăm. De altfel, ne interesează la fel de mult cum îl interesează pe un pinguin câte grade Celsius s-au înregistrat în Sahara cu o zi în urmă.

Cel mai preocupat sunt eu. Trebuie să prind momentul exact al execuţiei. Şi mai trebuie să şi scap din cursă. Mai mult ca sigur că, lângă ucigaşul tocmit, care nu ştie că trage cu cartuşe de manevră, se află un tip din SAS, care are o misiune clară: „În caz de eşec al gărzii, îi tragi tu un glonţ în cap arăboiului. În caz de reuşită, îi lichidezi pe cei patru din gardă. De restul ne ocupăm noi.”

Colosul mă trezeşte din gândurile mele.

— Nu eşti prea indiscret? face el către un operator, zdrobind printr-o simplă strângere camera video. Am crezut că ai o armă secretă ascunsă aici, mai pretinde el zgomotos, lăsându-l pe ziarist cu gura căscată.

Incidentul e trecut cu vederea de poliţiştii din preajmă, care, ca orice poliţişti respectabili, nu-i prea agreează pe ziarişti.

Colosul mai împarte câteva ghionturi la nimereală şi se lasă filmat de reporteri, devenind mai important decât însuşi preşedintele. Actorul despre care vă spusesem că zace în el îşi primeşte meritata porţie de aplauze. Dă câteva indicaţii aiurea, punând în derută garda prezidenţială, apoi nu ezită să-şi exhibiţioneze pistolul pe care-l poartă în ham. Mai e puţin şi va începe să dirijeze circulaţia.

Nu mai apucă însă. Alaiul o ia din loc şi noi după el. Rulăm pe autostrada spre Vaulx-et-Velin. Pe margini, din loc în loc, ţărani curioşi agită uneltele agricole şi înjură birjăreşte. Preşedintele face semne prieteneşti, pretinzând că are de-a face cu o manifestare de simpatie. I se răspunde tot cu gesturi ale mâinilor, doar unul dintre degete e ridicat în sus.

În preajma morii, coloana se opreşte şi scenariul de la Lyon se reia. Aici fermierii sunt ceva mai liniştiţi, se rezumă doar la înjurături şi la câteva roşii storcite, care sunt parate cu profesionalism de membrii gărzii de corp. Colosul primeşte şi el una drept în ceafă, dar nu reacţionează violent. Se şterge cu lăboanţă, pe care o linge apoi cu voluptate. Face aprecierea că

roşiile din regiunea respectivă ar fi trebuit culese cu ceva mai mult timp în urmă.

— Domnilor, strigă preşedintele, pentru a se face auzit, nu înţeleg nemulţumirile voastre. Îl am lângă mine pe Excelenţa Sa, imamul Sahraoui, care mi-a garantat încă o dată că surplusul de roşii produse din această regiune poate fi exportat în Algeria! Voi trimite aici cât de repede o delegaţie de la Ministerul Agriculturii, pentru a începe achiziţionarea.

După un moment de derută, huiduielile se transformă în ovaţii, iar roşiile stricate în flori de câmp.

Sunt cu ochii numai pe sus şi-mi dau urechile la maxim. Mă uit la Fijianul care, ca fost agent al Serviciilor Secrete engleze, are ochiul format.

— Clădirea din stânga, cu reclama de Gauloise, ultima fereastră la etajul al doilea.

Mă zgâiesc prin ochelarii cu lentile negre, care opresc pe oricine să vadă încotro îmi arunc privirea şi-l depistez. A practicat o găurică în partea de jos a geamului şi se pregăteşte să introducă ţeava de la arma cu lunetă.

— Măcelari, îi zic eu cu dispreţ Fijianului. Un profesionist ar fi avut grijă să ungă luneta cu antireflectorizant. Colosul şi Iusuf iau la rândul lor cunoştinţă de poziţia arabului şi ne pregătim de acţiune, după scenariul repetat de zeci de ori.

Inaugurarea se prelungeşte însă peste program, pentru că, după promisiunea scăpată de preşedinte, fermierii mai vor şi altele, ca şi unele garanţii certe. Kemal nu va trage decât în clipa în care imamul se va separa de preşedinte, pentru a se urca în limuzina pusă la dispoziţia lui.

Secretarul personal al preşedintelui se apropie de acesta şi-i şopteşte ceva la ureche. Preşedintele confirmă şi o dă pe final. Se intră pe ultima sută de metri. Îl flancăm strâns pe imam şi ne îndreptăm spre maşină.

Mai sunt doar doi metri! Acum! Îmi zic şi în acelaşi moment aud împuşcătura. Garda preşedintelui se aruncă peste acesta, la fel cum procedăm şi noi cu Sahraoui. Scoatem pistoalele şi tragem la plesneală, în timp ce mulţimea se dispersează în panică. Cu stânga scot din buzunarul interior un Beretta şi-i înfig imamului două gloanţe explozive drept în frunte.

Îl cărăm la maşină şi demarăm în trombă. La volan e Colosul, care s-a dispensat de serviciile şoferului tocmit… Conduce în cea mai mare viteză către primul spital, deşi ştie, cum ştim cu toţii,

că imamul tocmai a păşit în grădina lui Allah.

— Expertiza balistică va dovedi că s-a tras de la câţiva centimetri cu un pistol Beretta.

— Certificatul este deja făcut, iar în el scrie că două gloanţe de 7,65 mm, trase de la mare distanţă, au pus capăt vieţii acestui erou.

— M-am prins, face Fijianul. Trebuie să cadă Kemal.

— Şi nu numai el...

— Dar dacă cineva cere deshumarea şi o nouă autopsie?

— O să fim departe atunci.

— Şi sub pământ este tot departe, ricanează Iusuf, care chiar a stat cu moartea la masă şi acum cunoaşte meniul[62].

— Allah e mare, trânteşte Colosul, intrând în curtea spitalului, fără a mai aştepta să i se deschidă poarta.

Apasă cu convingere pedala de frână, fiind cât pe-aici să iasă cu cizma prin podeaua maşinii. Ne repezim toţi cu capul înainte şi ăsta a fost norocul nostru. Suntem gata să dăm drumul la cele mai inimaginabile înjurături, când la firul părului trece un stol de gloanţe în căutare de subiecţi. Sărim la secundă din maşină şi ne împrăştiem care-ncotro. Doar Imamul nu ne urmează – normal era mort.

Îi depistăm repede pe tipii care se ţin de glume proaste în timpul programului. Sunt dispuşi pe acoperişul spitalului şi continuă să ne vâneze ca în poligon. Dar suntem prea versaţi că să devenim miei pentru nişte lupi abia ieşiţi de pe băncile şcolii. Un tip mascat cu cagulă se ridică pe neaşteptate şi sloboade o rachetă antitanc, care spulberă, pur şi simplu, maşina în care se afla încă Preasfinţia Sa. Cu asta s-a rezolvat şi cauza morţii.

Colosul îl ia la ochi şi în aceeaşi secundă tipul cu Bazooka face o plecăciune şi o întinde spre parter. Se ţine în continuare de instrument, ca şi cum acolo s-ar afla o paraşută salvatoare. Se aud sirenele Poliţiei şi cercul prinde să se închidă definitiv. Nu mă rog lui Dumnezeu. Nici îngerului meu păzitor. Mă gândesc doar la maiorul Pavlovici şi la colonelul Schroder.

— Ai vreo idee cum se poate ieşi din rahatul ăsta? îl întreabă Colosul, total detaşat, pe Fijian, aprinzându-şi un trabuc verzui.

Fijianul se sprijină cu spatele de-o ambulanţă, în spatele căreia şi-a găsit adăpost şi-şi reîncarcă PM-ul.

— Sunt câteva soluţii, hotărăşte el, băgând glonţ pe ţeavă. Teoretice.

---

[62] Vezi *Spaima şi moarte în Transnistria,* de acelaşi autor (n.tr.).

— E bună şi teoria, cade de acord Colosul. Dar numai atunci când eşti cu o femeie în pat, iar în bucătărie te aşteaptă o friptură barosană şi o butelcă de Chianti. Acum, prietene, după cum cred observi, lucrurile stau puţin altfel.

Mai procedăm la un schimb de focuri şi colegul tipului cu Bazooka îşi ia şi el zborul de pe acoperiş. Noroc că spitalul e în pană şi e prevăzut cu o morgă.

— Poliţiştii se apropie. Într-un minut-două vor fi aici, mormăie Iusuf, privind indiferent spre maşina imamului, care arde icnit.

Aparent fără nici o legătură, îmi revine în cap fraza spusă Amin înainte de a ne despărţi: „Sub nici o formă să nu intraţi spital!” Fac legătura cu jumătatea de medalie şi sar în sus.

— Ne ridicăm cu toţii o dată şi ne acoperim unul pe altul! Obiectiv: salonul de urgenţă. Acolo trebuie să se găsească o garderobă. Luăm câteva halate şi ne îmbarcăm în cea mai apropiată ambulanţă.

— După care?... întreabă Iusuf, înnebunit după aflarea întregului program.

— Acum, hai! Altfel, nu o să mai existe nici un „după care”!

Dăm buzna în garderobă, unde sunt două infirmiere. Muierile nu găsesc nimic altceva mai bun de făcut decât să leşine, ceea ce ne uşurează misiunea. Lepădăm hainele şi preluăm nişte blazoane şi pantaloni verzi, abia veniţi de la spălătorie. Cel mai nervos este Colosul, care nu găseşte nimic pe măsura lui. Se schimbă cu o frecvenţă de invidiat, înjurând mai abitir ca un birjar.

— Nu eşti la o paradă a modei, îl lămureşte Fijianul, cu vocea lui blândă.

Izbucneşte în râs: pantalonii îmbrăcaţi de Colos îi vin până la genunchi, iar tunica e doar un biet maiou. Suntem contracronometru, aşa că trebuie să lăsăm comicăriile pentru mai târziu.

Iusuf înnoadă două cearşafuri şi i le aruncă Colosului. Uriaşul, nu ezită să le înfăşoare în jurul trupului şi acum e copia fidelă a lui Cezar. Infirmierele, care încep să-şi revină, dau cu ochii de el şi leşină din nou. Noi o ştergem.

Era şi vremea. Ambulanţa în care sărim trece în viteză pe lângă maşinile Poliţiei. La volan e tot Colosul, dar cearşafurile trase pe la subsuori îl împiedică vizibil să-şi etaleze virtuţile.

— Bine că am scăpat, răsuflă Iusuf, uşurat, făcându-şi semnul semilunii.

— Şi acum? se interesează Fijianul. Nu e totul să scapi dintr-un clenci. Problema mai gravă e ce faci dup-aia!

— Ai o scrisoare sigilată de la maior, îmi strigă Colosul nervos, luptându-se cu un colţ din cearşaful care se înţolise. Ţi-a dat-o la ultima întâlnire şi a ordonat s-o deschizi dacă ieşim vii din rahatul cu moară. Ce mai aştepţi?

Fijianul şi Iusuf mă înghesuie şi mă întreabă dacă cele spuse de american corespund realităţii.

— Nu pot să neg, măcăn eu. Pe de altă parte, maiorul mi-a ordonat să nu fac nimănui cunoscut conţinutul scrisorii.

— Ai deschis-o? întreabă Fijianul, cu vocea lui de şarpe veninos.

— Normal. Doar nu era s-o port cu mine.

— Şi?

— Şi ce?

— Era o scrisoare de dragoste?

— Într-un fel.

— Vă mai căcaţi mult pe voi? intervine Colosul, ciugulind în din parapetul unui pod.

— La prima intersecţie faci la stânga, îl îndrum eu, intrându-mi în rol.

— Marsilia? face Fijianul, ca şi cum ar fi înghiţit de mic harta Franţei în mărime naturală.

— Exact, *mon ami*, îi replic. Acolo ne aşteaptă un mic iaht, ce ne va transporta în Corsica. Vom sosi în Algeria ca medici.

— Ştii multe lucruri pentru vârsta ta, zice Fijianul, aruncându-mi priviri de călău aflat în pauza de masă.

— Spuneţi-mi odată încotro s-o iau şi mai lăsaţi discuţiile astea tâmpite!

— Te opreşti la autostradă, zic eu. Lăsăm ambulanţa într-o pădurice şi facem autostopul.

— Aşa?! urlă Colosul, trăgând de cearşaful dublu, care abia prisoseşte să-i acopere părţile intime.

— Opreşte aici!

Ies la autostradă cu Iusuf pe post de accidentat. Nişte pansamente pline de sânge, găsite în ambulanţă, ne folosesc mai mult decât un teanc barosan de franci.

A treia maşină opreşte. E un Mercedes condus de un metis vopsit pe faţă în roşu-alb-albastru[63]. Omul e microbist şi se întoarce de la Paris, unde a ţinut să vadă pe viu meciul dintre

---

[63] Culorile naţionale ale Franţei (n.tr.).

Franţa şi Germania. Îl înţelegem, dar cerem şi noi, la rândul nostru, să fim înţeleşi.

Metisul nu este întru totul de acord să i se lege mâinile, să i se pună căluş în gură şi să fie aruncat în lanul de porumb de la marginea autostrăzii. Îi explicăm însă că nu suntem dispuşi la negocieri.

Acum conduc eu. Mercedesul nu e chiar ultima generaţie, dar e totuşi Mercedes. Rulăm cu viteza legală pentru a nu atrage atenţia patrulelor de circulaţie, ascunse printre copaci. Până la Marsilia avem destul de mers şi orice greşeală ne poate costa chiar viaţa.

Pentru început e bine, am scăpat de barajele Poliţiei dispuse în jurul Lyonului. Evident şi datorită planului Vigipirate, care ne excludea din melanjul SAS-ului. Oricât ar coopera, englezii şi francezii, probabil din cauza ingratei istorii, se pândesc tot timpul precum şoarecele şi pisica. Cine e azi pisica, data viitoare e şoarecele.

Dau drumul la radio şi simpaticul spicher de la Radio Plus ne căptuşeşte cu informaţii de ultimă oră:

„Khaled Kemal, teroristul algerian căutat încă de-acum doi ani de Poliţie, a fost ucis într-o staţie de autobuz din Lyon, în urma unui schimb de focuri cu jandarmii francezi. Un alt terorist, Kar im Koussa, a fost prins în munţi, în urma desfăşurării unei forţe de peste cinci sute de poliţişti şi membri ai trupelor antitero ale armatei franceze. Cei doi algerieni au fost recunoscuţi în urma unor ample investigaţii şi a unor informaţii venite din surse neidentificate.”

— Ăştia suntem noi! zice Colosul, mândru.

Îi fac semn să tacă şi dau mai tare radioul.

„Se pare că, în timpul zilei, algerienii jucau rolul a doi tineri rezervaţi, politicoşi, buni locuitori ai periferiei Lyonului. O sursă care a dorit să-şi păstreze anonimatul, ne-a spus că Poliţia nu va putea să descopere prea repede întreaga reţea, din cauza sistemului de triadă folosit de teroriştii fundamentalişti. Aceeaşi sursă ne-a relatat că GIA a anunţat continuarea atentatelor, până când Islamul va cuceri Franţa, iar preşedintele republicii se va converti la mahomedanism. Sunt certe legăturile fundamentaliştilor cu Brigăzile Roşii din Italia şi cu Fracţiunea Armată Roşie din Germania. În aceeaşi ordine de idei, Moscova a refuzat să facă vreun comentariu privind posibila ei implicare în acţiunile GIA.”

Închid aparatul şi las Mercedesul să-şi facă datoria.

— Va trebui să găbjim, totuşi, nişte haine, ne informează Fijianul, cu calmul lui proverbial.

— Oprim în primul orăşel, trebuie să fie un magazin de îmbrăcăminte.

— Era şi timpul, cotcodăceşte Colosul.

Îmi întorc capul spre el şi izbucnesc într-un râs nebun. Pare surprins dintr-o pictură de Goya.

— Patru tipi care intră într-un magazin să se înţolească, poate părea o chestie cam suspectă, reia Fijianul. N-ar fi exclus să ne trezim cu ceva poliţişti prin preajmă.

— Suntem de partea lor, ai uitat? trâmbiţează Colosul, pe care discuţiile prea lungi îl plictisesc la culme.

— Eşti un dobitoc, constată, pentru a mia oară, Fijianul. Misiunea noastră e secretă, doar câţiva iniţiaţi o cunosc.

— Cearşafurile astea m-au adus la exasperare, mormăie uriaşul.

— Te cred, zic eu. Sunt apretate.

— Opreşte aici! ordonă Fijianul, indicându-mi un motel retras la autostradă.

Coboară din maşină şi se îndreaptă spre telefonul aflat lângă benzinărie. Scotoceşte prin anuar şi dă peste numărul dorit.

— *Bonjour*! Magazinul „Expres”? Numele meu este J.K. Reming-Junior. Mă aflu la motelul *Coral*, unde am oferit un *barbecue* pentru prietenii mei francezi. Sărbătorim. Dar *barbecue* este o petrecere specific texană şi nu toţi au venit îmbrăcaţi adecvat. O să am nevoie de şapte seturi de jeanşi, inclusiv cizme cămăşi cadrilate. Măsurile? O clipă…

Îi dăm datele necesare şi el se grăbeşte să le repete în receptor.

— Vă aştept în holul motelului. Plata? Cash, fireşte.

— Mai rămâne să te întrebi cum o să intri în hol îmbrăcat aşa, atrage atenţia Iusuf, cu drăgălăşenie.

— Băgaţi maşina în tufişuri şi lăsaţi gălăgia! Ştiu ce am de făcut.

Dispare în spatele benzinăriei, iar noi luăm calea codrului, trag la umbra falnicilor stejari şi scot din contact.

— Am toată încrederea în aschimodia asta, povesteşte Iusuf.

— Ştiu că este urât să întrerup pe cineva când vorbeşte, exclamă Colosul, aducându-şi aminte de învăţăturile lui Amin, dar am o mică nedumerire.

— Vars-o! face Iusuf, puţin enervat.

— De ce ne trebuie şapte costume, când suntem doar patru?

— Pentru că, tâmpitule, a cumpăra patru costume dintr-un magazin ar atrage atenţia Poliţiei, care urmăreşte, ce să vezi, chiar patru suspecţi!

— De ce mă faci tâmpit?! se revoltă iarăşi uriaşul.

— Nu eu te-am făcut. Eu doar am constatat. Mămiţica şi tăticuţu' tău au contribuit la chestia asta.

— Ziceai ceva de Fijian, intervin eu, pe post de moderator.

Tătarul mă priveşte ca pe un depozit de alimente în perioadă foametei şi reia cu un zâmbet care ar fi băgat în boli şi un exhibiţionist:

— Ne aflam într-un sătuc din provincia nord-estică Tizi-Ouzun. Îi spunea parcă Souk el Tnine. O făceam pe „afghanii" voluntarii Ceea ce, între noi fie vorba, ne prindea de minune. E un şantier pe-acolo unde muncesc toate naţiile pământului, toţi nemâncaţii.

— Şi din Africa, nu? se interesează Colosul, de parcă tocmai ar lucra la un studiu aprofundat asupra folosirii forţei de muncă în economia Algeriei.

— Africanii, mai ales ăştia din Maghreb, sunt de-o lene ieşită din comun. Preferă să plătească muncitori din afară. Adevărul că, la câtă bogăţie zace sub curul lor, mi se pare firesc.

— Am auzit că negresele se dau de ceasul morţii când întâlnesc un alb. Să fie adevărat?

— Tu trebuie să ştii mai bine, soldat Sheldon! Doar ai luptat în Angola.

— Voiam o confirmare, zice Colosul, am fost întotdeauna foarte subiectiv în privinţa asta. Şi pe urmă, în Angola am avut parte numai de cubaneze.

— Începuseşi să ne povesteşti de satul ăla cu nume ciudat, tţ readuc eu pe tătar la subiect. Lasă-i încolo de obsedaţi, nule mă| da atenţie!

— Fundamentaliştii au boală pe toţi străinii, dar în special pe francezi. Fijianul şi cu mine luptam în brigada lui Al-Taib. Acesta, era un fel de erou naţional la ei. Dacă tipul le-ar fi spus luptătorilor: „Copii, până mâine să nu mai fie nici unul viu printre voi", până la douăsprezece noaptea ar fi fost cu toţii în grădina lui Allah. Eram cu Fred în plutonul „Yamout" – zece inşi, nu mai mult Ne comanda eroul Murad.

— Pare o poveste lungă, se bagă iar Colosul, căscând cu mesaj direct. Dacă ar fi ceva cu gagici, aş mai înţelege, dar tu *beşi* de o

jumătate de oră fără să bagi nici un verb.

— Constat la rândul meu, că ai un creier la care un sobor de cercetători în domeniu ar trebui să lucreze ani şi ani de zile pentru aşi da seama cum a fost posibilă o asemenea aberaţie. Cum vă spuneam, plutonul nostru a primit misiunea să bage frica în conductorii de la Souk el Tnine. I-am surprins pe la ora trei dimineaţa. Dormeau ca nişte copii care-şi făcuseră cu conştiinciozitate lecţiile pentru a doua zi. Unul singur, probabil datorită berii, îşi făcea de lucru în spatele unui copac. Murad i-a luat beregata într-o singură mişcare cu *jambia*[64]. Aproape că-l decapitase şi era me amuzant să-l vezi din spate, cu capul care i se mai ţinea într-o fâşie de piele bălăbănindu-se într-o parte şi-n alta, ca o pendulă stricată. Murad şi-a lins pumnalul şi a apreciat că ar fi vorba de sângele unui român. Tipul era expert în grupe sanguine, cu ceva în genul ăsta, cert e că putea stabili cu destulă exactitate, pe gust naţia căreia îi aparţinea persoana în cauză. Avea omul experienţă de invidiat. Am tăbărât în bungalovurile ridicate pentru şantierişti şi am intrat în pâine. Lucram doar cu cuţitele cu laţurile. Fijianul era singurul care se folosea de flaconul lui cu acid sulfuric. Pretindea că-l fascinează sfârâitul pe care-l scotea pielea omenească la contactul cu acidul respectiv. Îţi dădea impresia că foloseşte o soluţie nazală cu care îi tratează de gripă amărâţii de muncitori, mai buimaci decât nişte bufniţe prinse proiectoare. Nu erau mai mulţi de douăzeci, aşa că i-am terminat repede. Apoi i-am urcat în camionul cu care veniserăm şi le-am dat foc. Mie mi-a părut rău după camion. Fratele meu, care are o firmă de transporturi la Sevastopol, ar fi avut mare nevoie de el. Am „împrumutat” zece măgăruşi din sat şi ne-am întors la bază. Murad era mulţumit. I-a înălţat o osana lui Allah şi s-a dus să se culce. Nu sunt un copil de şcoală elementară, nici un puştan crescut lângă fusta mă-sii. Fără să mă laud, am luat parte la cele mai incredibile măceluri, pentru care un regizor de film şi-ar da şi barbă şi pipa şi pantofii. N-am mai întâlnit niciodată un individ ca Murad. Ăsta e orice, numai om nu e. Unchiul meu, Târâş, înainte de-a muri, m-a chemat la căpătâiul lui şi mi-a spus: „Ultimul deceniu din ultimul secol al sfârşitului de mileniu este *Deceniul Satanei*. Aşa a fost înţelegerea între El şi Satana.” Aveam doar unsprezece ani, nu ştiu de ce a ţinut să-mi spună mie chestia asta. O fi simţit că nu Allah hotărâse să mă nasc.

---

[64] Pumnal tradiţional yemenit (n.tr.).

— Iată lucruri care mă depăşesc, se răţoieşte Colosul, tot mai nervos din cauza ciudatei îmbrăcăminţi pe care este nevoit s-o poarte încă. Se vorbeşte aici despre Satana, despre Allah, persoane cu care noi nu avem nimic de-a face. Nu i-am văzut, nu ştim cine sunt, nu luptă aici, nici măcar nu fac parte din plutonul nostru! Propun ca unul dintre noi şi acela să fiu eu, fără îndoială, să se ducă la barul de lângă benzinărie şi să cumpere o sticlă sau, de ce nu, chiar mai multe, pline cu lichid. Asta pentru că Fijianul ar putea să ne ţină aici o perioadă ceva mai lungă.

Ideea Colosului este pusă la vot şi acceptată în unanimitate; Sorţii mă desemnează pe mine, aşa că fac colecta cuvenită şi dau să ies din Mercedes. Nu mai e timp.

Microbuzul magazinului „Expres” trage la peron şi un tinerel imberb sare din cabină. Scoate din habitaclu câteva cutii plate de carton, pe care le stivuieşte cu profesionalism. E comanda noastră, lipseşte numai Fijianul care trebuia să facă oficiile de gazdă. Îmi arunc o privire în oglinda retrovizoare şi înţeleg şpilul. La nici o sută de metri, staţionează ca din întâmplare un Peugeot 404.

— Am cacarisit-o, conchid eu. Tipii cu gineala nu sunt francezi, sunt algerieni. O fac pe Poliţia Secretă, cred că au şi legitimaţii false.

— Armele ar putea fi adevărate, ne sugerează Iusuf.

— Să ne înapoiezi banii! sare Colosul la mine, atent la orice i întâmplare care ar avea repercusiuni asupra portofelului personal.

— Deocamdată, uite că apare cine trebuie, zic eu şi într-adevăr se iveşte Fijianul coborând parcă dintr-o revistă texană de modă. Cum dracu’ a făcut-o?

Fijianul schimbă câteva vorbe cu tinerelul, după care acesta descarcă ambalajele şi se urcă împreună în microbuz. Dau ocol hotelului, de parcă ar vrea să viziteze împrejurimile, iar în urmă lor se catapultează Peugeotul 404. Nici dacă am fi avut o staţie emisie, nu am fi colaborat atât de bine. Ne bazăm pe factorul-surpriză şi bine facem. Câteva secunde într-o confruntare directă contează mai mult decât nişte ani de vechime în plus pentru un ahtiat după pensionare. Colosul ţâşneşte din maşină şi, pe când Peugeotul ajunge iar în dreptul nostru, smulge furtunul de la prima pompă de benzină. Apariţia lui, în costumaţia dată, îl lasă paf pe algerieni. Frânează şi încearcă să-şi dea seama ce se întâmplă. Între timp, Colosul porneşte pompa şi benzina curge

nestingherită pe capota maşinii negre. Eu arunc o brichetă aprinsă şi demarez. Treaba e făcută.

— N-avem arme! urlă Colosul, tropăind în urma Mercedesului. Trebuia să recurgem la ceva…

Se împiedică în cearşafurile care-l protejează şi dă drumul la cele mai înfiorătoare blesteme. Renunţă însă brusc să se mai certe cârpele. Le smulge, pur şi simplu şi-şi reia trapul gol-goluţ, stârnind admiraţia celor câţiva trecători culcaţi la pământ. Fijianul aşteaptă după primul colţ. Ne aruncăm în microbuz, în timp ce spatele nostru Peugeotul face poc! Şoferul cel imberb alege varianta libertăţii, dar nu apucă să se bucure de ea. După nici trei metri, cade cu cuţitul Fijianului înfipt în ceafă.

Demarăm şi ne schimbăm hainele. Jeanşii, ca şi cizmele, sunt cea mai bună calitate.

Marsilia se apropie tot mai mult şi ne bântuie teama de a fi deconspiraţi. Ceea ce ar însemna nu numai că am pierde banii, dar şi că am putea primi oricând ordinul de autodistrugere.

Ajungem cu bine şi ne îmbarcăm pe un *vaporetto,* care ridica imediat ancora şi ia cap-compas Corsica. Ne înghesuim într-o cabină destul de spaţioasă şi cădem automat într-un somn vecin cu moartea. Suntem treziţi abia la destinaţie. Ne preia o camionetă cu prelată ruptă şi străbatem un drum de ţară, stâncos şi străjuit de tufişuri mici şi cenuşii. Suntem scuturaţi mai dihai decât nişte covoare scoase la curăţat, după vreme îndelungată.

Suntem primiţi într-o căbănuţă dintre cele obişnuite prin partea locului. Tipii care străjuiesc prin preajmă nu au servit ca model pentru pozele din cărţile de poveşti.

Masa servită de un individ frate geamăn cu Colosul se compune din spaghetti, raci, peşte şi vin la canistră. Sergio, cum se recomandă gazda noastră, trebăluieşte plin de importanţă şi nu se opreşte decât atunci când observă şi el asemănarea uluitoare cu uriaşul.

— *Fratello*! răcneşte Colosul, într-un exces emoţional. N-ş fi crezut niciodată ca babacu’ meu să fi ajuns vreodată în Europa! Sau nu cumva maică-ta făcea partide de înot peste Oceanul Atlantic?!

Sergio rămâne impasibil. Nu cunoaşte franceza şi nici engleza. Nu pentru că n-ar fi putut învăţa, dar le urăşte deopotrivă. Zice ceva în dialect şi dă cep la prima canistră.

— Nenumărate sunt limbile pământului! constată Colosul, ca

înţelepciune.

Iusuf şi Fijianul mănâncă în tăcere, cot la cot, fără să dea atenţie evenimentelor din jur. Eu caut din ochi buda, mai mult ca să fac un control de rutină, decât că m-ar trece vreo nevoie. Singurul care are poftă de vorbă e Colosul.

— *Chianti*, *putana*, *hello*, *lire*, asta e cam tot ce ştiu în blânda limbă italiană, se destăinuie el lui Sergio, cu părere de rău în glas.

— *Chianti şi*, *putana hello no*, *lire no*, îi răspunde corsicanul la obiect.

După care mă învăluie cu privirea şi pricepe, în final, rostul foielilor mele. Îmi arată direcţia şi se întoarce spre Colos.

Mă îndrept într-acolo, dar evident „greşesc" şi fac o scurtă raită prin împrejurimi. Sunt luat cu toată delicateţea de umeri şi condus până în faţa uşii solicitate. Mulţumesc şi bat politicos.

— Ocupat, îmi răspunde dinăuntru o voce cunoscută.

— *Bom-dia*, zic eu.

— Ocupat, repetă maiorul Pavlovici, căci el era.

— Un comandant trebuie să fie pregătit să dea ordinele necesare în orice situaţie s-ar afla, mă înfig eu, bucurându-mă că am reuşit să-l prind pe sârb la înghesuială.

— E cazul să stai la rând, aud din spate o altă voce, care de data asta îmi dă fiori pe şira spinării.

E Schroder şi mă întreb în ce colţ de lume o vor tuli diavolii, după ce colonelul va ajunge în Iad.

— Întoarce-te şi continuă să bagi în tine, murmură el. Înţeleg că te-ai jucat de-a cercetaşii. Acum e în regulă.

Revin la masă mai demn decât o umbrelă abia ieşită din fabrică. Colosul şi Sergio tocmai sunt prinşi într-un skandenberg, asudă din greu. Avantajul e de partea lui Sergio, dar uriaşul ştie o mulţime de trucuri. Îşi flexează încheietura şi, în fracţiunea următoare, împinge pumnul şi trage. Sergio pierde teren, dar lupta rămâne nedecisă, întrucât apar barosanii.

— La cât zgomot aţi făcut, e de mirare că NATO nu a intrat în stare de alertă maximă, sau că ONU nu şi-a trimis Căştile albastre în regiune, deschide maiorul ostilităţile. Asta nu mă împiedică să vă felicit pentru îndeplinirea misiunii. Ca să fiu mai precis, pentru descoperirea filierelor fundamentaliste ale GIA, din Paris şi Lyon, aţi parcurs doar o etapă. Am primit un telefon de mulţumiri de la însuşi consilierul preşedintelui, care se ocupă de planul respectiv. Adaug la acestea şi reuşita în episodul „imamul

Sahraoui”. Poate vă întrebaţi cu ce i-a deranjat imamul pe emirii din GIA?!

Lasă o pauză de efect, dar Colosul prinde de veste şi sare ca un leu.

— Eu unul nu mă întreb. Sunt plătit pentru a executa ordinele primite. N-am ce căuta în domenii abstracte. L-am ucis şi cu asta, basta! Se întoarce spre Sergio, de parcă ar participa la o agapă prietenească şi-i zâmbeşte galeş. Iată un alt cuvânt pe care-l cunosc în italiană: *basta*!

— Cum adică *l-am* ucis? Sar şi eu, sensibil la nuanţe. Eu sunt cel care i-am tras-o, nici tu, nici altcineva!

— Drepţi! urlă colonelul şi, în aceeaşi fracţiune de secundă, rămânem stane de piatră.

Inclusiv Sergio, care ne dovedeşte astfel că posedă o însemnată pregătire militară.

— O perioadă de instrucţie nu v-ar strica deloc! V-aţi reîmprospăta cunoştinţele şi aţi recâştiga respectul datorat gradelor superioare.

— Ei bine, reia maiorul, trecând peste incident, imamul s-a opus direct gherilei islamiste din Franţa. A denunţat intenţia acesteia de a deschide un front de luptă pe teritorial francez. Tot datorită nouă, Poliţia franceză a descoperit unul dintre principalele depozite de arme şi explozibile, într-un sat din Alpi. În zona respectivă, Alpes-de-Provence, islamiştii algerieni se antrenau sistematic în mânuirea celor mai sofisticate tipuri de armament Informaţiile aduse de voi au generat aceste succese… Pe loc repaus!

Ne aşezăm în tăcere şi aşteptăm urmarea. Doar Sergio rămâne smirnă. Colosul îi sare în ajutor.

— Basta!

— Asta e vestea bună. Urmează, fireşte, cea rea, şopteşte maiorul. Deschideţi bine urechile. Nu veţi mai lucra în Franţa. Vi s-a luat urma şi SAS a hotărât să vă schimbe misiunea. Datele; islamiştii au răpit un grup de şapte călugări francezi dintr-o mănăstire aflată la vreo sută de kilometri de Alger. Tibehirine îi zice, dacă vă interesează. Nu se ştie unde i-au dus. Se crede că zile multe nu prea au. Problema este că unul dintre călugări nu-i francez, e un agent SAS infiltrat. După câte s-au dat de înţeles, unul foarte valoros. Trebuie salvat şi dus la Cairo. Americanii ne-au comunicat prin transmisioniştii din Flota a VI-a câteva poziţionări primite prin satelit, dar grupul răpitor îşi schimbă în

permanenţă locul. Detaliile misiunii le veţi primi mâine. Întrebări?

— Sub ce acoperire vom lucra? întreb eu.

— Cum am mai spus, detaliile mâine. Dar ca să nu aveţi un somn agitat, vă pot spune că veţi forma, cu acordul tacit al autorităţilor algeriene, o misiune a „medicilor fără frontiere”, gata să acorde ajutor oricui l-ar cere.

— Nu cunosc nimic despre medicină, îşi aminteşte Colosul. În afară de un supozitor, pe care mi l-a vârât o dată în cur un medic sadic, totul e un mister pentru mine.

— Tu vei fi brancardierul, hotărăşte maiorul. Altceva?

— Riscăm enorm, îndrăznesc eu, din nou. Fundamentaliştii, taie gâtul oricărui străin, cu sau fără frontiere. Mergem la moarte sigură.

— Cu toţii riscăm, mi-o taie Schroder. Pentru asta suntem plătiţi, nu ca să plantăm floricele în Piaţa Republicii. Pentru astăzi ajunge. Mâncaţi, beţi cu măsură şi, mai ales, odihniţi-vă. Vă vreau condiţia perfectă de luptă.

Colosul prinde un crab mărişor şi, fără să se ostenească să-i mai scoată carapacea, îl pocneşte sinistru între măselele lui de lup. Chestia asta îi declanşează procesul gândirii şi reia sintagma colonelului:

— Care „cu toţii riscăm”?! Unii se plimbă bine-mersi cu iahtul, dar alţii iau primejdia drept în piept.

Dar colonelul e obişnuit cu ieşirile americanului. Zâmbeşte vioi şi varsă, ca din greşeală, paharul cu Chianti peste pantalonii uriaşului.

— Unii au creier, iar alţii numai muşchi. Iată de ce, primii trebuie să se gândească la cei din urmă, pentru a le asigura existenţa şi a-i feri de rele.

— Bine, acceptă Colosul, ştergându-se cu un şervet de pânză, atunci promit să mă gândesc cât mai des la dumneavoastră. Dar, pentru Dumnezeu, schimbă el cursul discuţiei, femei nu există în partea locului?! Un adevărat program de refacere a forţei de muncă, aşa cum ar trebui conceput de un comandant competent, trebuie să cuprindă şi acest aspect.

— Interzis, rezumă Pavlovici. Aveţi nevoie de întreaga energie.

— Nu regulăm cu energia, îl linişteşte Colosul.

— Te abţii. Nicăieri în contract nu e stipulată obligativitatea unor atare servicii. Se descurcă fiecare cum poate.

Sergio dispare în bucătărie pentru a aduce noi provizii, iar americanul nu pierde ocazia. Se face că are de dat un telefon

urgent şi o ia pe urmele italianului. Caută să se facă înţeles prin semne cam ce dorinţe ar avea el la ora aia. Sergio îl interpretează greşit şi, tot prin semne, îi răspunde că singura soluţie e să adere la secta onaniştilor sau, dacă-l deranjează, să-l convingă pe ciobanul care-i aprovizionează cu lapte să-i cedeze, pentru un timp, e capră mai arătoasă.

Oferta este respinsă în mod politicos şi lucrurile îşi revin la normal. Cât de normal poate fi ceva în viaţa unui mercenar care, atunci când nu-l doare capul, o mai face şi pe agentul secret!

Ne pregătim de nani, dar eu sunt bântuit de exactitate. Îl opresc pe maior, care se pregăteşte de plecare şi-i aduc la cunoştinţă că schimbarea misiunii ar însemna şi schimbarea contractului pentru care semnaserăm, lucru care ar atrage după sine şi renegocierea lui. La auzul cuvântului sfânt, camarazii mei ciulesc urechile şi aşteaptă curioşi urmarea.

— Pe lângă asta, continui eu, intrăm într-un joc nou. Trebuie să cunoaştem regulile şi jucătorii. Nu de alta, dar scopul e acelaşi pentru toţi: reuşita.

— Mâine veţi fi puşi în temă, *soldat* Zamfir! se oţărăşte Pavlovici. Parcă am precizat acest lucru.

— Am înţeles, să trăiţi, domnule maior! Până mâine însă o să vă rog să ne precizaţi care este rolul lui Amin. Ar putea să ne fie de mare folos în ceea ce avem de făcut.

Pavlovici îşi strânge buzele şi aşa subţiri şi se pregăteşte să dea drumul la cele mai porcoase cuvinte pe care le-a achiziţionat în îndelungata sa activitate de mercenar. Este oprit de mâna colonelului, care se ridică în picioare. Deşi pirpiriu, inspiră respect şi teamă.

— Amin, copii, este agent triplu! Misiunea ei s-ar fi încheiat o dată cu lichidarea voastră.

— De-aia ne interzisese categoric să intrăm în spital! Ca să ne cureţe la rând, ca pe porci! constat eu.

— Lângă Khaled Kemal se aflau doi agenţi SAS. Unul era Amin. Ea a schimbat încărcătorul cu cartuşe oarbe din arma algerianului cu un altul, cu cartuşe de război. Când i s-a ordonat să tragă în voi, arabul era superdrogat. Marea voastră baftă, dacă se poate numi aşa. A fost cel de-al doilea personaj, care era omul nostru.

— Şi de-aici, comutarea misiunii, constată Fijianul, din ce în a mai gânditor.

— Nu e cazul să vă strofocaţi, reia colonelul. După cum v-aţi

dat seama, am vegheat să nu vi se întâmple nimic neplăcut. Acesta e jocul, copii! Am intrat în cel mai al naibii cerc, iar tipii care îl fac să se învârtească, foc să se învârtească şi Pământul.

KARA’A AL THANI AL ISHROON[65] SURA AL SADES AL ARBAOON[66]

Şi ei te vor pune să grăbeşti cu pedeapsa, însă Allah nu calcă juruinţa Sa, *doar o zi* de la Domnul tău este *ca o mie de ani* cum număraţi voi.

KARA’A AL RABEH AL SITTOON[67] SURA AL TASEH[68]

9. Ziua în care vă va aduna El la ziua adunării, aceea este ziua *înşelării între olaltă*[69] şi cel ce crede în Allah şi se poartă bine, ale acestui răutăţi le va acoperi El, iar pe dânsul îl va lăsa să intre în grădini pătrunse cu râuri pe dedesubt; acolo vor petrece ei, în veci! Aceasta este marea fericire.

10. Aceia care nu cred şi ţin de mincinoase semnele Noastre, aceia sunt tovarăşii focului, acolo vor petrece de veci, rău este drumul.

11. Nu se întâmplă nenorocire fără voia lui Allah şi cine crede în Allah, a acelui inimă o ocârmuieşte El. Şi Allah ştie toate.

---

[65] Coran 22 (lb. arabă), (n.tr.).

[66] Sura 46 (lb. arabă), (n.tr.).

[67] Coran 54 (lb. arabă), (n.tr.).

[68] Sura 9 (lb. arabă), (n.tr.).

[69] Anume, cei credincioşi în Rai vor cuprinde locurile hotărâte pentru cei necredincioşi, dacă aceştia din urmă ar fi fost credincioşi. Astfel, cei credincioşi îi vor înşela pe cei necredincioşi (n.tr.).

V

Cursa *Air* France Paris-Capetown decolează de pe aeroportul Orly eu cincizeci de minute întârziere, din cauza vremii nefavorabile. Cei patruzeci de pasageri, printre care ne număram şi noi, nu sunt însă neliniştiţi. Mulţi dintre ei sunt obişnuiţi cu eventualele neplăceri ale unui zbor.

La Niamey[70] facem o escală de două ore şi ni se oferă masa de prânz la un restaurant din incinta aeroportului Colosul se şi repede la bucate, gata şi uite de misiunea noastră. Îi trag un şut pe sub masă, ceea ce îl face să scape din gură jumătatea de crenvurşt pe care tocmai se pregătea s-o devoreze. Crenvurştul ia vite zi şi-l loveşte în faţă pe un negrotei pus la ţol festiv. Individul se araţi contrariat de asemenea manifestări care, în opinia lui, te duc cu gândul la ţinuturi ciudate. Comesenii intri şi ei în dispută, exprimându-şi diferite păreri. Ultimul lucru de care avem nevoie este să ieşim în evidenţi. Îi şoptesc nătângului de uriaş următoarele mutări şi intrăm la intervale în WC-ul spaţios, dotat cu oglinzi imense. Înmânăm paşapoartele şi biletele celor patru „sosii”, pregătite anume pentru noi. Poartă aceeaşi îmbrăcăminte şi aceleaşi bărbi şi mustiţi false.

Într-un cufăr dotat cu un lacăt măricel, dar a cărui cheie o avem, găsim copii identice ale uniformelor şi ecusoanele echipajului rus. Abia sosit cu o cursă charter. Închinaţi de sudanezi. Lucram în regim de maximi viteză, fiecare într-o cabină.

— Să dea dracu’ dacă nu aş prefera o garderobă obişnuită, se aude vocea gâfâită a Colosului, pe care, ca întotdeauna, spaţiile strâmte îl indispun vizibil.

— Data viitoare să comanzi apartamentul imperial, nu o biată garsonieră ca asta, îl sfătuieşte Fijianul, amabil.

— Îţi convine să vorbeşti, se indignează Colosul, tu ai putea intra şi într-o eprubetă, fără să dai pe dinafară.

Fred Maragano[71] râde mânzeşte şi iese primul din cabină. Arată chipeş în uniformă de aviator, drept care face nişte mişcări

[70] Capitala Nigerului (n.tr.).

[71] Adevăratul nume al Fijianului (n.tr.).

de manechin prin faţa oglinzilor. Nici eu nu arăt mai rău, în schimb lui Iusuf i-au greşit măsura la caschetă şi trebuie să şi-o lase pe ceafă. Iese şi Colosul. Atunci înţelegem că nu ne confundaseră măsurile, ci împachetările. Caschetă uriaşului îi stă pe vârful capului precum un prezervativ pe Turnul Eiffel. După schimbul de rigoare, umplem cufărul cu vechile straie şi ne pregătim de „decolare”. Ne îndreptăm spre ghişeul pe care scrie: *Crew only*[72] şi-l depistez pe tipul de la Protocol, însărcinat să ne treacă fără probleme dincolo. Tremură de nerăbdare, dar şi de teamă. Va primi o pălărie de bani ca să se implice în tevatura asta şi se grăbeşte să intre în posesia lor.

Din faţa aeroportului ne preia un microbuz al Liniilor Aeriene Nigeriene şi ne facem cruce cu limba. Suntem pe felie acum şi invocăm Providenţa, oricare ar fi numele ei real. Ajungem la Tahoua[73], unde suntem îmbarcaţi într-un elicopter de transport. „Libelula” îşi ia imediat zborul şi ne schimbăm pentru a treia oară hainele. Evident, cel mai nervos este tot Colosul, având în vedere că trebuie să-şi schimbe şi lenjeria de corp.

— Ducem o viaţă nebună, exclamă el, chinuindu-se să îmbrace uniformă verde, blindată cu cruci albastre. Când toate astea se vor termina, îmi voi scrie memoriile care, de pe-acum vă spun, nu vor fi foarte apreciative la adresa noastră.

Fijianul rămâne cu gura căscată.

— Dar de când ai învăţat tu să scrii?

— Am să folosesc un calculator, zice Colosul, după un moment de gândire.

Comentariile sunt de prisos. De altfel, am ajuns în apropierea ţintei şi ne pregătim de desantare. Becul verde se aprinde şi trapa lansare se deschide automat. Sub noi, nisip cât vezi cu ochii, suntem în plină Sahara, dar nu intrăm în panică. Tot americanii, săracii, au transmis la SAS datele privind traseul urmat de caravana unor beduini.

Ne lansăm unul câte unul şi ne îngropăm rapid paraşutele noastre Airstop în nisipul fierbinte.

Oră nu e cea mai fericită. Afară sunt 40° Celsius, iar nisipul delectă dublu. Trebuia neapărat să întâlnim caravana, chiar dacă am fi fost desantaţi într-un cuptor de topitorie.

Varianta noastră e simplă. Ni s-a stricat avioneta care urma să

---

[72] Numai pentru echipaj (lb. engleză, în original), (n.tr.).

[73] Oraş în Niger (n.tr.).

ne transporte la Tamanrasset[74] şi am luat-o *per pedes*, doar-doar am ieşi din iadul asta!

După două ore de aşteptare, vine vremea neliniştii.

— S-ar putea ca băieţii să fi schimbat traseul şi atunci am cacarisit-o, îşi dă cu părerea Iusuf.

— Totul e calculat, face Fijianul. S-or fi oprit şi ei la o bere, ca băieţii.

— Nu sunt prea multe localuri prin deşertul ăsta, observă Colosul. Ba aş fi tentat să spun că alea care, eventual, ar exista sunt închise la ora asta.

Trage o duşcă din sticla cu etichetă de „Spirt medicinal”, dar care se află votcă şi apreciază că în deşert poţi supravieţui fără apă, însă sub nici o formă fără apă de foc.

Stăm pe o dună şi ne benoclăm într-o parte şi-n alta. Sugem bomboane gelatinoase, „comandă specială”, care ne reactivează non-stop saliva. În acest mod, setea poate fi mai bine suportată. Nu avem însă prea multe, iar dacă beduinii nu apar în timp optim, sar putea să şi pierim. Mă întreb o clipă, dacă nu cumva se ordonase uciderea noastră. Ar fi fost cea mai bună metodă. Şi cea mai curată. Afacerea în care intraserăm are nenumărate meandre şi drumuri întortocheate. Dar nu teamă este acum duşmanul principal, ci neputinţa în faţa imprevizibilului. Îmi alung gândul cel negru şi încerc să moţăi puţin.

Apar abia a doua zi, spre dimineaţă. Douăzeci şi unu de beduini şi zece dromaderi. Parcă vin dintr-o lume inexistentă. Lumina dimineţii accentuează impresia de nefiresc. Îi zărim ca prin ceaţă, dar nu sunt decât aburii nisipului.

Sunt înarmaţi cu un soi de muschete, care, până să ne zărească ei, odihneau la oblâncul „corăbiilor deşertului”.

El yaqood[75] face un semn şi caravana se opreşte. Suntem studiaţi cu mare atenţie. Aş spune chiar mirosiţi, gustaţi şi palpaţi. În deşert, nu te întâlneşti la fiecare pas cu cineva.

— Ne mai pârţâim mult?! cuvântă Colosul către Fijian, care fusese numit coordonatorul grupului.

— Îi lăsăm pe ei să se apropie, mormăie el. Le cunosc mai bine obiceiurile.

Scoate din geanta de pe umăr un baton cu ciocolată amăruie şi-l rupe în două.

— Nu mă omor după dulciuri, zice Iusuf. Provoacă sete. O

[74] Oraş în sudul Algeriei (n.tr.).

[75] Conducătorul (lb. arabă), (n.tr.).

portocală nu aş refuza.

Dar batonul nu e de ciocolată, ci în el se află monede de aur.

— Beduinii sunt leşinaţi după aşa ceva. Pentru ei, dromaderii constituie singurul mijloc de supravieţuire, croncăne Fijianul. Sunt nişte inadaptabili. Dacă-i sileşti să trăiască într-un oraş, după o lună îi găseşti morţi. Aurul e cea mai bună monedă de schimb pentru dromaderii şi pentru armele lor.

Cele două tabere rămân în continuare nemişcate. Doar Fijianul se joacă uşor cu monedele, făcând razele soarelui să se reflecte în ele. Pentru noi, timpul trece îngrozitor de greu, dar n-avem ce face. Mingea e la ei.

El yaqood hotărăşte să iasă din expectativă şi trimite în reprezentant. Omul e înţolit din cap până-n picioare cu un burnus alb. Doar ochii îi sunt descoperiţi. Ochii şi o parte din frunte. Nu pare agresiv. Îşi ţine puşca strâns în braţe, ca pe o iubită pe care na-r vrea s-o vadă violată.

— *Sabah El kheir*[76], zice el, oprindu-se la o distanţă de la care să fi auzit, dar neluând degetul de pe trăgaciul muschetei.

— *Toba yaumakom*[77]. Răspunde Fijianul în acelaşi dialect ber, tras la indigo. Dimineaţă a fost când am sosit noi aici. Acum e ziua.

Trimisul cu puşca râde diplomatic şi ne îmbrăţişează cu privirile lui mai iuţi decât mişcările unei şopârle. Fijianul îl informează ce şi cum, iar arabul se arată mulţumit de informaţii. Face stânga-mprejur şi o vreme beduinii sporovăiesc între ei. Când se întoarce, e tot numai un zâmbet.

— Vă ducem noi până la Tamanrasset. Singuri n-o să ajungeţi niciodată.

— Cât ne costă? întreabă Fijianul, care s-a prins de aluzie.

— O monedă de aur pentru fiecare dintre voi.

Fijianul îşi linge buzele mai uscate decât o sticlă goală şi dă să numere.

— În plus, ca să vă dăm apă şi hrană, fără de care nu veţi putea supravieţui, încă o monedă de aur pentru fiecare dintre noi.

— Câţi sunteţi? face Fijianul, deşi îi număraserăm şi ştiam că sunt fix douăzeci şi unu.

— Treizeci şi unu, răspunde beduinul, fără să clipească.

— Ai pus şi cămilele la socoteală?

---

[76] Bună dimineaţa lb. arabă), (n.tr.).

[77] Bună ziua (lb. arabă), (n.tr.).

— Sunt dromaderi. Fireşte că i-am pus şi pe ei. De fapt, cu ei am început numărătoarea.

Fijianul numără treizeci şi cinci de monede în găletuşa pe beduinul i-o pusese în faţă. O dată târgul încheiat, joncţiunea e făcuta şi iată-ne din nou plecaţi în căutarea adevărului. Până aici totul e bine.

Bem apă din burdufurile de piele şi mâncam nişte turte galbene garnisite cu curmale şi un soi de boabe negre, foarte apoase. Nimeni nu se osteneşte şi întrebe despre ce este vorba *El yaqood* numără monedele cu nepăsarea unui casier de bancă. Stăm în cerc şi ne examinăm reciproc. Dromaderii mai râd câte o cotă de apă din cocoaşe şi, în răstimpuri, trag o serie de vânturi ancestrale.

— Vom porni spre seară, murmură *el yaqood*, despre care aflăm că-l cheamă Habad. Vremea este mai prietenoasă atunci. În deşert, ziua dormi şi te acoperi cu cât mai multe haine.

Scoate un fel de pături şi ne înveleşte cu ele. Paradoxal, fierbinţeala nu mi se mai pare un chin.

— Noi, oamenii, trebuie să bem cu măsură, continuă Habad, luând burduful de la gura Colosului. Nu suntem în preajma vreunei ape.

— Am plătit! se indignează Colosul, crezându-se în cea mai vestită cârciumă din vestul Europei.

— Aţi plătit ca să vă ajutăm să supravieţuiţi, precizează beduinul. Dromaderii pot să nu bea apă şi şaizeci de zile, dar oamenii, din păcate, sunt mai puţin rezistenţi.

O dată cu apusul, o luăm din loc. Colosul îşi exprimă dorinţa să încalece un dromader. I se îngăduie, după ce arabii se minunează, pentru a nu ştiu câta oară, de dimensiunile trupului său. Aceştia îl învaţă cum să se cocoaţe pe arătarea respectivă, după care caravana îşi reia scurgerea.

Animalul acceptă cu supunere povara. Este obişnuit cu orice fel de excese.

— Florine! urlă Colosul în engleză. Mă simt ca în Franţa, atunci când am greşit felinarul roşu şi m-ai dus la o casă de poponari. Cocoaşa asta îmi stă drept între buci. Dar e bine. Consimt

Arabii îl sfătuiesc să se tragă ceva mai înapoia cocoaşei.

— De patru ani nu am mai văzut un strop de ploaie[78], zice Habad, păşind ca un patriarh în fruntea coloanei.

După care tăcem amândoi. Habad nu pare bucuros că nu-i

[78] În Sahara pot exista perioade de cinci-opt ani fără ploaie(n.tr.).

răspund. Face un semn spre stânga şi prinde din nou glas:

— Trebuie să ne ferim de *ergs*[79]. De când cutreier Sahara, am învăţat toate capcanele, aşa cum un soldat se familiarizează cu un câmp minat.

Comparaţia îmi place şi mă duce cu gândul la alte prostii Că beduinii ăştia nu ar fi tocmai beduini, ci nişte agenţi mascaţi ai nu ştiu cui. Aşa se întâmplă ori de câte ori îţi dă creierul în foc!

— Tatăl meu, glăsuieşte Habad, după încă o bună bucată de vreme, îmi repeta de nenumărate ori să iau aminte la orice animal, orice insectă sau plantă care trăieşte în nisip.

— Niciodată nu am înţeles de ce e nevoie să vă preumblaţi de colo-colo, în loc să vă găsiţi un loc cu apă şi pământ! arunc eu, intuit de un crâmpei de cunoştinţe antropologice.

Habad nu se grăbeşte să răspundă. Şi are dreptate. Aici, timpul se măsoară altfel.

— Exact asta îmi explica tatăl meu. Să primesc învăţături de la vieţuitoarele deşertului Dacă ele nu părăsesc Marele Deşert, înseamnă că trebuie să trăiască aici! Totuşi, dacă tu găseşti o comoară în pământ, eşti mai puţin fericit decât mine, când găsesc *sebkha*[80]. Rânduiala noastră este alta decât a voastră. Tatăl meu nu uita niciodată să ne amintească două lucruri esenţiale.

Tace şi-l văd cum crapă de bucurie că-mi stârneşte curiozitatea. Din păcate însă pentru el, adevărul e cu totul altul. Sunt prea bătut în cap de Marele Soare, ca să mă intereseze povestea vieţii lui. Beduinul e obişnuit cu răbdarea, iar pe mine, cum vă spuneam, curiozitatea nu mă dă afară din casă.

Iată însă că apare şi o pată de culoare. Este vorba, evident, de soldatul de rangul întâi Frederick Sheldon.

— Pământ! urlă el, mai convingător decât un marinar care a străbătut ani îndelungaţi mările şi oceanele lumii.

— Sunt djebels[81], îl potoleşte Habad. Până la oază mai e mult. Acolo ne vom aproviziona cu apă şi curmale.

— N-aş fi crezut vreodată să fac autostopul cu cămila, aud din spate vocea lui Iusuf.

Şi, imediat, replica Fijianului:

— E mult mai anevoios să-l faci cu un melc sau cu o broască ţestoasă. Viteza înseamnă timp, deşi timpul e doar o invenţie a

---

[79] Nisipuri mişcătoare (lb. arabă), (n.tr.).

[80] Oază(lb. arabă), (n.tr.).

[81] Dealuri izolate în deşert (lb. arabă), (n.tr.).

oamenilor.

— Eşti un înţelept, zbiară iar namila, care nu are astâmpăr. Pe când mă căcam într-o privată din Phnom-Penh, am citit pe un perete o inscripţie: „Azi, 24 noiembrie 1991, aici s-a uşurat Hol Sen şi reclam lipsa hârtiei, întrucât ferigile îmi lasă frunzuliţe în cur.” Este ciudat cum de numai în spaţii închise, de preferat celule şi closete, oamenii simt nevoia să scrijelească pe pereţi gânduri care-i obsedează în acele momente.

Habad pune frână şi rade o privire rotundă. O clipă, gândul mă duce la ideea unei intersecţii. Beduinul mă priveşte fără nici un motiv drept în ochi şi reia conversaţia:

— Tatăl meu îmi amintea mereu două lucruri esenţiale. În scurtele noastre popasuri prin oraşe, el cumpăra foi tipărite, în ele a citit odată că există undeva o populaţie care trăieşte numai în frig şi păşeşte pe un fel de nisip alb şi rece. De multe ori am visat despre asta. Mi se arătau în vis tot felul de oameni, de mărimi şi culori diferite, case şi animale dintre cele mai ciudate, dar niciodată nu mi s-a arătat acel nisip alb şi rece. Tot tatăl meu citea în foile alea că aici, în Sahara, a fost înainte Marea-cea-Mare şi că dromaderii sunt urmaşii peştilor de-atunci, din care cauză sunt atât de rezistenţi la sete, dar asta se întâmpla cu mult mai multe zile în urmă decât firele de nisip din deşert

Habad reia mersul şi întreaga caravană se urneşte credincioasă. În spaţiul acesta infinit, timpul moare fără să lase urmaşi.

— Mă tot gândesc peste câte alte mii şi mii de fire de nisip va fi din nou mare aici! Dar atunci, noi ne vom afla la picioarele lui Allah şi vom privi la fiii fiilor strănepoţilor noştri.

Aerul şi vocea lui molcomă mă transportă într-un univers paralel. Sunt eu, fără să fiu.

— Şi ce veţi face după ce veţi ajunge la Tamanrasset?

— Ne refacem proviziile şi ne odihnim. Am cu mine şase copii, care nu au apucat până acum să cunoască pe îndelete o adevărată aşezare de oameni. După aceea, voi cumpăra şi eu o foaie tipărită, ca să aflu dacă acei oameni care trăiesc în nisipul alb şi rece mai există sau nu. Apoi, vom pleca până la Marele Fluviu ce se varsă înMarea-cea-Mică.

— Mergeţi în Egipt?

— Mergem în ţara unde s-au născut eternele piramide. Păşesc şi vorbesc în timp ce dorm! Tot aşa fac, probabil şi camarazii mei. Noi, cei patru cavaleri ai Apocalipsului, am putea fi curăţaţi

acum chiar şi de un copil de trupă înarmat cu o praştie, când, într-un târziu, deschid ochii, văd crânguri de curmali, strălucind un lac mai albastru decât cerul.

— Fata Morgana! scap eu, automat.

— Unde? sare Colosul, pus tot timpul pe fapte mari. N-am auzit să existe bordeluri în deşert, dar, *per Bacco*, dacă aşa ceva sa înfiinţat între timp, n-are rost să ne folosim de cămile.

— Nu ţi se pare, precizează Habad, este chiar o *sebkha*. De-aici până la capătul călătoriei mai întâlnim încă una şi gata.

În sfârşit, ajungem. Mă rog îngerului meu păzitor, cipul implantat în ceafa, să-mi redea energia şi nu trece mult ca minunea se împlinească.

La periferia Tamanrassetului, locuinţele sunt din lut, de formă dreptunghiulară, cu pereţii fără geamuri spre stradă şi cu acoperişul plat Din loc în loc mai apare câte o casă de formă rotundă, cu acoperiş conic.

Pe străzile înguste sunt puţini oameni la ora asta. Bărbaţii poartă burnusuri albe şi cenuşii, care le acoperă în falduri largi tot corpul. Pe femei le recunoşti după voalul lat cu care îşi acoperă faţa.

Habad opreşte caravana şi-şi declară încheiată misiunea pentru care a fost plătit

— O să rămânem pe-aici, o vreme. Dacă mai aveţi monede de aur şi vreţi să vedeţi piramidele, vă putem duce tot noi. Sau poate iar până acolo unde s-a prăbuşit pasărea voastră de fier, zice cu un zâmbet enigmatic.

Colosul îşi dă drumul pe coapsa dromaderului culcat cuminte la pământ, iar mersul lui este vizibil mai crăcănat. Nu arată că cum ar fi descins dintr-o limuzină, dar poftă să de viaţă proverbială îl face fericit.

Preia dintr-o dată frâiele comandoului, ignorând faptul că postul îi aparţine Fijianului.

— Îmi place să fiu medic fără frontiere. Mă întreb ce fac acum medicii cu frontiere. Dar, gata cu distracţia! Să trecem la lucru! Unde sunt răniţii? face el, frecându-şi mâinile mai abitir decât un greier picioruşele.

Iusuf îl loveşte mascat după ureche şi-i zice ceva care-l face pe uriaş să mai închidă robinetul entuziasmului.

Ne despărţim de beduini în cei mai buni termeni şi o luăm spre clădirea care ne-a fost recomandată. Evident că prezenţa noastră trezeşte curiozitatea puţinilor trecători, dar nu e cazul să

dăm explicaţii.

Fijianul a refăcut în gând de zeci de ori harta cartierului de la marginea oraşului şi ne conduce cu detaşarea unui ghid

Intrăm într-un fel de cetăţuie, de mici dimensiuni. O curte interioară, cu un izvoraş şi ceva verdeaţă împrejur, ne reaprinde pofta de viaţă. Suntem întâmpinaţi de un arab micuţ, pe care Colosul, specialist în basme şi desene animate, îl porecleşte pe moment Muc-cel-Mic.

Uriaşul bate din palme şi face apel la lecturile lui din vremea în care nu mergea încă la liceu (unde nu a mers niciodată, fie vorba între noi):

— Sesam, deschide-te!

Iusuf îl readuce la realitate prin metodele deja verificate, De-acum, Fijianul trece la cârmă şi continuăm aventura pentru care ne aflăm aici.

Camera în care intrăm este pătrată şi o poţi transforma la nevoie într-un teren de fotbal. Marea surpriză e răcoarea care ne îmbrăţişează după fierbinţeala de-afară.

Pe masa din mijlocul camerei tronează cele mai diverse fructe şi legume, de la curmale la pepeni şi de la usturoi la dovlecei. Nimic preparat.

Sticle cu gâtul lung stau pe poziţie în jurul platourilor. O voce venită din difuzoarele plasate în colţurile hangarului ne îndeamnă să ne servim fără jenă. Clefăiturile noastre transmit executarea ordinului.

— Îmi place să mănânc şi să beau, clămpăne Colosul, fără să pună vreo noutate. Trage două gâturi dintr-o sticlă şi revine la temă: Viaţa e o invenţie fără rost. Nu ştiu, prieteni, dacă aţi văzut vreodată două gâşte sălbatice procreând. Mai tace câteva momente, cât să-şi umple iarăşi uriaşa cavitate bucală şi clipeşte mulţumit în pleoapa care-i acoperă singurul ochi teafăr. Eram odată cu bătrânul meu, mare amator de vânătoare şi de a mă biciui. Stăteam de câteva ore bune într-un coşmar de crâng şi nimic din ceea ce ar fi putut satisface pe nebun nu se petrecea. Începusem să mă plictisesc. Mă deranjau muştele şi celelalte insecte care găseau că e hazliu să mă muşte de peste tot. Apoi au apărut. Erau două gâşte bine făcute, pe care le-aş fi mâncat fără ezitare, una după alta. Babacu’ mi-a ars, ca de obicei, o labă bine ţintită şi m-a pus cu botul în pământ Gâscanul a apucat-o pe ’mneaei cu ciocul de gât şi a încălecat-o. Se mişca aşa cum ne mişcăm noi, oamenii. Babacu’ a dus puşca la ochi şi mi-a şoptit:

„Numai în momentele astea poţi să le împuşti, când se împerechează. Atunci, închid ochii şi îşi astupă urechile.” A fost primul sfat primit în domeniu şi cu el mi-am început cariera de ucigaş.

Uriaşul termină ce are în fată şi trece nonşalant la farfuriile celorlalţi.

Un zgomot imperceptibil mă face să mă întorc. E chiar Amin, îmbrăcată într-o rochie verde, mulată pe corp şi strânsă de talie cu o eşarfă albă.

Colosul se îneacă urgent cu un măr şi e deja conectat la curent trifazic.

— Să văd cum te mai descurci acum cu mine, îmi strigă el, că pe-aici n-am prea văzut case de pierzanie.

— Va trebui să-ţi foloseşti propria-ţi mână, murmur eu, la fel de vrăjit ca şi el.

Doar Iusuf şi Fijianul nu dau semne că ar fi înregistrat apariţia „fenomenului” în cameră. Sunt musulmani veritabili şi religia! Interzice să aibă vreo femeie în afara căsătoriei.

— Vă doresc poftă bună, gângureşte Amin, privindu-ne pe rând, ca un gospodar găinile ouătoare din propria-i ogradă. Pentru că timpul este destul de scurt, am să intră direct în subiect. Dar voi puteţi mânca în continuare şi în acest fel mă veţi convinge că nu voi fi întreruptă. Cei şapte călugări sunt sechestraţi în departamentul Bouira[82], într-un fort părăsit de lângă Sour El-Ghoziane. Reţineţi: omul pe care trebuie să-l salvaţi, chiar cu preţul vieţii celorlalţi şase, are părul roşcat, ochii terzi, înălţime medie şi o mică cicatrice în spatele urechii stângi.

— Pe cur nu are nici un semn particular? se bagă Colosul în vorbă, avid ca întotdeauna de detalii.

— Am spus să mâncaţi în continuare, gângureşte iarăşi Amin, zâmbind dulce. Îl mângâie pe Colos pe creştet şi-l gâdilă la ureche cu degetul mic. Cum vă spuneam, reia maştera, omul nostru va trebui transportat în Egipt în cel mai mare secret. Treaba voastră cum veţi face. Vă opriţi la periferia lui El Qahira[83]. În zona de sud, se află un sanatoriu amplasat într-un parc. Acolo misiunea voastră se termină. Conturile din băncile pe care vi le-aţi ales vor arăta mai grase decât nişte balene însărcinate. Veţi avea la dispoziţie un elicopter sanitar, care vă va transporta pe un vas al Flotei a VI-a.

---

[82] Departament aflat la o sută de kilometri est de Alger (n.tr.).

[83] Cairo (lb. arabă), (n.tr.).

Fijianul aşteaptă sfârşitul discursului, se şterge cuviincios la gură şi se întinde pe spate. Pentru o vreme, este şeful nostru şi orice cuvânt al lui e un ordin. Buzele abia i se mişcă.

— Cum de eşti atât de informată? Pentru noi, misiunea arată altfel.

— Sunt ultimele modificări, explică Amin şi pentru prima oară îi surprind în voce o undă de nelinişte.

— Există o nouă boală descoperită de medici şi după cum vezi, noi suntem medici, continuă să murmure Fijianul, sugându-şi civilizat resturile dintre dinţi.

— Fără frontiere! ţine să precizeze Colosul, care şi-a revenit între timp din intenţiile lui oneroase.

— Această boală se numeşte *sindromul oboselii cronice* şi apare de obicei la categoriile de cercetători, scriitori şi agenţi secreţi. Se manifestă prin pierderi de memorie, inversarea datelor şi informaţiilor, devierea simţului realităţii şi altele. Cauza consta în faptul că neuronii morţi, tocmai pentru că sunt morţi, îi atacă pe cei rămaşi în viaţă. Astfel, creierul îşi dă el însuşi comanda de autodistrugere. Acest mecanism perfect nu poate exista decât dacă îşi îndeplineşte funcţia pentru care a fost creat.

— Ai greşit încăperea, rânjeşte Amin. Nu suntem în amfiteatrul unei facultăţi de medicină.

— Tu, continuă imperturbabil Fijianul, tu eşti un neuron mort.

— Vă avertizez: dacă nu-mi respectaţi strict ordinele, veţi fi socotiţi trădători! încearcă Amin să se impună.

Automat mi se aprinde lampa şi aud parcă aievea vocea maiorului Pavlovici: „O ucizi oricum, oricând şi oriunde o vei întâlni! Orice amânare e o nesocotinţă!”

Mă ridic şi-i fac semn lui Amin să mă urmeze. Îmi înţelege complet greşit intenţiile, ceea ce mă avantajează. Zâmbeşte promiţător şi se ia după mine.

Colosul vrea şi el să participe la evenimente, dar Fijianul îi pune o piedică care-l aruncă peste masă atât de îmbietoare.

— De ce-ai făcut asta? se plânge uriaşul, pornit cu surle şi zâmbite în căutarea adevărului.

— Pentru că sunt şeful grupului, pentru că eşti un imbecil, pentru că n-ai terminat de mâncat, pentru că trebuie să mă ocup de tine, în loc să mă ocup de ceea ce trebuie, pentru că Florin nu are nevoie de ajutor, pentru… pentru… pentru…

Iusuf îi şterge americanului faţa pătată de sânge.

— La noi în Crimeea, zice el, în fiecare zi de duminică se fac

întreceri de cai. În faţa femeilor, bărbaţii se străduiesc să fie cei dintâi. Odată, nişte cai s-au împiedicat şi au căzut unul peste altul. Nici un călăreţ n-a murit şi nici n-a fost rănit. Dar doi cai şi-au fracturat gleznele. Au făcut-o cu bună-ştiinţă, pentru a-şi apăra stăpânii. Ştiau ce-i aşteaptă, ştiau că or să fie împuşcaţi. Dar au ales calea propriului sacrificiu.

— Nu mă interesează obiceiurile voastre barbare, sare Colosul, ţâfnos, privindu-l pe Fijian cu adresă exactă. Şi nici nu mi-am fracturat gleznă, aşa că nu e cazul să fiu împuşcat.

Amin mă conduce într-o cameră de mărimea unui timbru zise fiscal. Mă sărută apăsat şi imediat ajung pe marginea prăpastiei.

Pregătirea mea însă îmi dă ghes înainte. O dezbrac pe Amin din două mişcări, ca să fiu sigur că nu are vreo armă şi o arunc pe pat

Pupilele ochilor ei frumoşi se măresc uşor, dar un al miilea simţ îi spune că ceva nu e în regulă. Şi că e gata. *Dead end*![84]

Nu ne vorbim.

Nici nu e necesar. Privirile noastre spun totul. Oricum, mai mult decât ar putea-o face cuvintele. Ne pândim unul pe celălalt, încercând să ne ghicim următoarea mişcare. Doar că ea pândeşte moartea, iar eu taxiul care s-o transporte.

Am putea alcătui împreună cea mai bună familie, am putea fi cei mai fericiţi soţi sau prieteni sau colegi. Am putea concepe copii, care să ne perpetueze dragostea. Dar… doar atât: am putea.

Unul dintre noi doi trebuie să dispară, pentru ca lucrurile să-şi urmeze cursul.

Trec mai bine de zece minute fără să ne mişcăm. Eu în picioare, ea, complet goală, întinsă pe pat. Nu încearcă nici un gest erotic.

— Cum m-aţi descoperit?

— A fost un moment în care ai confundat bazele. Nu sursele, ci *bazele*. Ai transmis informaţii la o altă bază decât cea pentru care erau programate. Ca şi cum ai scrie două scrisori şi ai inversa adresele. Te-ai dat singură de gol. O pauză nu ţi-ar fi stricat. Acum… vei avea parte de-o pauză mai lungă.

Stă nemişcată, doar ochii îi clipesc. E mai frumoasă decât Venus din Milo şi mai statuie decât ea. Doar că are braţe. Asta mă şi nelinişteşte.

— Ai fost mai iute ca mine, Florine. Mi-au lipsit doar câteva

[84] Drum închis (expresie în lb. engleză), (n. tr.).

minute.

— În amărâta asta de viaţă, fiecare secundă are semnificaţia ei. Suntem unelte, Amin. Continuăm s-o spunem, dar de înţeles, nu o înţelegem niciodată.

Abia acum îşi mişcă încet mâna stângă.

— Nu face asta. Am trei procedee de a te ucide şi fiecare e mai rapid decât ceea ce vrei tu să faci. Apoi trec la chestiuni ceva mai personale. Cine ţi-a dat ordin să mă lichidezi?

Amin nu stă pe gânduri. Când ştii că o uşcheşti în Iad sau în Paradis, îţi concentrezi la maximum toată energia.

— Te urmăresc mai mulţi. Eşti un proscris. Ceea ce este mai grav e că s-ar putea să fii proscris şi acolo, în *Cartea de Sus*. Nu e vina ta. Alţii te-au creat să fii aşa. Cei din spatele Cortinei n-au făcut altceva decât să se folosească de toate astea. Ai avut dreptate, suntem simple unelte. Dar o unealtă este eficientă atât timp cât e folosită corect. Nu poţi săpa o groapă cu o şurubelniţă, cum nu poţi repara o pană de cauciuc cu un aparat de sudură.

Îmi place să stau la trăncăneală, dar se apropie ora închiderii.

— Mai ai o ultimă dorinţă?

— Să facem dragoste.

Sunt ca drogat. De asta m-am temut şi acum abia mă pot stăpâni. Îmi duc mâinile la centură şi în acelaşi moment receptez două lucruri. Unul abstract şi altul concret. Când eşti faţa-n fată cu un duşman, nu-ţi ocupa niciodată mâinile, iar cel concret, un şut de copită în abdomen.

Mă aplec din cauza şocului. Amin se roteşte în viteză şi bagă mâna sub pat. Doar că aruncătorul meu de lame de cuţit îi fixează mâna pe podea şi nu mai apucă să scoată pistolul pus la îndemână.

Mă pregătesc să-i aplic lovitura de graţie, dar glasul ei mă opreşte:

— OK! Ai câştigat! Lasă-mi măcar posibilitatea să-mi aleg moartea…

— Alt truc?

— Te rog.

Îmi scot Carpaţiul meu credincios, care mă însoţeşte peste tot şi-l armez.

— Fie ca tine.

— Şi te mai rog un lucru.

— Ultima dorinţă?

— Cam aşa ceva.

— Te ascult, dar să nu-mi spui că ultima ta dorinţă e să înveţi limba chineză.

— Florine, te rog, te rog să-mi pui mâna acolo!

Nu auzisem niciodată ceva mai ridicol şi mai sentimental, îi mângâi pubisul acoperit de un păr fin, auriu. Ea geme şi, cu un efort de care ar fi fost în stare doar un bărbat, scoate lama de cuţit din mână şi-şi secţionează aorta. Sângele îmi împroaşcă braţul şi faţa.

Mă uit în mod reflex la ceas şi pălesc. Mai am exact cinci secunde până la explozia programată. Ultima ei dorinţă m-a apropiat de propria mea moarte.

Execut un salt pentru care m-ar fi invidiat şi cel mai tare cascador din lume. Fereastra se face bucăţele, iar în spatele meu aud explozia ce seamănă cu huruitul unor munţi care crapă.

Suflul mă ia pe sus şi mă poartă într-o direcţie necunoscută. Când îmi revin, sunt plin de sânge. Al meu şi al ei. Fijianul mă recuperează şi mă întreabă, curios:

— Trebuia neapărat să i-o pui înainte s-o tai? continuă într-un limbaj care ar face să li se zbârlească părul până şi unor gorile. După ce-şi termină rechizitoriul, trece la probleme practice: Le-ai luat?

În meseria asta, după cum v-am mai spus, ca să supravieţuieşti, trebuie să fii mereu cu o clipă înaintea celuilalt. Deschid pumnul. Cele trei cipuri stau frumos acolo, cu puţină piele şi puţin sânge pe ele.

Fijianul le introduce într-un microcalculator şi dă drumul la afişaj. Putem citi cu toţii:

„Obiectiv: regiunea Blida[85]. Localitate: Yemma M’ghita, pe drumul spre Chrea. Subiect: ceacâr. Acţionaţi!”

Yemma M’ghita este un orăşel care, în alte condiţii, ar fi fost ales de orice credincios ca loc de reculegere. Halatele noastre verzi cu cruci albastre nu stârnesc un interes deosebit. Arabii sunt obişnuiţi cu ajutoare de tot felul. Ca întotdeauna, Fijianul are harta în cap. Ne conduce pe străduţe în trepte, intersectate de ulicioare în pantă.

Intrăm într-un *altmat am*[86] cocoţat la etajul unei clădiri şi ne aşezăm la o măsuţă maronie, pe nişte scaune cât un degetar. Colosul, se descurcă cel mai greu fiindcă trebuie să-şi pună din

---

[85] Situată la cincizeci de kilometri sud de Alger (n.tr.).

[86] Restaurant (lb. arabă), (n.tr.).

nou imaginaţia la lucru.

— Avem de aşteptat, ne anunţă Fijianul, după ce ni se aduc berile comandate. Amicii noştri sunt prin apropiere. Ei dau semnalul.

Ni se aduce un fel de mâncare, specialitatea casei, despre care Colosul nu are cele mai bune impresii. Totuşi, conform principiului „nu refuză nimic din ceea ce ţi se oferă, cu excepţia glonţului”, bagă în ei cu stoicism.

Cu o poveste însă, în care Fijianul e expert, bucatele alunecă mai bine pe gâtlej.

— Eram în Sierra Leone, mai precis în Bo[87]. Am cunoscut acolo un pilot, un american combatant în Vietnam.

— Ce căutai acolo? întreabă Colosul, scuipând un rest de mâncare.

— Pe mă-ta, îi răspunde Fijianul, deranjat vizibil de întreruperile neavenite. Americanul ăsta era total sonat. Spunea că odată primise un milion de dolari ca să-l asasineze pe preşedintele Statelor Unite şi că a oferit avansul de cinci sute de mii unui cerşetor în cârje. Zicea că, în clipa în care cerşetorul a priceput că în plic se afla o jumătate de milion de dolari, l-a aruncat şi a luat-o la fugă, uitând că trebuia să se folosească de cârje. Pilotul mai spunea că atunci a înţeles un lucru al naibii de ciudat, atât de ciudat, încât trebuia să te holbezi bine ca să-l vezi. Anume că, pe măsură ce roata se învârteşte mai repede, drumul devine tot mai scurt. Era sonat bine. De altfel, a sfârşit prin a se arunca în faţa unui tren.

— Şi cu milionul ce s-a întâmplat? întreabă Colosul, pe care banii îl atrag precum atrage rahatul muştele verzui.

— Milionul ca milionul, zic eu, nu pricep însă care e tâlcul?

Fijianul continuă să mestece pe îndelete şi tace ca şi cum n-ar fi de fată.

— Asta a surzit, e de părere Colosul. Nu mai mânca, îţi face rău la trompa lui Eustache.

— Omul nu fusese tocmit de nimeni, reia Fijianul, molcom. Banii proveneau de la o carte pe care o scrisese el despre Vietnam şi după care se făcuse un film. Noi suntem acum în situaţia cerşetorului şi trebuie să umblăm fără cârje.

Patronul locantei umblă la sonorul televizorului şi putem auzi ştirile. Crainicul arată ca o legumă neculeasă la timp şi uitată în

---

[87] Oraş în Sierra Leone, nod de cale ferată între Aoidjan şi Freetown (n.tr.).

soare, dar pe noi ne interesează ce scoate pe gură:

„O vastă operaţiune organizată împotriva Grupului Islamic înarmat a reuşit în proporţie de sută la sută, au declarat doi membri ai forţelor armate de securitate şi de poliţie, care coborau din zona muntoasă, îndreptându-se spre Hattatba. Deşi ofiţerii au refuzat să confirme că şeful GIA, Antar Zouabri, figurează printre victime, o sursă informată a afirmat că acesta a fost ucis în cursul operaţiunilor armate. Zouabri, alias Abou Talha, în vârstă de douăzeci şi şase de ani, ar fi căzut, împreună cu mai mulţi locotenenţi. Zouabri şi un număr important de membri GIA au fost încercuiţi cu zece zile în urmă, în regiunea Hattatba. Numele şefului GIA este legat de cele mai groaznice masacre, care au însângerat ţara, începând din 1992. Alte masacre au avut loc în cursul ultimelor zile în satele din apropiere de Alger. Concomitent, pentru a aplana conflictul cu GIA, autorităţile au făcut următorul gest: i-a pus în libertate pe şeful istoric al Frontului Islamic al-Salvării, Abassi Madani şi pe un alt şef GIA, Abdelkader Hachani. Pe de altă parte, un purtător de cuvânt al GIA a precizat că nu se are în vedere, ca răspuns la gestul autorităţilor, vreo tentativă de eliberare a călugărilor francezi luaţi ostatici de un comando islamist. Mai mult, el a precizat că grupul de călugări urmează a fi exterminat în cursul zilei de mâine.”

Cer chelnerului să ne facă plata, dar în locul lui apăr un poliţist, urmat de doi soldaţi. Sunt îmbrăcaţi în uniforme murdare, de culoarea muştarului şi-şi poartă mândri mustăcioarele subţiri şi uşor zbârlite. Soldaţii poartă pe umăr arme semiautomate, iar ofiţerul un gogeamite pistolul, pe care probabil trebuie să-l ţină cu amândouă mâinile, dacă vrea să-l folosească.

— Bună ziua, îngână el, într-o franceză perfectă. Sunt locotenentul Duad Kamani, de la secţia de poliţie. Actele la control!

— S-a întâmplat ceva? întreabă Colosul, scociorându-se după paşaport, în uniforma lui de medic. Să nu spui că am trecut pe roşu, că nu cred.

Poliţistul adună actele şi ne invită să-l urmăm la secţie. Ne aliniază în spatele biroului său antediluvian şi se trânteşte în jilţul răpciugos. Îşi scoate cascheta şi-şi şterge chelia cu o batistă mai murdară decât indispensabilii unui marinar de cursă lungă. După care ia tacticos paşapoartele la control.

Sunt în regulă, de asta nu ne temem, modul nostru de „aterizare” e şi el în regulă, dar oricând poţi da peste un dobitoc care să-ţi strice planurile.

— Aşa, aşa, medici gata să se jertfească pe altarul umanitarismului! Avem şi noi un spital aici. Vreţi să-l vizitaţi? adaugă poliţistul, făcându-le cu ochiul celor două namile de soldaţi, care râd la comandă, nici ei nu ştiu de ce.

— Trebuie să fie o confuzie, intervine Fijianul. Avionul care urma să ne aducă aici s-a prăbuşit în deşert. Am fost salvaţi de nişte beduini. Pilotul a murit.

— De unde veneaţi?

— Din Niger. Provenim dintr-o tabără internaţională de ajutorare. Ne aflăm aici cu acceptul autorităţilor algeriene.

— De ce nu aţi anunţat imediat? Poate am fi putut recupera avionul şi nici pilotul nu ar fi murit.

— Beduinii ne-au descoperit după mai bine de douăsprezece ore, timp în care furtunile de nisip au acoperit avionul. Nu se mai putea face nimic. Pilotul a murit pe când încerca aterizarea forţată. Abia am mai reuşit să salvăm câteva truse şi pachete cu medicamente. Mai pot să vă precizez că suntem aşteptaţi în Al Djaza’ir[88].

— Şi în Al Djaza’ir ce căutaţi?

— Am fost chemaţi de o asociaţie umanitară. Bande înarmate ale GIA au atacat satele de pe platoul Mitidja şi au lăsat în urmă sute de răniţi. Forţele voastre sanitare nu mai fac faţă.

— Şi atunci s-au gândit la voi, o dă poliţistul pe ironia fină. Tocmai din Niger.

— Presupun că au fost chemate ajutoare din toate ţările învecinate în care se află tabere de-ale noastre.

Între timp, poliţistul îşi face iar de lucru cu batista lui incredibil de soioasă.

— Povestea e frumoasă. Am să mi-o notez, ca s-o pot spune şi nepoţilor mei, când voi ieşi la pensie. Dar mai e mult până atunci. Deocamdată, suntem în Yemma M’ghita, iar aici, şeful suprem sunt eu.

Face un semn soldaţilor, care ne iau pe sus şi ne îmbrâncesc către cuşca cu gratii ce ţine loc de arest. Colosul se împotriveşte, dar Iusuf îl potoleşte cu două cuvinte.

— Nu aveţi dreptul să faceţi asta, suntem sub protecţia autorităţilor.

[88] Alger, capitala Algeriei (lb. arabă), (n. tr.).

— Cu atât mai bine. Autorităţile vor fi încântate să afle că mâine vă vom împuşca. E soarta pe care-o pregătim noi „picioarelor negre”[89], cu sau fără frontiere.

— Nu suntem francezi. Suntem englezi.

— Tot ăia. Veţi ţine loc de francezi. O să pretindem că aţi fost ucişi de islamişti. Astfel o să am prilejul să căsăpesc câţiva derbedei care-şi fac de cap pe-aici. Îi urmăresc cam de multişor, dat mi-a lipsit pretextul. Aş putea căpăta şi o avansare pe chestia asta.

Îşi suge gânditor o măsea suferindă, văzându-se deja cu tresele pe umăr.

Nu mai e de glumit. Fijianul apelează la asul din mânecă.

— Nu cred că domnul general Abdul Ziar ar fi foarte bucuros să afle vestea asta.

Poliţistul rămâne cu chibritul în mână şi uită să-şi mai aprindă ţigara. Numele generalului Abdul, adjunctul şefului de stat-major, dă oricui fiori pe şira spinării. Printre altele, generalul se ocupă şi cu problemele de cadre, de un cuvânt al lui fiind legată soarta fiecărui ostaş, indiferent de grad. Chiar şi comandantul suprem vorbeşte cu respect despre el.

— Ce legătură aveţi voi cu Excelenţa Sa? scapă poliţistul, uitând de ţigări.

Am răspuns unui apel venit direct de la cabinetul domniei sale, zice Fijianul, minţind numai pe jumătate.

Poliţistul renunţă la măseaua biberon şi ne priveşte cu mult mai mare atenţie.

— Părerea mea, domnule locotenent, dacă-mi daţi voie, ar fi să sunaţi chiar acum la Cartierul General şi să cereţi informaţii.

— Nu mă învăţa tu ce să fac, mârâie poliţistul. Sunteţi suspecţi şi e de datoria mea să arestez orice suspect aflat pe teritoriul de sub jurisdicţia mea. Face câteva ture în jurul biroului, aruncând la răstimpuri priviri încrâncenate spre telefonul direct. Nu pot suna la Cartierul General pentru orice fleac, clămpăne el, tot mai neliniştit.

Se opreşte în faţa cuştii şi-şi apropie faţa de cea a Fijianului.

— Dacă minţi, ai, să mori în cele mai cumplite chinuri. Şi tu şi însoţitorii tăi.

— Şi dacă nu?

— Să dea o bere! propune Colosul, mereu la datorie.

Poliţistul ridică receptorul şi face nervos numărul de la

[89] Poreclă dată de algerieni francezilor (n.tr.).

Carterul General. Îl greşeşte şi înjură în draci. Când prinde legătura, îşi latră în viteză raportul. Primeşte un răspuns care-l face să-şi schimbe faţa în tot spectrul color. Nu apucă să dea vreo replică, pune receptorul la loc, cu gingăşia cu care ar aşeza o cloşcă pe ouă. Pe neaşteptate, se întoarce spre cei doi soldaţi şi se răsteşte la ci:

— Ce staţi ca nişte berze la televizor? N-aţi auzit ordinele? Eliberaţi-i imediat pe domnii doctori şi puneţi-le la dispoziţie un jep! O să-i însoţiţi până în Alger, la bază şi să dea dracu' să nu ajungeţi la timp. Răspundeţi cu capul.

Se trânteşte în jilţ şi arată ca o varză atacată de o bandă de iepuri nehaliţi. Ieşim pe vârfuri, urmaţi de soldaţi, lăsându-l pe locotenent cu necazurile lui.

„Duad, Duad", se tânguie singur poliţistul. „N-ai ascultat de sfatul părintelui tău, să rămâi acasă. Ţi-a plăcut să fii poliţist Aveai de toate, te-ai fi însurat cu Baj'a, făceai copii şi erai la casa ta… Ce-ar fi să-i raportez totuşi maiorului?! În fond, e superiorul meu direct. Să-i spun că am arestat patru suspecţi şi că… Parcă-l văd: o să sară în sus de patru coţi şi-o să ceară să-i vadă. Eu o să spun că din ordinulul generalului Abdul au fost eliberaţi şi trimişi la Centru şi-ai să vezi atunci ce-o să se mai rupă în figuri aschimodia. Că de ce nu i-am raportat lui prima oară, că nu cunosc raportarea pe cale ierarhică, că sunt un incapabil şi că ar fi bune să descopăr focarele fundamentaliştilor din oraş, înainte să fiţi transferat în cine ştie ce sătuc din deşert O să mă taie de la prime şi adio avansare. Mai bine tac. Dar dacă o să scape ceva vreunul dintre hotentoţii ăştia? Va fi şi mai rău. Acuzat de sabotaj, ascunderea faptelor… Duad, Duad, ce ţi-o fi trebuit ţie?!"

Înjură cu patos şi arde un şut într-un câine de pripas intrat pe uşa deschisă. Câinele pricepe aluzia şi dispare chelălăind.

Duad, poliţistul care n-a ascultat de sfatul părintelui său, îşi îndeasă cascheta pe cap, luând-o pe urmele patrupedului. Se opreşte în prag la *altmat' am* şi doi negrotei îl flanchează imediat. Unul îi perie cu mişcări repezi uniforma plină de praf, în timp ce altul îi lustruieşte cizmele. Duad le aruncă câte o firfirică şi intră impetuos, oprindu-se drept în faţa tejghelei acoperite cu tablă de inox. Barmanul, un grăsan cu piele lucioasă şi ochi ca două gămălii de ac, îi zâmbeşte libidinos. Se grăbeşte să-i ofere o halbă cu bere, pe care Duad nu o refuză. O dă de duşcă şi repede îi ia locul alta.

— Ceva noutăţi? întreabă el, fixându-l cu privirea pe barman.

Grăsanul înclină cu convingere din cap şi-l, îndeamnă să îşi arunce ochii către celălalt capăt al tejghelei, unde zăboveşte o tipesă specializată în plăcerile interzise.

— Abia de-o săptămână am achiziţionat-o. E dintr-o ţară îndepărtată, de pe lângă Rusia. Seara dansează, dar în timpul zilei prestează ore suplimentare, adaugă el, făcând semnificativ cu ochiul.

Duad nu se află însă în cea mai bună dispoziţie. Se apleacă peste bar şi vorbeşte rar, atent la punctuaţie:

— Mă refeream la noutăţile pe care ar trebui să le verşi tu, boule! În legătură cu băieţii veseli. Ascultă bine, balenă jegoasă, dacă până mâine nu dibuiesc locul unde se găsesc bandiţii de fundamentalişti, voi fi transferat Dar înainte să plec de-aici, mă voi ocupa de tine. O s-o blestemi pe maică-ta care te-a născut!

Barmanul se scutură de parcă tocmai ar fi primit o porţie de malarie şi ochii îi ies din orbite. Face doi paşi înapoi şi şopteşte precipitat:.

— Înălţimea ta, nu mai pot! Gata! Mi-e frică! Am nevastă şi copii. Lasă-mă, te rog! Vei putea să bei şi să mănânci în restaurantul meu pe gratis, pentru tot restul vieţii. Ăştia nu ştiu de glumă, sunt nebuni!

Poliţistul scoate, zâmbind, din buzunar un carneţel cu coperte negre şi-l răsfoieşte câteva minute, timp în care mai goleşte o halbă. Se opreşte asupra unei file şi-i face semn barmanului să se apropie.

— Numele?

— Suleyman Nasser, scapă grăsanul, complet aiurit.

— Fiul lui?

— Kemal şi al Sefirei.

— Corect, întăreşte poliţistul, confruntându-se din nou cu carneţelul. Datele corespund. Aşaaa… S-o luăm în ordine: 1987, căutat pentru evaziune fiscală, fals şi uz de fals; 1989, arestat pentru jaf armat şi eliberat din lipsă de probe; 1990, arestat pentru proxenetism şi trafic de droguri, dar din nou eliberat din lipsă de probe; 1992, arestat pentru organizarea de jocuri de noroc interzise şi eliberat pe cuvânt… Să mai continui? După cum bine se ştie, dragul meu, probele lipsă sunt bine păstrate într-un seif, iar cheia, ca să vezi, e chiar în posesia mea. Cum faptele comise nu s-au prescris, rezultă că sfârşitul tău va fi unul glorios, anume la capătul unei frânghii unse din belşug cu săpun

de import.

Barmanul continuă să tremure şi lucrul acesta pare cel mai indicat pentru cura de slăbire. Într-o jumătate de oră dă jos trei chile. Transpiră non-stop şi bâlbâie ceva ininteligibil. Duad îl priveşte cu interes nedisimulat, fără a încerca să-şi ascundă satisfacţia adică. S-a răzbunat cu vârf şi îndesat pe „medicii fără frontiere” şi pe toţi superiorii lui. Face semn să i se umple iarăşi halba, pe care grăsanul e gata s-o scape din mână.

— După ce verşi tot, mă voi ocupa şi de noutatea pe care ai adus-o de peste mări şi ţări. Dar mai întâi munca. N-are de ce să-ţi fie teamă. Îi voi lichida pe toţi, nimeni nu se va atinge de tine. S-ar putea să primeşti şi o recompensă din partea guvernului. Ţi se deschid perspective minunate, nu renunţa la un viitor liniştit şi sigur. Duad are întotdeauna grijă de prietenii lui.

Soarbe berea rece şi plescăie mulţumit.

— Bine. Vino diseară, după nouă, în localul lui Gizeh. Îl ştii, ăla de la periferia din nordul oraşului. Să te îmbraci în civil şi să te maschezi. O să-ţi aduc doi tipi care cunosc tot. Dar va trebui să le dai bani. Mulţi bani.

— Câţi? întreabă Duad, enervat. Sper că nu vor capitalul Băncii Franţei?!

— Câteva sute de dolari, poate chiar o mie-două. Să-i ai la tine.

— S-a făcut. Astăzi, după ora nouă. Şi… cred că nu trebuie să te mai avertizez… Dacă mă păcăleşti sau dacă mi se întâmplă ceva, colegii mei se vor ocupa de tine, aşa cum ţi-am promis.

Sare de pe scaun şi uită să plătească. Cei doi harapi de la uşă îi fac plecăciuni adânci, dezgolindu-şi dinţii albi. Rânjetele lor par mai degrabă batjocoritoare, decât de supuşenie. Dar Duad nu are timp de detalii. Se grăbeşte să-i raporteze maiorului planul din acea seară şi se prezintă la sediu, de unde ridică douăzeci de bancnote de câte o sută de dolari.

— Vezi ce faci cu banii, îi spune maiorul, punând într-un sertar chitanţa semnată de poliţist. Trebuie recuperaţi.

— La ieşire am postat trei oameni, care-i vor urmări şi îi vor tâlhări. Totul e pus la punct.

— Cum afli ceva, te repezi direct aici.’ Am trei plutoane în stare de alertă maximă. Lovitură trebuie dată chiar în noaptea asta. Orice întârziere se poate solda cu un eşec.

Locanta lui Gizeh e un subsol înţesat cu stâlpi de susţinere. Măsuţele şi scăunelele cu trei picioare sunt puse chiar pe

pământul gol. Duad este condus la o masă la care stau doi consumatori, acoperiţi până la ochi cu nişte basmale colorate în verde. Barmanul trage o temenea şi se grăbeşte să dispară.

— Ai adus? zice unul dintre cei doi.

— Întâi marfa, ricanează poliţistul, aşezându-se pe scăunelul liber.

I se pune în faţă un păhărel şi o farfurioară cu alune.

— Marfa e de cea mai bună calitate. Însuşi şeful reţelei din oraş o procură. O să te coste cam scump.

— De unde-l cunoaşteţi voi pe şeful reţelei?! Înseamnă că şi voi sunteţi implicaţi.

— Ai venit să faci anchetă sau să-l prinzi pe tip?! Mulţi îl cunosc, nu numai noi, dar la toţi le e frică. Noi luăm banii şi plecăm în Libia. Trei mii de dolari pentru fiecare.

Duad îşi linge buzele şi după câteva momente scoate din buzunarul interior cei două mii de dolari.

— Restul, după ce-l prind.

— Ce galanţii avem că nu o să ne găbjeşti şi pe noi?

— Cuvântul meu de poliţist.

Cei doi râd uşor, ca de bancul zilei şi clatină din cap.

— Nu, zice unul dintre ei. Te duci şi mai aduci patru bătrâne. Te aşteptăm aici.

Poliţistul se ridică în picioare şi-i priveşte mijindu-şi ochii.

— Mai bine mergeţi şi voi cu mine. Îi am la birou. E mai rapid şi mai eficient.

— Vrei să ne arestezi?

Dar Duad nu mai apucă să le răspundă. Paloşul venit din spate îi retează capul dintr-o lovitură. Trupul rămâne o clipă în picioare şi din gât îi ţâşneşte un şuvoi de sânge, asemenea unei arteziene. Algerienii părăsesc fără grabă localul, nu înainte de a scuipa pe capul care continuă să rânjească.

Bază militară în care suntem conduşi e ascunsă într-o pădurice străjuită de nenumărate stânci. Nu ne mai mirăm când ne întâmpină maiorul Pavlovici.

— Veţi forma comandoul „Mishka”, intră el în subiect, ca întotdeauna. Obiectiv: eliberarea celor şapte călugări francezi răpiţi de fundamentalişti. Scop desemnat: salvarea unui agent SAS, infiltrat în gaşca celor şapte. Semne particulare: ceacâr. Americanii, amabili ca întotdeauna, ne-au pus la dispoziţie câteva fotografii primite prin satelit. Aici, punctele albe îi

desemnează pe membrii comandoului fundamentalist. Nu-şi schimbă locurile, decât atunci când se duc la budă. Aceste şapte puncte verzi reprezintă călugării. Se pare că sunt legaţi unul de altul şi expuşi în câmp deschis. Punctele roşii nu au fost încă identificate, dar se pare că ar fi vorba de cadavre în putrefacţie. Neinteresante pentru voi. Plecaţi la noapte. Până la venirea zorilor, misiunea trebuie îndeplinită. Un elicopter vă va prelua şi vă va transporta la Tamanrasset. De-acolo, va trebui să vă pierdeţi urma. Punct de repliere: Embabeh[90]. Legătură: Salah, prin telefon. Parolă: „Soţia n-a putut veni, dar a venit fratele meu.” Îl predaţi pe ceacâr şi luaţi primul tren spre Alexandria. În port va fi tras iahtul nostru.

Deschide un dulap metalic şi ne înmânează îmbrăcămintea pe care o vom purta în misiune: un fel de costume de scafandru autonom, brăzdate cu dungi aurii, verzi şi cenuşii. Tenişii cu care ne vom încălţa poartă aceleaşi culori. Armele sunt şi ele nou-nouţe: pistoale Colt 45, mitraliere de mână cu tragere rapidă, pumnale, cuţite, grenade ofensive şi fumigene, staţii de emisie-recepţie, lanterne.

— Acum, la masă şi nănică. La ora douăzeci şi două, plecarea. Ah! Încă ceva… Fără ceacâr să nu vă întoarceţi. Plecaţi unde-o-ţi vedea cu ochii. Sau, mai bine, sinucideţi-vă! Vom pretinde că aţi căzut în luptă.

Ne conduce în salonul plin cu mese îmbelşugate. Colosul nici nu se aşează bine şi goleşte o jumătate de stacană aburindă. În secunda următoare o scuipă cu viteza sunetului.

— Ce dracu’ mai e şi asta? zice el, scârbit. Pişat de coropişniţă?

— Sirop, îl lămureşte Pavlovici, peste măsură de încântat. Pe timpul misiunii se interzice consumul de băuturi alcoolice, care, dacă-mi amintesc bine, dăunează şi sănătăţii!

Colosul dă drumul la o serie de aprecieri, în care se repetă cu obstinaţie cuvântul „rahat” şi-şi continuă investigaţiile, cu încăpăţânarea unui copil care speră să-şi regăsească jucăria pierdută. Spre disperarea lui, rezultatul este acelaşi.

Pavlovici îşi freacă mulţumit mâinile şi pleacă la ale lui. Colosul îşi bagă repede lăboşnţa sub halat, dar legendarul lui bidonaş este gol. Pune ochii pe mine şi mă ia la sentiment.

— Florinel, tu ştii de câte ori te-am ajutat eu pe tine. Cred că ai băut mai mult din votca mea decât din votca ta, de când ne

[90] Oraş în Egipt (n.tr.).

cunoaştem. Iată însă că a venit timpul să-ţi arăţi recunoştinţa, pe care, te asigur, voi şti s-o apreciez aşa cum se cuvine. Noi, camarazii vechi, trebuie să ne ajutăm întotdeauna la nevoie.

Îşi încheie discursul cu o tuse protocolară şi întinde semnificativ mâna spre mine.

— Nu-l am, zic eu, ursuz. Mi l-au confiscat la poliţie.

— Am văzut cu ochii mei când ţi l-au dat înapoi! pretinde Colosul, cu o voce de primadonă căzută prin trapa de la scenă.

— Adevărat, dar am refuzat să-l primesc.

— Pentru ce?

— Am fost, să spunem… precaut. Dacă puseseră otravă în el?!

Colosul se strâmbă semnificativ şi azvârle cu o carafă în peretele opus.

— Precaut! Precaut! Auzi la el, precaut! se strofoacă Colosul, stropind cu salivă în jur. Ce-i aia „precaut”? Folosiţi tot felul de cuvinte tâmpite, care să ascundă adevărul. Zii mai bine că ai fost nătăfleţ, nu precaut. Îmi aduci aminte de un prăpădit de colonel, cu care făceam instrucţia la Ford Lodender. Şi ăsta se căznea să folosească o grămadă de cuvinte, în locul ălora cu care eram obişnuiţi. În loc să ne spună: „Bine aţi căzut pe-aici, ceată de porci sălbatici!”, ne spunea: „Bine aţi sosit în mijlocul nostru, bravi ostaşi ai armatei americane!” În loc de: „Căraţi-vă dracului, să nu vă mai văd, şleahtă de împuţiţi!”, ciripea: „Rupeţi rândurile, aveţi pauză până la masa de seară, vitejilor!” Tot aşa, când nu ne ieşea ceva la o aplicaţie, în loc de: „Trântori ordinari, o să vă pun să spălaţi latrinele cu limba!”, pârţâia ceva în genul: „Va trebui să mai exersaţi, copii, sunteţi capabili de mult mai mult!” Ţi-era şi greaţă să-l asculţi. Noroc cu sergentul care ne prelua după plecarea boşorogului. Mai repara câte ceva din dulcele grai ostăşesc. Colonelul, cum vă spuneam, ne adusese în pragul disperării. Comiteam cele mai monstruoase gafe, căutând să-l facem să-şi sară din cizme, dar fără nici un rezultat. Ramolitul continua să folosească „neatenţi” în loc de „sifilitici”, şi „nu prea conştiincioşi” în loc de „căcănari spoiţi”. Asta până în ultima zi, când, la despărţire, i-am oferit drept onor la dreaptă un cor de vânturi păstrate cu grijă în lada cu surprize. Asta păru să-l intereseze. Şi-a dat drumul la gură mai ceva ca un gropar care-şi prinde nevasta în pat cu preotul. A folosit, ţin minte, cele mai porcoase cuvinte şi cele mai înfricoşătoare expresii pe care le auziserăm vreodată, după care a luat-o din loc şi nu s-a oprit decât la biroul şefului de stat-major, căruia i-a înaintat demisia.

Acum, pe bune, Florine, chiar n-ai bidonaşul?

— Ţi-am zis că nu-l mai am, spun eu între două îmbucături. Şi pe urmă, ai auzit ce ne-a precizat maiorul. Tu nu ai ficat?

— Te-ai înscris la Medicină? Am uitat că faci pe medicul fără frontiere. O singură dată am avut necazuri cu ficăciorul meu. Când am depăşit cota de avarie. Mi-au apărat nişte pete roşii pe picioare şi pe mâini şi în câteva ore s-au acoperit cu o crustă albă şi tare. M-am cam speriat, nu de alta, dar abia mă ridicasem de pe o fetiţă şi credeam că m-am potcovit cu vreo boală. Noroc cu felcerul care trebăluia prin zonă şi care m-a lămurit că e vorba de votcă. Mi-a interzis să mai pun picătură în gură, vreme de un an.

— Şi?

— Am uitat să precizez că felcerul era un negru şi ştiţi şi voi că nu te poţi uita în gura unuia ca el. Mi-am propus să mă duc la un vraci alb, peste care am şi dat în scurt timp, cu toate că şmecherul, ca să mă încerce, se travestise într-un ţol de cârciumar.

— Ar trebui să te stăpâneşti, îl sfătuieşte Fijianul. Avem o misiune a dracului de grea, nu mergem la bal. Un somn bun, asta ne trebuie. Când ne întoarcem, dacă ne mai întoarcem, îţi promit o ladă de whisky din cel mai bun.

— L-aţi auzit! urlă Colosul. Sunteţi martori! O ladă de whisky veritabil! O să am eu grijă să te întorci teafăr, scorojitule, chiar dacă va trebui s-o fac cu preţul vieţii mele!

Bagă în el, ca să ne prindă din urmă şi se uită gânditor la tavan, de parcă de-acolo ar fi trebuit să coboare lada promisă de Fijian.

— Nu refuz nimic din ce vine pe gratis. Babacu' m-a învăţat şmecheria asta. Era maestru, dar odată i-am făcut-o şi eu. Într-una din zile, pe când s-a întors acasă în starea obişnuită, adică beat criţă, i-a cerut mamei câţiva cenţi să-i dea unui biet om care stătea în colţul străzii şi de care i se făcuse milă. „Să se ducă să muncească!" a strigat mama. „Păi munceşte, i-a răspuns babacu', vinde whisky!" După care s-a pregătit să treacă la represalii. Nu ştiu cum mi-a sclipit mie o idee şi l-am oprit din ofensivă. „Se poate obţine băutură şi pe gratis", i-am transmis cu vioiciune. Babacu' a rămas nemişcat, cu caraba ridicată, asemenea statuii lui Lenin, pe care-am văzut-o într-o revistă interzisă şi a lansat întrebarea care se impunea: „Cum?" „Simplu", îi zic „sunt în posesia unei metode care nu dă greş niciodată. E secret profesional, nu ţi-o pot dezvălui, dar, dacă

vrei, îţi aduc imediat o sticlă de votcă autentică”. Bătrânu’ a acceptat ca, în schimbul sticlei, să-mi lase monopolul formulei şi mi-a dat treizeci de minute pentru conformare. În drum spre băcănia din colţ, am urzit o serie de planuri, dar nici unul nu părea să aibă şanse de reuşită. La o fereastră, am văzut-o pe Miss Tauberg, care făcea parte din mica protipendadă a cartierului şi mi-a căzut fisa. Am chemat la mine un băieţel care se juca în preajmă şi i-am promis o jumătate de dolar dacă face un lucru pe care i-l cer eu: să se ducă la băcan şi să-i spună că l-a trimis Miss Tauberg să-i cumpere o sticlă de votcă rusească şi un baton de ciocolată, pe care să i le treacă în cont. Puştiul, mai trebuia să transmită că însăşi Miss Tauberg va trece mai pe seară, pentru a stinge întreaga datorie. Era o şansă la o sută, dar a mers. Puştiul mi-a adus punga şi s-a interesat de modalitatea în care poate ajunge în posesia jumătăţii de dolar promise. I-am dat întâlnire după o oră în faţa carmangeriei şi am întins-o. (Probabil că mă aşteaptă şi acum, dacă n-o fi dat ortu’ popii.) Când am ajuns acasă, i-am lăsat pe toţi paf. Babacu’ mirosea la fiecare minut votcă, nevenindu-i să creadă că e originală, în timp ce bătrâna nu ştia la ce să folosească batonul de ciocolată; nu avusese în viaţa ei aşa ceva şi nici nu se pricepea să rupă staniolul. A doua zi de dimineaţă, babacu’ m-a tras deoparte şi mi-a vorbit blând, aşa cum n-o mai făcuse de când îl pălisem în cap cu o bâtă de baseball, ca să-l scot din comă alcoolică. Mi-a promis cele mai fabuloase comori din lume; în schimbul lor, nu-mi cerea decât un lucru simplu şi la îndemână: să-i dau formula conform căreia putea lua mărfuri pe gratis. Nu m-am lăsat înduplecat, aşa că abia am reuşit să scap nevătămat din mâinile lui. Dar tolomacu’ nu era omul care să renunţe cu una cu două. Şi-a zis că, dacă a reuşit fiu-său, de ce n-ar reuşi şi el, cel, care i-a dat viaţă. Zis şi făcut. S-a îmbrăcat în păduchelniţele lui şi a intrat hotărât în prăvălia băcanului. Ţinea mâinile în buzunare, ceea ce nu era de natură să-l liniştească pe proprietar. „Vreau să cumpăr nişte alimente, fără să plătesc” i-a dat drumul bătrânu’, uitându-se ţintă la raftul cu sticle. „Năzdrăvanu’ de fiu-meu a reuşit chestia asta, chiar ieri şi sunt convins că trebuie să fie vorba de un truc.” Băcanul l-a privit cu ochii cât cepele şi a cântărit într-o secundă situaţia. „Deci dumneavoastră, stimate domn”, a zis el în timp ce pipăia cu talpa pantofului butonul pentru alarmarea Poliţiei, „dacă am înţeles bine, vreţi să cumpăraţi nişte marfă, dar fără s-o plătiţi!” „Exact”, a exclamat

babacu', încântat că a fost înţeles aşa de repede. „De pildă, pentru încălzire, ce-ar fi să începem cu o sticlă de whisky?!" „Desigur", i-a dat băcanul apă la moară. „Aş putea spune că este una dintre cele mai bune alegeri. Şi ce marcă ar prefera domnu'?" a mai zis el, ca să treacă timpul până la venirea copoilor. „La dracu' cu marca!" a spus bătrânu', furios. „Dacă e pe gratis, nu se face să strâmb din nas la o marcă sau alta." Dar băcanul nu a mai apucat să-i satisfacă gusturile. Pe uşa magazinului, au năvălit doi poliţişti cu pistoalele gata să scuipe gloanţe. Babacu' s-a arătat complet nedumerit şi a încercat să se facă înţeles. Pe chestia asta a luat doi ani pentru tentativă de jaf, iar când a ieşit de la pârnaie, nu s-a oprit până acasă, strigând după mine. Dar eu îmi schimbasem cam de multişor domiciliul la o şcoală de corecţie din Rock Lake, pentru participare la un viol în grup.

La ora zece ne trezeşte maiorul Pavlovici. Duşul rece şi cafeaua fierbinte ne pun repede pe picioare. Îmbrăcăm costumele ciudate şi ne înarmăm.

— Fred Maragano rămâne şeful comandoului „Mishka". Baftă!

Salutăm şi dispărem câte unul în noapte. Obiectivul e la distanţă de vreo cinci ore de mers pe jos, pe un teren stâncos, cu vegetaţie săracă. Mărşăluim, cu pauze de cinci minute la fiecare oră. Ocolim un sat aflat pe traseu, dar precauţia e inutilă. Zeci de trupuri, în special de femei şi copii, zac într-o învălmăşeală haotică pe uliţe. Cadavrele sunt pline de sânge, multe dintre ele decapitate sau fără membre. Aproape o sută, număr în grabă.

Mâna fundamentaliştilor! Până şi Colosul se cutremură. Eu vărs tot ce mâncasem cu o zi înainte.

Ajungem în capătul celălalt al satului, unde pe cinci pari sunt înfipte tot atâtea capete, purtând încă turbanele tradiţionale. Ochii pe jumătate închişi sclipesc ca nişte nestemate aruncate într-un canal colector, iar groază întipărită pe figuri e de natură să te facă să te scapi în pantaloni.

Obiectivul nostru este însă altul.

Spre ora trei dimineaţa, ajungem în preajma ţintei: un minifort folosit de francezi, la începutul secolului, pentru instruirea soldaţilor. Pe meterezele înalte de opt metri, patrulează doi algerieni, ţinându-şi puşcoacele cu ţeava îndreptată spre pământ Poarta înaltă de stejar, blindată cu bare de fier, descurajează din prima.

— Care ai cheia? se interesează Colosul, în şoaptă. Aici nu

cred să mai ţină cu Sesam.

Fijianul ne face semn şi-l urmăm cu rapiditate. Ajungem în spatele fortului, unde situaţia nu pare cu mult schimbată. Coborâm pe o pantă abruptă. Fijianul se opreşte la fiecare pas, pipăind stâncile.

— Ai pierdut ceva? îl chestionează Colosul, prin staţia prinsă de umărul stâng. Poate îţi putem da o mână de ajutor. Băieţii de dincolo ar veni cu lumina şi cu harta...

— Mai taci naibii! şoptesc eu. Ar fi trebuit să te naşti femeie, îţi meliţă gura aia ca o moară stricată...

— Pune-ţi vată în urechi, mă îndeamnă Colosul. Sau taieţi-le şi-aşa fac degeaba umbră capului. Mai sunt şi clăpăuge. Ai arăta mai bine fără ele.

Urmărit îndeaproape de Iusuf, Fijianul îşi continuă fără vorbă prospecţiunile. Bănuiesc cam ce-ar putea fi şi, nu peste multă vreme, constat că am dreptate. Ne proptim toţi patru într-o stâncă de-o jumătate de metru grosime, dar necrezut de grea şi creăm o fantă, care înseamnă, de fapt, intrarea într-un tunel. Ne strecurăm de-a buşilea, pentru că tunelul nu e mai înalt decât o conductă de apă. Colosul, rămas ultimul, protestează vehement, dar n-are de ales. Se opinteşte şi măreşte fantă, pentru a putea intra.

— Trage „poarta” după tine, şopteşte în staţie Fijianul, aflat în fruntea comandoului. Trebuie să aibă două mânere interioare, care glisează pe o şină.

— Am ştiut eu de ce m-aţi lăsat ultimul, măgarilor! gâfâie Colosul, făcând minuni de vitejie ca să poată pătrunde prin spaţiul extrem de strâmt. Tot Frederick Sheldon să le facă pe toate! Fără mine, aţi fi fost morţi de mult, trebuie să recunoaşteţi. O să pretind un spor de salariu şi avansarea în grad, de îndată ce ne întoarcem!

Reuşeşte să închidă intrarea şi o ia după noi, pe coate şi pe genunchi. Înaintăm cu greu, printr-o mizerie de nedescris. Un miros pestilenţial ne obligă să ne punem filtrele de respiraţie. Aerul pe care-l primim nu i-ar ajunge pentru a supravieţui nici unei muşte. Cu toate astea, ne croim drum fără oprire. Pe lângă o grămadă de putregaiuri, dăm şi de un schelet, care mai ţine în mână o puşcă dotată cu baionetă. Patul armei este complet mâncat, iar fierul e acoperit de o mâzgă neagră-verzuie.

Simt că mă înăbuş şi panica încearcă să mă domine. Mă crestez uşor cu cuţitul la mână şi, pe moment, mă simt ceva mai

bine. Fijianul ne anunţă sfârşitul calvarului. Are în faţă, zice el, un cataroi identic cu cel care străjuia intrarea, drept care execută mişcările cunoscute. Se aude un fâsâit, ca şi cum două cauciucuri s-ar freca între ele. Ne strecurăm cu rapiditate prin deschizătură, aflată exact lângă zidul pe care continuă să patruleze cei doi algerieni şi ne regăsim în fort îl aud ca prin vis pe Fijian şi-i urmez ordinele ca un automat Piatră care acoperă trapa are un mâner mascat şi culisează uşor pe un arc. Ventuza prinde, deşi e mai bătrână ca noi toţi la un loc şi-şi face datoria.

Trece un minut până când ne recăpătăm respiraţia şi după câteva mişcări, ne înviorăm şi circulaţia sângelui. Apoi, luăm contact cu realitatea. Platoul central, unde se află grupuri de călugări, este împrejmuit de mai multe clădiri mici: camera de gardă, depozitele, bucătăria şi dormitorul.

Ne împărţim sarcinile, dar nu apucăm să trecem la lucru. Unul dintre arabi ne observă şi prinde să tragă bezmetic cu Kalaşnikovul ţinut până atunci la subsuoară. Iusuf îl execută cu o lovitură rapidă, ceea ce fac şi eu cu celălalt, aflat pe zidul opus. Trupurile cad cu un zgomot sec, iar noi suntem deconspiraţi. Ne împrăştiem în căutarea unor adăposturi, în vreme ce algerienii deschid focul cu tot armamentul din dotare.

Călugării, aflaţi în mijlocul răpăielii, caută în zadar să se adăpostească. Arunc o grenadă fumigenă şi le strig să se răstoarne simultan spre o schelă aflată în dreapta camerei de gardă.

Slujitorii lui Dumnezeu, deşi legaţi, se răstoarnă aşa cum le-am spus, spre locul indicat. Algerienii trag non-stop şi doi călugări sunt seceraţi. Ceilalţi îi târăsc însă cu îndârjire după ei. Frica e mai mare decât disperarea. Descopăr un nou foc la gura ţevii, venit dinspre bucătărie şi mai ucid un arab. Între timp, Fijianul şi Colosul ajung la baza peretelui care împrejmuieşte dormitorul, punctul de unde se execută grosul focului.

Transmit prin staţie că ies din dispozitiv şi mă arunc spre locul în care s-au târât călugării. Au intrat într-o groapă rotundă, nu prea adâncă, dar suficientă ca să le ofere adăpost Le privesc ochii îngroziţi şi, după o rapidă trecere în revistă, mă îngrozesc şi eu: nici unul nu e ceacâr!

Schimbul de focuri continuă cu aceeaşi intensitate, timp în care nu am nimic mai bun de făcut decât să-i trag în groapă şi pe ceilalţi doi călugări morţi, ţinuţi drept parapet.

— Nu mai trăiesc, măcăne unul dintre misionari.

Tac şi le controlez ochii. Acelaşi rezultat. Nu mai înţeleg nimic. Să fi fost traşi pe sfoară? Dau să ies din groapă, când îmi vine o idee de milioane.

— Cine are o pereche de ochelari? Pe-ai mei i-am pierdut în vânzoleala asta!

— Am eu lentile de contact. Minus doi jumate… Sunt bune? Mă întreabă unul dintre călugări.

Îşi scoate lentilele şi în clipa aia îmi cade un bolovan de pe inimă. El e, ceacârul!

Dintr-o dată, focul încetează. Algerienii, care s-au mai împuţinat, se prind că sunt vânaţi după focul de la gura ţevii. Îşi iau măsuri de prevedere, în timp ce noi ne mişcăm cu rapiditate, trăgând rafale scurte, pentru a da impresia că suntem mai mulţi. Ochelarii cu infraroşii ne ajută, dar ne şi încurcă.

Îi transmit Fijianului ce intenţionez pe mai departe şi tipul cade de acord. Schimbăm PM-urile cu pistoalele de mare precizie şi reluăm vânătoarea. Mă întorc spre călugări şi le comunic planul meu.

— O parte dintre voi o va lua spre dreapta, iar cealaltă spre stânga, ca să-i derutăm. Vă ascundeţi lângă pereţi şi aşteptaţi să se termine focul.

— O să ne împuşte, îşi dă cu părerea un prelat.

— Nu apucă, îl încurajez eu, dezlegându-le lanţurile. E singura şansă. Drumul spre poartă poate fi minat, dar aici sunteţi prea expuşi. Mai întâi, trebuie să-i lichidăm. Au în apropiere un detaşament de întărire şi, dacă dau alarma, ne putem socoti morţi.

Îmi pregătesc ultimele grenade fumigene şi-mi coordonez mişcările cu cele ale tătarului. Într-o secundă, lumina torţelor şi a lunii este complet acoperită. Călugării pornesc la semnalul meu. Îl trag brutal lângă mine pe cel cu lentilele de contact.

— Tu rămâi, avem treabă împreună.

Algerienii par să vadă însă şi printr-un perete de beton. Deschid focul şi cei patru călugări-iepuri cad ciuruiţi. Îi urmează trei algerieni bărboşi, luaţi în vizor de tirul exact al Colosului, susţinut de Fijian.

— Mai e unul, ne anunţă Fijianul. S-a căţărat pe acoperişul din stânga. Capul la cutie!

Iusuf execută foc de acoperire, iar eu mă rostogolesc, urmat de călugăr, spre poarta uriaşă. Ne opintim în bulumacul care-o zăvorăşte şi reuşim să-l îndepărtăm. Nici Fijianul nu stă degeaba.

Sare în camionul vechi, lăsat lângă depozite şi intră direct în pâlcul de călugări, lăţit în mijlocul curţii. Îşi scoate pistolul şi găureşte rezervorul. Benzina curge şuvoi. Ajutat de Colos, adună toate cadavrele sub camion. Vreau să-mi ofer serviciile, dar o rafală îmi trece la milimetru pe lângă ţeastă. Mă arunc la pământ şi sunt mulţumit că am scăpat doar cu o falangă de la inelar retezată. Trei pistoale Colt 45 răpăie în acelaşi timp, iar jumătatea de sus a ultimului mohican se rupe de rest şi cade asemenea unui copac uscat. La contactul cu pământul, împroaşcă cu sânge, maţe şi resturi de oase.

Îmi fac rapid un pansament şi opresc sângele care-mi gâlgâie din deget. Fijianul ţâşneşte pe poartă, urmat de Colos. Mai apucă să-mi transmită ordinul de incendiere. Îl ia pe ceacâr cu el şi dispare. Reuşesc să aprind bricheta, care dă la început câteva rateuri şi aprind rugul format din cadavre. Pălălaia se înalţă la câţiva metri, nu peste mult timp, va putea fi observată de la o distantă bunicică.

Elicopterul soseşte la ora stabilită şi ne îngrămădim cu toţii în habitaclul amenajat special pentru noi.

Fijianul îşi pune căştile şi pârţâie în staţia elicopterului îndeplinirea misiunii.

— Vă aştept, felicitările mele! Masa şi balul la sosire, auzim vocea hârâită a colonelului Schroder.

Cădem pe spate, epuizaţi şi-l privim curioşi pe „călugărul” pentru care a trebuit să stârnim tot circul ăsta. Este un omuleţ de statură mijlocie, cu o faţă rotundă, cu mustăcioară şi început de chelie. Imaginea fidelă a unui conţopist la un minister obscur.

— Crezusem că eşti cel puţin urmaşul regilor Angliei, zice nedumerit Colosul, luându-i fără jenă măsurile. Trebuie să fii o pasăre rară, dacă s-a făcut atâta scandal pe seama ta.

Ceacârul zâmbeşte şi ne întinde o mânuţă albă şi grăsună, cu unghiile îngrijite. Are o voce blândă, dar e nevoit să răcnească, din cauza zgomotului produs de rotorul elicopterului:

— Perth. Albert Perth, căpitan în SAS. Ţin să vă mulţumesc personal şi să vă felicit pentru înaltul grad de profesionalism de care aţi dat dovadă. Vă voi propune personal pentru decorare ministrului de interne.

— Ar trebui mai întâi să ne propui pentru ceva whisky, oftează Colosul, mai puţin sensibil la aspectele morale. Decoraţiile ar putea să ne tragă în jos sau să atragă fulgerele.

Se aude râsul pilotului, care ne ascultă în căşti şi dinspre

carlingă ne sunt aruncate două sticle din cel mai autentic scotch. Nici un jucător de baseball nu ar fi dat dovadă de dexteritatea Colosului în prinderea sticlelor. Le desface pe amândouă şi soarbe simultan. După ce le goleşte pe sfert, se declară mulţumit şi ni le înmânează cu generozitate. Alcoolul îi zgândăre memoria şi se răţoieşte la Fijian:

— Măi biscuit pe cânt, să faci bine să te scociorăşti la punguliţă. Nu uita că mi-ai promis o ladă de licoare, dacă reuşim. Colosul nu uită. Colosul e un luptător de elită, dar nici memoria lui nu e mai prejos. Am să aştept trei zile, după care, dacă nu ieşi la interval, am să te acţionez în justiţie.

Fijianul refuză sticla întinsă şi-şi aprinde o ţigară cu opiu. Zâmbeşte enigmatic şi nasul i se ascute şi mai mult.

— O vei avea, budană împuţită. O meriţi pe deplin. Mi-am plătit întotdeauna datoriile. Nu vei găsi picior de om care să nu confirme acest lucru. La noi, în Fiji, cei care nu-şi respectă datoriile sunt unşi cu miere şi tăvăliţi prin fulgi de găină, după care sunt purtaţi o zi întreagă prin sate şi oraşe, iar oamenii aruncă în ei cu ouă răscoapte şi cu bălegar de vită.

Degetul continuă să-mi sângereze şi Iusuf trebăluieşte la trusa lui de prim-ajutor. În curând, în loc de deget, am o mumie în mic. Fijianul scoate altă ţigară şi-i vine chef de poveşti.

— O parte din copilărie am petrecut-o slugărind la un templu al călugărilor Zen. Unul dintre ei, mai bătrân decât marea, mi-a povestit într-o zi despre un mare războinic japonez, Nobunaga. N-am să uit niciodată povestea, nici numele războinicului, pentru că şi datorită ei mi-am ales calea în viaţă. Nu ştiu ce vor înţelege nişte lepre ca voi din relatarea pe care am de gând să v-o fac, dar e de datoria mea să încerc să vă mai destup minţile…

— Dacă e aşa, intervine Colosul, îţi poţi băga povestea unde ştii tu, măi rahat pe băţ. Nu suntem elevi, să stăm cuminţi în bănci, când consideri tu că e vremea să ne împărtăşeşti din celebrele tale înţelepciuni.

— Ignoranţa ta nu poate fi egalată decât de propria-ţi tâmpenie, constată Fijianul. Bine, deci acest Nobunaga se hotărâse să atace duşmanul, deşi armata lui era doar a zecea parte din cea inamică. Nobunaga era foarte sigur de victorie, în schimb soldaţii lui se îndoiau. Atunci, comandantul japonez a oprit marşul oştirii sale în faţa unui templu şi s-a adresat soldaţilor: „Mă voi ruga şi după aceea voi da cu banul. Dacă iese cap, vom câştiga. Dacă iese stemă, vom fi înfrânţi. Aşadar,

suntem la mâna destinului.”

Apoi a intrat în templu. S-a rugat în tăcere, a ieşit şi a dat cu banul. A ieşit cap. Deodată, soldaţii au devenit încrezători şi au pornit lupta. După ce au câştigat bătălia, locotenentul lui Nobunaga i-a spus: „Nimeni nu poate schimba destinul!” „Aşa e”, a recunoscut Nobunaga, arătându-i o monedă care avea cap pe ambele fete.

Englezul zâmbeşte cu toată faţa şi cere o ţigară.

— Aveţi toţi monede dintr-astea în buzunar? se interesează el, după ce-i arunc bricheta.

— Toţi, zâmbeşte Fijianul, la rândul lui. Tu în ce buzunar o porţi?

KARA'A AL SABEH WAL ISHROON SURA AL MYYA AL THAMANOON AL TASEH[91]

…doar dacă a fost cineva nelegiuit, *apoi a schimbat binele cu răul*. Eu doar sunt iertător, *îndurat*

KARA 'A AL MYYA AL RABEH SURA AL SABEH[92]

1. Nu ai văzut cum s-a purtat Domnul tău cu tovarăşii *elefantului*?
2. Oare n-a dus El vicleşugul lor în rătăcire?
3. Şi a trimis asupra lor paseri cu droaia
4. Care au aruncat asupra lor pietre de lut
5. Şi El i-a făcut ca o semănătură mâncată.

[91] Coran 27, Sura 11 (lb. arabă), (n.tr.).
[92] Coran 104, 7 – 106, 2 (lb. arabă), (n.tr.).

VI

Reîntâlnirea cu Habad e călduroasă.

— Trebuie să mai scoateţi un galben, dacă vreţi să refaceţi drumul. V-aţi înmulţit.

— Îţi dăm dublu dacă ne scoţi la Fluviul-cel-Mare, care străbate ţara eternelor piramide.

Habad îşi mângâie bărbuţa şi prevede un câştig neaşteptat. Pare să mediteze, dar e cu mintea în priză.

— Există acum păsări de fier şi plute fără pânze, care vă pot purta repede tot într-acolo. Ce rost ar avea să vă chinuiţi prin Marea-de-Nisip fără de sfârşit?

Şnapan mare, beduinul!

— Voi fi sincer cu tine, Habad, mint eu, cu seninătate. Biletele pentru pasărea de fier costă o avere, iar noi nu mai avem mulţi bani. Doar monedele astea ne-au mai rămas, iar cei care ne-au trimis aici ne-au spus să ne descurcăm cum ştim.

— Să coste chiar mai mult decât ai tu aici? continuă Habad s-o facă pe naivul.

— Allah îţi va mulţumi pentru bunătatea ta, schimb eu vorba.

A doua zi pornim. Caravana se măreşte cu şase dromaderi şi patru femei.

— I-am cumpărat de la Tamanrasset, cu banii de la voi, îmi confirmă Habad. Trebuie să avem cât mai mulţi urmaşi. Cei mai mulţi dintre noi suntem bătrâni, vom dispărea în câţiva ani.

— V-aţi însurat cu femeile?

— Nu, legile noastre sunt altele. Suntem cu toţii o singură familie. Ne lăsăm cu toţii sămânţa şi femeile trebuie să rodească. Copiii sunt ai noştri, ai tuturor. Laptele de cămilă o să-i facă mari şi puternici, soarele o să-i călească, înţelepciunea bătrânilor o să le lumineze mintea. Vor învăţa să călărească dromaderii şi să mânuiască puştile, aşa încât după ani şi ani să fie în stare să-şi facă propria lor caravană şi s-o conducă. Din banii câştigaţi la început, o să-şi cumpere un dromader, iar dacă mai rămân şi o femeie. Dacă nu, o va cumpăra după trei sute şaizeci şi cinci de zile. Dar dacă dă peste oameni ca voi şi-o poate cumpăra mult mai repede.

Râde molcom şi-şi trage mai bine vălul peste faţă. Începe să se facă simţit un puişor de furtună, ridicând nisipul care pătrunde prin porii pielii. Se lăsă frigul. Habad se opreşte pentru a studia poziţia stelelor, apoi îşi continuă drumul.

— De când călătoriţi voi prin deşert?

Arabul nu răspunde imediat. Scoate o bucată de rădăcină uscată şi îmi oferă şi mie. Refuz politicos şi mă caut de câteva curmale. Habad rupe o bucăţică şi începe să mestece.

— Familia noastră vine din îndepărtatul Yemen. În vremurile străvechi, domnea acolo măritul rege Abraha Ibn El-Saba. Căpătase multă învăţătură de la popoarele din nord, care se înfruntaseră cu locuitorii dintre cele două fluvii. Era un om bun şi înţelept, deşi aprig şi neiertător. Se spune că, pentru a-i împiedica pe arabi să se ducă în pelerinaj la templul din Mecca, a construit în Saana o biserică grandioasă. Zvonurile despre minunea din Saana au străbătut toată lumea arabă, de la un capăt la altul şi cohorte de pelerini au venit să vadă cu ochii lor noul templu şi să se închine noului zeu, căruia îi făceau o mulţime de jertfe. Atunci, Coreeniţii au observat cum pelerinajele la Kaaba scădeau pe an ce trece şi au devenit foarte neliniştiţi. Ei au trimis un om de încredere, pe numele lui Nofail, care a murdărit într-o noapte altarul şi zidurile bisericii din Saana cu scârnă de animale şi cu propriile lui necurăţenii. Când a văzut regele Abraha sacrilegiul făcut, a devenit mai turbat ca tigrul prins în capcană. A dat ordin de strângere a oştirii şi a chemat la alianţă toate popoarele mici care-i înconjurau ţinutul. A luat în oştirea sa şi treisprezece elefanţi, pe care i-a pregătit de luptă. El însuşi a încălecat un elefant, cel mai bătrân dintre toţi şi a pornit în fruntea oastei către Mecca. Dar, după trei zile şi trei nopţi, când a ajuns la porţile cetăţii, elefantul lui s-a oprit şi nu a vrut să mai înainteze. Îşi ridicase trompa şi scotea ţipete de alarmă. Ba chiar păşea înapoi, făcându-i şi pe ceilalţi elefanţi să meargă cu spatele. Degeaba îl lovea regele Abraha cu bastonul de bambus, degeaba strigau ceilalţi conducători de elefanţi, uriaşele animale nu voiau cu nici un chip să înainteze. Apoi, de la malul mării, au apărut păsări uriaşe, care scoteau pe gâtlej şuierături înspăimântătoare şi care au acoperit tot cerul, transformând ziua în noapte. Păsările au aruncat pietre fierbinţi asupra oştirii regelui Abraha, stârnind o învălmăşeală şi o panică de nedescris. Şi asta nu a fost tot. A venit din senin un puhoi de apă, care a curăţat totul în cale, astfel încât numai o mică parte din oştire a

putut scăpa cu fugă. Faptele astea s-au petrecut chiar în Anul Elefanţilor. Atunci s-a născut Mahomed. Cei scăpaţi cu fuga au primit de la profet semnul ocult *AL'BATIN*[93] şi-pedeapsa să cutreiere prin deşert treisprezece vieţi câte treisprezece generaţii, până când vor căpăta iertarea Celui îndurător. Eu sunt al şaptelea urmaş al celei de-a treia generaţii a urmaşilor regelui Abraha. Până nu vom număra toate firele de nisip ale Marelui Deşert, blestemul nu se va ridica şi nu vom avea o ţară a noastră.

Se crapă de ziuă, exact când ajungem la marginea unei oaze. Se aşează tabăra şi primim şi noi un cort. Ne refacem proviziile de apă şi de curmale. Dintre toţi, cel mai încântat este englezul.

— Am cutreierat toată lumea, dar aşa ceva chiar n-am mai văzut.

Se spală îndelung pe faţă şi pe mâini, cu apă rece şi cristalină, urmărit de privirile dispreţuitoare ale Colosului. Fijianul se aşează cât mai comod şi-şi scoate cizmele cu tocuri de cauciuc. Se scarpină între degetele de la picioare, gemând uşor, de plăcere. Iusuf şi cu mine ne scoatem hainele şi le scuturăm, stârnind un nor de praf.

Între timp, caravana e aşezată în cerc şi „familia" se apucă de treburile zilnice. Este o atmosferă tihnită şi dacă n-ar fi deşertul la numai doi paşi de noi, am putea fi luaţi drept un grup de excursionişti extravaganţi, la sfârşit de săptămâna.

— Ştii, Albert, spune Fijianul, cu un ton familiar, după ce-şi termină toaleta picioarelor, am impresia că ne-am mai întâlnit undeva.

— Posibil, zice englezul, lumea e mică, oamenii sunt mulţi.

— Pe când lucram pentru MI-6, probabil. Dacă-mi activez ceva mai mult partea de creier responsabilă cu memoria, cred că întâlnirea a fost în Egipt, la Gizeh.

— Probabil, face englezul, impasibil, fără să manifeste un interes deosebit pentru amintirile Fijianului.

— Da, făceai parte dintr-o expediţie de cercetători trimisă de guvernul britanic pentru studierea piramidei lui Keops. Erau, într-adevăr, cercetători autentici – arheologi, chimişti, fizicieni. Cu excepţia dumitale, care erai specialist în informaţii.

Pentru prima oară, Albert Perth renunţă la masca lui indiferentă şi-l priveşte pe Fijian cu ceva mai multă grijă.

— Şi de unde, mă rog, cunoşti dumneata toate astea?

---

[93] Semnul ocult al Coranului (n.tr.).

— Dădeam târcoale prin zonă. Dacă te interesează, eram însărcinat cu paza şi protecţia ta. Te-am scos de vreo două ori din budă, dar n-ai ştiut-o niciodată. Serviciile Secrete egiptene sunt foarte pedante, deşi prea puţin înzestrate. Devin foarte nervoşi când „cercetătorii” din altă ţară, care i-au ţinut la respect ani şi ani de zile, zgândăresc după uraniu în piramidele lor sfinte.

Cuvântul uraniu are darul să-i stârnească englezului o stare de vioiciune neaşteptată.

— Nu-mi amintesc să te fi văzut, după cum spui, dar îţi amintesc faptul că sunt o serie de secrete care…

— Linişteşte-te! Totul a fost dat publicităţii chiar în anul următor, ştii şi tu. Iar cursa de Londra, care a explodat în aer, era cadoul destinat ţie de către Serviciile egiptene…

— Tu eşti cel care mi-a schimbat biletele?

— Întocmai..

— Era să mor de inimă, când tipii de la frontieră m-au îndrumat spre avionul de Roma. Trebuia să ajung urgent cu rezultatele la Londra.

— N-ai mai fi ajuns niciodată.

— Au fost în avionul ăla vreo douăzeci şi cinci de călători, îşi aminteşte Albert.

— Nici un supravieţuitor.

— Tu ştiai de bombă, ai fi putut opri cursa.

— Călătorii ar fi fost evacuaţi, iar egiptenii ar fi constatat că au fost traşi pe sfoară. Te-ar fi găbjit în douăzeci şi patru de ore.

— În avion *erau* douăzeci şi cinci de oameni!

— Informaţiile tale valorau de zece ori mai mult decât vieţile unor turişti. Numai aşa au putut fi scoşi ruşii din lanţul nuclear pe care-l preconizaseră cu Coreea, India, Iran, Siria, Egipt, Libia şi Maroc. Barajul de la Assuan a fost doar o monedă de schimb.

— În cazul ăsta, se pare că trebuie să-ţi mulţumesc de două ori, murmură englezul, ceva mai respectuos.

— Nu e nevoie, n-am lucrat pentru „Inimi caritabile”. Am fost plătit îndeajuns.

— Şi tot pentru…

— Nu, acum e pură coincidenţă. Nu mă întreba la ce râu mă adăp. Nici nu trebuie să ştii. Sunt un aventurier, domnule Perth şi, în acelaşi timp, un soldat. Nu lupt pentru o idee, ca dumneata, lupt numai pentru bani. Mi s-a ordonat să te salvez, am făcut-o. Dacă mi se ordonă să te arunc din elicopter, te-aş fi aruncat.

Englezul tremură un pic, deşi nu-i este frig.

— Dumnezeule, în ce lume trebuie să trăim!

— Ai copii, domnule Albert? întreabă Fijianul.

— Doi. Un băiat şi o fată.

— Sunt mari?

— Majori. De ce mă întrebi?

— Ştiu cu ce se ocupă tăticu'?

— Ştiu că simt curier diplomatic.

— Şi dacă vei mai trăi până la pensie, deşi… O să le spui?

— Unde dracu' vrei să ajungi? Şi nu înţeleg ce te priveşte viaţa mea personală!

— Pentru că lumea în care trăim şi la care te-ai referit puţin mai devreme, e cea mai bună dintre lumi. Şi nu eu am spus asta, a spus-o un filosof german, un tip cu doxă.

Discuţia este întreruptă de Colos care, cu burta plină şi cu sângele pus în mişcare de whiskyul descoperit într-un buzunar de rezervă, agită o pereche de zaruri pe care le dă nou-nouţe, deşi ştim cu toţii că au fost măsluite cu măiestrie.

— Inaugurez cazinoul „La dromaderul cu două cocoaşe”, unic în deşertul ăsta împuţit, în care nu poţi găsi nici un biet bordel, zice el, trăgând cu ochiul la o arăboaică planturoasă, care prepară cafeaua.

A fost atenţionat să nu cumva să atenteze la vreuna dintre „frumuseţile” caravanei, dacă nu vrea să se trezească cu gâtul tăiat. Arabii iartă orice, în afara blasfemierii lui Allah şi a încercării de adulter.

Habad priveşte curios zarurile şi cere detalii. Colosul simte prada şi devine numai lapte şi miere.

— Aceste mici obiecte, după cum vezi, bunule conducător, sunt însemnate pe toate feţele cu nişte puncte, care înseamnă numere, de la unu la şase. Zarurile, cum se numesc obiectele, sunt aruncate şi, adunând numerele, obţii o cifră. Fiecare dintre participanţi aruncă pe rând şi cifra cea mai mare câştigă. Pentru a nu ne plictisi, jucăm fiecare partidă pe cincizeci de dolari. Miza poate fi dublată. Tu, mare conducător, neavând verzişori, poţi juca pe monedele de aur. Dacă le termini, poţi miza în continuare pe dromaderi, iar dacă îi pierzi şi pe ăştia, poţi miza pe femei, încheie Colosul lecţia, lingându-se pe buze şi făcând cu ochiul cât farul din Alexandria.

— Este jocul Satanei, dacă trebuie să joc pe dromaderi şi pe femei. Fără ei şi fără ele nu se poate supravieţui! exclamă Habad.

— Poţi să şi câştigi, nu trebuie neapărat să pierzi, se repede Colosul, cu nişte perspective ceva mai roz. Averi nebănuite te aşteaptă. Poţi să devii stăpânul unei caravane căreia să nu-i poţi vedea nici începutul, nici sfârşitul.

— Eu aş propune alt joc, zice arabul în contrapropunere. L-am învăţat de la străbunii mei.

Colosul e interesat de orice joc, important e să-i prindă şpilul, pentru a inventa un mod de a trişa. Arabul scoate de sub şaua unui dromader o cutie dreptunghiulară de lemn, încrustată cu desene orientale, făcute în sidef şi chihlimbar. Înăuntru sunt piese de şah din fildeş, măiestru şlefuite. Caii au ochii de smarald, iar regii şi reginele – coroniţe din aur. Este o bijuterie, de care mă îndrăgostesc pe dată. Pentru Habad, piesele au o altă valoare, oricum o valoare inestimabilă.

După primul moment de stupoare, Colosul dă atacul în trombă.

— Asta ce trăsnaie mai e? Voi, arabii, sunteţi foarte imprevizibili. Pe când mă aflam în Alger, am intrat în parcul de distracţii de pe Khalifa Oulmane Boulevard. Acolo, m-am lipit de tarabă de tir şi am râs toate ţintele expuse. Turcaleţul de serviciu nu şi-a ieşit însă din piele de bucurie şi, în loc să-mi ofere marele premiu, care constă într-un inel de aur cu pietre preţioase, mi-a făcut cunoscut că jocul respectiv e destinat în exclusivitate copiilor şi nu soldaţilor instruiţi, care şi-au tocit coatele prin poligoanele de tragere. Evident că i-am proptit două carabe, aducându-i aminte, în mod politicos, că eu însumi sunt orfan de la douăzeci de ani, căutând un sprijin în viaţă. Individul nu a fost însă mulţumit de explicaţia mea şi a strigat după nişte poliţişti, care-şi făceau liniştiţi siesta. Oamenii legii au venit la trap, scoţând pe gură nişte sunete ascuţite, asemenea unor cămile duse la castrare. Vă daţi seama că nu puteam rămâne impasibil, cu atât mai mult cu cât dreptatea era de partea mea. I-am pus repede cu botul pe labe, folosind metodele cunoscute, dar una dintre maimuţe apucase să fluiere dintr-un ţignal micuţ, înainte să i-l înfig în gât. Semnalul a pus pe jăratic alţi confraţi, care s-au grăbit spre locul luptei. Gluma începea să se îngroaşe. L-am anesteziat din nou pe proprietarul tarabei şi am dispărut în cortul care te îmbia să vizitezi „Tunelul Groazei”. Pe la mijlocul traseului, am sărit din vagonet şi am rămas imobilizat între un schelet şi un balaur ce scotea foc pe nări şi-şi mişca labele în sus şi-n jos. Poliţiştii care mă urmăreau au trecut în goană pe lângă

mine, iar unul dintre ei părea chiar înfricoşat, când şi-a aruncat privirile spre mine. A trebuit să rămân nemişcat până la închiderea parcului şi vă pot spune cu mâna pe inimă că, după sosirea mea, încasările la Tunel s-au dublat. Spre seară, după ce au plecat cu toţii, am ieşit şi eu. Nu l-am observat la timp pe paznicul de serviciu care, la apariţia mea, a făcut stop cardiac şi a mierlit-o pe loc. Părea un om de treabă, mi-a părut rău pentru el, dar în viaţă trebuie să fii pregătit pentru orice.

— După cum se poate constata, tu eşti cel imprevizibil, nu arabii, zic eu.

— N-am nici o vină, protestează Colosul. Aşa m-a făcut mama. Vrei să spui că tu şi Fijianul sunteţi mai chipeşi? Sau Iusuf, cu urechea aia lipsă?

— Te rog, nu te lega de mine, murmură tătarul. Eram cel mai arătos flăcău din satul meu. Ce vezi acum, e din cauza cazacilor[94]. Dar Iusuf a supravieţuit. Allah e mare şi în peregrinările mele viitoare mă rog să-mi îndrume paşii şi către locul de adunare al cazacilor. Iar când îi voi reîntâlni pe cei trei care mi-au aranjat faţa, ornicul se va putea opri.

Habad şi Fijianul încep o partidă de şah, chibiţaţi de englez şi de încă doi beduini. Colosul nu e curios. Face, în gura mare, unele aprecieri cu privire la influenţa soarelui asupra creierelor mai fragile. Freacă în continuare zarurile şi nu renunţă la ideea de a câştiga nişte bani fără să muncească. Fiindcă nimeni nu-l bagă în seamă, aruncă babaroasele în buzunar şi se îndepărtează îmbufnat. Îi dă târcoale arăboaicei care îi stârnise poftele, dar două priviri piezişe şi mai ascuţite decât un hanger îl fac să se lase păgubaş. Se preface că admiră un curmal şi, în cele din urmă, se strecoară în cort. Nu trece mult şi îi auzim sforăiturile, care amintesc de turmele de dinozauri în drum spre mănoasele păşuni.

Nu ne mai ocupăm cu socotitul nopţilor şi al zilelor. Ne-am integrat aproape total în familia de beduini şi ne comportăm asemenea lor. Pentru noi, e o relaxare neaşteptată. După încordarea şi tensiunea la care am fost supuşi, călătoria prin deşert e o vacanţă benefică. Nici soarele şi nici nisipul fierbinte, care se încăpăţânează să ne pătrundă până în călcâie, nu ne mai deranjează.,

Câţiva călăreţi care se profilează la orizont ne scot din amorţeala zilnică. Rămân nemişcaţi pe caii lor pursânge, mai

[94] Vezi *Spaimă şi moarte în Transnistria*, de acelaşi autor (n.tr.).

negri decât catranul.

— Colegi? Întreabă Albert într-o doară.

— Nu, răspunde laconic Habad. Localnici.

— Unde ne aflăm?

— În Libia, precizează el. Apoi continuă: Un vechi proverb arab spune că în deşert n-ai să întâlneşti prieteni.

Face semn unui beduin, care încalecă un dromader şi porneşte în întâmpinarea călăreţilor.

— Fiţi rezervaţi şi vorbiţi numai în engleză, ne învaţă Habad. O să le spunem povestea cu pasărea de fier căzută din ceruri.

— Nu putem să ne facem că nu i-am văzut şi să mergem mai departe?

— Aici nu e o stradă în oraş, pe care să-ţi continui drumul, indiferent cu cine te-ai întâlni. Iar în Libia oamenii sunt diferiţi. Dacă vreţi să ajungeţi teferi la capătul călătoriei, urmaţi-mi sfaturile.

Beduinul se întoarce, însoţit de călăreţul care e tot numai un zâmbet. Poartă mantie de mătase şi are capul înfăşurat cu un turban complicat. Se recomandă Qaram şi-i oferă lui Habad, în semn de prietenie, un hanger bătut în nestemate. Habad îi întoarce gestul, oferindu-i o eşarfă mai fină decât pânza de păianjen, cusută în fire de aur şi argint.

Protocolul fiind îndeplinit, Qaram se întoarce la oile părăsite temporar.

— Comandantul nostru are marea cinste şi onoare de a vă invita în satul nostru, pentru a sărbători cea mai mare zi a poporului libian. Astăzi îl aniversăm pe Marele Conducător Moammer El Ghadaffi şi toată lumea se înveseleşte. Allah v-a trimis şi v-a călăuzit paşii pe drumul acesta, pentru a ne bucura împreună.

— Cinstea şi onoarea de partea noastră, răspunde Habad, cu aplomb. Într-adevăr, slăvitul Allah ne-a îndrumat paşii încoace, într-o zi sfântă ca asta. Mulţumirile noastre se adaugă celor mai fierbinţi urări de sănătate şi viaţă îndelungată pentru Marele Conducător, Allah să-l aibă în pază! Bucuria voastră este bucuria noastră.

— Casa noastră este casa voastră, distinşi oaspeţi, iar noi, slujitorii voştri prea umili.

— Părerea noastră de rău este încă şi mai mare, căci nu putem adăsta din drumul pe care am pornit. Promisiuni ferme făcute celor care ne aşteaptă, ne împiedică să răspundem

ospitalităţii fără de cusur cu care ne-aţi întâmpinat. Cei pe care-i am lângă mine sunt nişte baritani, medici a căror pasăre de fier a s-a prăbuşit în deşert. Norocul lor am fost noi. Trebuie să-i purtăm degrabă în Egipt. Nu sunt obişnuiţi cu viaţa de beduin şi pot pieri ca nişte pui de pasăre căzuţi din cuib.

Qaram ne măsoară cu priviri rele, deşi zâmbetul nu i-a dispărut de pe buze.

— Allah să vă aibă în pază şi să vă răsplătească pentru fapta voastră bună, zice el. Dar, iertată fie-mi insistenţa, pentru câteva ore vă puteţi totuşi rupe de oboseala drumului. Mai ales pentru că astăzi e o zi atât de mare. În satul nostru am pregătit locuri răcoroase, burdufuri cu vin, care de care mai reci, hrană de preţ; chiar şi muzică. Nefericiţii *baritani*[95] vor putea să se odihnească şi să se înzdrăvenească. Un răgaz le-ar prinde tocmai bine.

— Grija voastră pentru nişte bieţi străini este dovada sufletului vostru curat şi drept cu care v-a învrednicit Allah, îi dă Habad înainte cu periatul. Dacă şi fraţii tăi îţi seamănă, nu-mi rămâne decât să sărut urmele paşilor voştri şi să mă rog pentru voi în fiecare zi. Datoria noastră însă tot de legile Coranului este dată. Ajutorul pe care trebuie să-l dăm aproapelui este mai presus decât plăcerile trupului cu care ne îmbiaţi. Ne vom gândi tot drumul la sărbătoarea cea sfântă şi la plăcerea pe care am fi avut-o stând alături de voi, la masa cea mare.

Qaram mai stinge un pic din rânjet şi punctează cu o voce ceva mai aspră:

— Să înţeleg că nu doriţi să răspundeţi ospitalităţii pe care v-o oferim?

— Departe de noi intenţiile astea!

Habad îşi dă seama că de-aici înainte, orice refuz ar echivala cu o jignire şi, oftând, ne cuprinde cu privirea.

— Sunt convins că familia mea, ca şi *baritanii*, împreună cu mine, vom fi onoraţi să-l sărbătorim împreună pe Marele Conducător, reia el, cu un glas şovăielnic.

Qaram îşi recapătă zâmbetul cu care ne întâmpinase şi face un semn larg cu mâna, îl urmăm, străjuiţi pe flancuri, la distanţă, de ceilalţi călăreţi. În scurt timp ajungem în sat, o aşezare ce înconjoară o oază plină de verdeaţă. Casele din chirpici, în formă pătrată, au un semietaj, unde se află dormitoarele. Într-un ţarc imens se adăpostesc un soi de vite cu coarnele drepte şi lungi, ascuţite ca nişte suliţe, iar într-altul, se îndeasă cai şi dromaderi

95 Britanici (lb. arabă), (n.tr.).

laolaltă. De colo-colo, bântuie, aparent fără nici un rost, femei şi copii, stârnind o zarvă de nedescris. Bărbaţii, retraşi în două cercuri, degustă vinul care curge din belşug, fumând şi sporovăind cu voce joasă. Au luat-o de dimineaţă cu sărbătorirea Marelui Conducător. Sunt toţi tineri şi vânjoşi, iar lipsa bătrânilor ar trebui să ne pună pe gânduri, dar suntem prea obosiţi.

Comandantul apare dintr-un cort imens, pe care flutură un steguleţ verde cu alb şi se fac prezentările. Toată lumea e mulţumită şi se trece la cele sfinte. Printre îmbucături şi sorbituri, ne măsurăm pe ascuns unii pe alţii. Colosul, evident, mai scapă câte o privire şi către muierile care ne servesc. O dată cu sosirea serii şi-au lepădat voalurile şi acum poartă nişte rochii mulate, care le acoperă de la gât până în călcâie. Sunt îndeajuns de strâmte ca să-ţi poată stârni imaginaţia.

Qaram îi surprinde ocheadele şi-l bate pe umeri, râzând.

— Îţi plac femeile noastre?

— Mă uitam aşa, de curiozitate, răspunde Colosul, care ştie lecţia.

— Nu te sfii. Pe lângă neveste, avem şi două curtezane, pentru desfătarea oaspeţilor noştri. Sunt sclave. Le-am cumpărat de la nişte negustori saudiţi.

Colosul lasă piciorul de capră pe care-l ronţăise până atunci şi ciuleşte urechile.

— Sclave? Mai există aşa ceva?

— Aşa le spunem noi. De fapt, în limbajul vostru sunt învăţătoare. Le arată celor mai tineri cum şi ce trebuie să facă atunci când vor fi bărbaţi.

— Învăţătoare? face Colosul şi mai aiurit.

Qaram izbucneşte în râs, urmat de ceilalţi, care chirăie pe îndelete. Le-ar trebui urgent un stomatolog, dar aşa ceva se găseşte destul de greu prin partea locului..

— Toată viaţa avem câte ceva de învăţat, nu-i aşa? Continuă uriaşul. Indiferent de vârstă. Sper că nu sunt bolnave. Vreau să spun, ca medic, aş putea să le ofer o consultaţie gratuită.

Acum, toată lumea râde. Libienii îl bat pe umăr şi-l îndeamnă cu vin, din care şi noi sorbim cu plăcere. Este un vin dulce şi rece, naiba ştie unde-l ţin, că frigidere nu cred să aibă. Habad şi ai lui iau parte la festin, dar sunt mult mai rezervaţi.

Ba chiar, la un moment dat, Habad îi face semn Fijianului şi amândoi se retrag mai la o parte, chipurile pentru a-şi satisface nevoile. Schimbă rapid câteva cuvinte. Qaram prinde mişcarea şi

nu-i scapă din ochi. Are priviri de precupeaţă înşelată la cântar, deşi continuă să fredoneze cântecul interpretat de o sclavă. Muierile încep un dans, clătinându-şi cu profesionalism bucile şi ţâţele, cu care au fost înzestrate din plin.

Colosul azvârle pe gât restul de vin dintr-un chiup şi li se alătură. Pretinde că o rudă îndepărtată din partea mamei a fost de origine arabă, rudă care, exact înainte de a muri, îl învăţase respectivul dans. Figurile însuşite de la venerabila rudă prevăd, mai zice el, mici atingeri între parteneri, atingeri care ar simboliza puritatea şi curăţenia sufletească. Exemplifică răbdător, ca în faţa unei clase de idioţi irecuperabili, plimbându-şi semnificativ labele pe trupurile aţâţătoarelor dansatoare.

Se aprind focuri şi se aduc alte bunătăţuri. Vinul curge cu generozitate şi distracţia e în toi. Într-un moment de pauză, Habad ridică pocalul şi cuvântă:

— În sănătatea Marelui Conducător, Allah să-l ţină în viaţă şi să-i îndrume paşii pe calea cea bună şi sfântă!

Bem toţi până la fund.

— În sănătatea voastră, oaspeţi de seamă, Allah aibă-vă în pază! Nu se lasă mai prejos Qaram.

Se bea iarăşi până la fund, dar femeile nu pregetă să umple cupele.

— Se cuvine, plescăie un libian, să-i mulţumim şi lui Mahomed, profetul lui Allah.

Şi dă-i şi bea din nou până la fund.

— Şi acum să-i mulţumim lui Allah, atoatestăpânitorul!

— *Bismahallah al Rahman al Rahmi!*[96]

Vinul începe să se ridice la cap şi de-acolo să curgă domol în picioare. Cel mai rezistent este Colosul, care a reluat dansul. Dar până şi muierile sunt obosite. Se sprijină pe uriaş, care le acceptă cu generozitate la pieptul lui, oferindu-le tot ajutorul de care e în stare. Ba chiar descoperă că una dintre ele are nevoie de un tratament mai special şi-i cere voie lui Qaram s-o ducă într-un cort, unde s-o poată îngriji în vederea recuperării şi redării ei societăţii.

Qaram râde şi se învoieşte. Habad încearcă să-l oprească pe american, dar taurul se dezlănţuise şi nu-l mai puteai opri nici cu un regiment de pedestraşi.

— Să meargă! întăreşte Qaram. Nu e decât o „învăţătoare”. Şi apoi e o zi mare, trebuie să ne distrăm.

---

[96] În numele lui Allah cel milostiv şi îndurat! (lb. arabă), (n.tr.).

Soarbe din paharul lui şi mă străduiesc să-l observ mai atent. Nu ia decât o înghiţitură şi aruncă restul pe jos. La fel procedează şi ceilalţi libieni. E ceva necurat aici. Încerc să mă apropii de Habad, dar o „învăţătoare”, toată numai nuri, mă ia de gât şi mă răstoarnă pe o saltea.

— Doctore, de la un timp am o durere grozavă în partea de jos a stomacului. Aş avea nevoie de un control. Poate fi ceva grav.

Mă fac că nu pricep nimic din cuvintele ei în arabă, dar un libian îmi sare în ajutor şi-mi traduce cu exactitate în engleză. Acum observaţiile mele încep să se lege: lipsa bătrânilor, băutura aruncată mai mult pe jos şi faptul că un biet ţăran cunoaşte limba engleză.

— Are colită, îi transmit eu „translatorului”, întinzându-i un flacon cu aspirină. Să ia trei pe zi şi-i trece.

Dar „învăţătoarea” nu dă nici un pârţ pe pastile. Ar dori un tratament forte şi cât mai local. Mă dau ameţit şi-i lipesc o palmă peste poponeţ.

— Ai dreptate! Ia-o înainte şi dezbracă-te! Ştii cum e la doctor, trebuie să fii examinată în amănunţime…

Ne amuzăm cu toţii şi muierea dispare într-un cort. Habad se ridică greoi în picioare, ţinând mâna stângă sub burnus, ca şi cum îl deranjează un junghi.

— Mult preţuite gazde, daţi-mi voie să vă aduc din nou cele mai alese mulţumiri pentru ospitalitatea pe care ne-aţi arătat-o. De mult, de foarte mult timp, nu ne-am mai simţit atât de bine. Ne vom ruga în fiecare zi pentru prosperitatea şi sănătatea voastră, iar la întoarcere, cu îngăduinţa voastră, vă vom căuta pentru a vă aduce daruri din Egipt Acum însă e târziu şi eu unul sunt destul de bătrân, iar mâine ne aşteaptă o zi grea.

Scoate mâna de sub burnus, de parcă ar vrea să-şi ia rămas-bun şi mitraliera lui de producţie israeliană, cu încărcător de 150 de cartuşe, începe să împartă cadourile. De sub faldurile însoţitorilor săi apar alte mitraliere şi nici noi nu stăm deoparte. Pistoalele noastre automate vânează libienii care încearcă să-şi găsească un adăpost. Într-un minut, masacrul e comis. Nu scapă nimeni viu. Bărbaţi, femei şi animale de-a valma. Din ciuberele găurite curge vinul sângeriu al prohodului.

Qaram este de-a dreptul făcut sită.

Dintr-un cort se iţeşte figura nedumerită a Colosului.

— Ce se-ntâmplă? A început jocul de artificii în cinstea Marelui Conducător?

— Libieni în slujba fundamentaliştilor, zice Habad, laconic. Ne-au urmărit. Aveau misiunea să vă lichideze şi, o dată cu voi, şi pe noi.

— Ne-ai salvat vieţile, îi răspunde, la fel de laconic, Fijianul. Habad dă un ordin scurt şi oamenii lui târăsc trupurile sfârtecate, închipuind o piramidă. Cadavrele sunt scotocite cu de-amănuntul şi prada e însuşită.

— Cum de-ai ştiut? întreb eu, făcând pe prostul.

— Femeia care s-a dus cu camaradul vostru şi-a scos prea repede năframa şi i-am văzut semnul ocult agăţat de lanţul de la gât.

Ne întoarcem, ca la comandă, spre cortul din pragul căruia Colosul continua să ne privească, având aerul unui tâmpit şi ne năpustim înăuntru. Nu găsim pe nimeni. Muierea auzise răpăiturile şi o ştersese, profitând de neatenţia uriaşului.

— Dobitocule! urlă Fijianul. Ai lăsat să-ţi zboare prada. Să ne luăm după ea!

— Inutil, îl potoleşte Habad. Unde s-o găseşti acum, noaptea, în deşert?!

— Şi nici măcar n-am terminat, bombăneşte Colosul, îmbrăcându-şi burnusul. Puteaţi să mai aşteptaţi şi voi un sfert de oră, ce v-oţi fi grăbit aşa?

Mormanul de cadavre nu-l impresionează. Goleşte un pocal la nimereală şi adulmecă după vreo altă muiere, care să-şi fi păstrat un pic de suflu de viaţă în ea.

Beduinii înşfacă rapid câteva torţe şi aprind rugul de trupuri. Focul se pune pe lucru şi, curând, pălălăile par să se înalţe până la cer. Un miros greu de carne arsă ne îngreţoşează. Corpurile se încovrigă şi se ridică, ca şi cum şi-ar fi revenit la viaţă, după care recad, împrăştiind sânge şi oase.

Habad dă semnalul de pornire. Acum însă va trebui să facem un ocol destul de mare, pentru a-i deruta pe eventualii urmăritori puşi în alertă de libianca evadată.

Embabeh nu e o localitate după care să te dai în vânt. Localnicii sunt şi ei destul de scârboşi. Nu te bagă în seamă, decât în măsura în care te pot jupui de câte ceva. E drept, nici noi nu ne aşteptam la o primire triumfală. O vreme, rămânem alături de caravană, care-şi găseşte un loc de popas la marginea oraşului.

Fijianul porneşte să caute un oficiu poştal. Deşi cere indicaţii,

nici un egiptean nu se grăbeşte să-l îndrume. Îi înjură prin urmare cu patos şi intră într-o cârciumă, biroul de informaţii al oricărei localităţi. Bea un whisky, îi oferă şi patronului unul şi egipteanul se îndură să-i facă harta.

Tipul care ţine loc de diriginte poştal este o aschimodie, îmbrăcată într-o uniformă de pe vremea lui Tutankhamon, prăfuită şi peticită. Chipiul îi stă într-o parte şi cu greu poţi desluşi pe cocardă însemnele care te lămuresc că ai ajuns la poştă.

— Vreau să dau un telefon la Cairo, i se adresează Fijianul, cu amabilitate.

Egipteanul îndepărtează cele câteva muşte care-i ţin de urât şi continuă să rămână impasibil, cu privirile pierdute pe peretele murdar. Dar Fijianul nu renunţă aşa uşor. E obişnuit cu manifestările de genul ăsta. Scoate o sticlă de whisky pe jumătate plină şi trage o înghiţitură. Mici schimbări ivite pe faţa urmaşului lui Keops îi dau de ştire că se află pe drumul cel bun. Îi oferă sticla şi oficiantul nu-l lasă să insiste. O duce la gură şi o uită acolo. Când o înapoiază, e cu desăvârşire goală. Acum arată ceva mai vioi. Sloboade chiar şi o râgâitură care, se ştie, în Orient e la mare preţ.

— Cum îţi spuneam, *habibi*, aş vrea să dau un telefon la Cairo, să vorbesc cu prietenul meu. E ceva foarte urgent.

— Nu prea e voie, bâiguie arabul. Ăsta-i un telefon oficial. Trebuie să te duci în oraşul următor, acolo au şi telefon public.

Fijianul bălăngăne înţelegător din cap şi scoate un teanc de dolari, din care detaşează cu precauţie o bancnotă de zece. Acum se poate spune că s-a ajuns la un subiect comun de discuţie. Egipteanul face bancnota să dispară în buzunarul de la piept al vestei ponosite şi oferă noi informaţii:

— Se prinde foarte greu. De zece ani trebuia să ne dea un aparat nou. E un chin să prinzi Cairo. Poate dura şi o zi întreagă…

Fijianul e la post. Mai subţiată teancul şi acum primeşte alte informaţii.

— S-ar putea să avem noroc. Poate linia nu e, totuşi, atât de ocupată.

Peste o jumătate de oră, Fijianul are legătura.

— Alo! Salah! Salut, sunt eu, Anwar. Mă aflu la Embabeh… Cum?! Te aud foarte greu!… Mai tare! Aha! Nu, soţia nu a putut veni, dar a venit fratele meu:.. Bine, te aşteptăm. Suntem cazaţi la motelul de la ieşirea din oraş.

Închide şi-i mulţumeşte oficiantului, care îşi reia starea de blegeală.

Ne luăm rămas-bun de la Habad şi de la „familie”. E bine să ai prieteni peste tot, iar beduinul ne-a fost de mare ajutor.

— Poate ne vom mai întâlni şi în altă situaţie, să stăm la taifas şi să bem lapte de cămilă.

— Eu sunt bătrân, *ya saidi*. Allah i-a pus pe slujitori să gătească deja camera pentru mine. Dar îi vei întâlni pe fiii mei, care vor conduce mai departe „familia”, prin Marea-de-Nisip. Le poţi cere oricând ajutorul. Scoate de la gât un şnur de mătase de care atârnă un săculeţ de piele şi mi-l întinde. Să nu-l deschizi niciodată, decât atunci când simţi că toate punţile îţi sunt tăiate şi că nu mai ai nici o ieşire. Să nu-l pierzi şi să nu-l înstrăinezi. E cel mai bun prieten al tău. Apoi mă îmbrăţişează şi-mi şopteşte la ureche: Să te fereşti întotdeauna de omul care cântă la *sistru*[97]. Îţi vrea răul.

Îi strânge la piept şi pe camarazii mei, după care dispare ca şi cum nu l-am fi întâlnit niciodată.

A doua zi, dis-de-dimineaţă, se înfăţişează Salah, la volanul unui microbuz Mercedes, de culoare albă.

— De-o săptămână vă aştept, mă gândeam să renunţ. Până la Cairo e cale lungă, o puteţi soili în linişte. Înainte însă, puneţi mâna pe sacoşele din spate şi schimbaţi-vă ţoalele. Pe astea le lăsaţi sub scaune. Sacosele le luaţi cu voi. În buzunarul de la sacoul fiecăruia se află paşaportul şi ceva bani.

— În nici o lună, ne-am schimbat hainele de nu ştiu câte ori, protestează Colosul, ieşindu-şi din fire. Nu suntem manechine şi, după informaţiile mele, nu participăm la o paradă a modei!

Sunt convins că-i pare rău după uniforma de medic. Se şi visa unul dintre cei mai celebri chirurgi din lume, gata să apeleze la miracole pentru a salva vieţile celor năpăstuiţi şi să aducă alinare sufletelor obidite. O veritabilă Maica Tereza în variantă masculină.

Nu se osteneşte nimeni să-i răspundă. Salah se angajează pe autostradă şi dă bice motorului. Îşi aprinde o ţigară subţire, de culoare gri, apoi deschide radioul. O muzică venită parcă din Egiptul Antic învăluie habitaclul, îmbiindu-ne la somn.

Nu trece mult şi se sforăie pe toate tonalităţile. Numai de mine nu se prinde somnul. Când nu pot dormi, obişnuiesc să mă gândesc la ceva frumos, comandându-le muşchilor destindere

[97] Instrument muzical la vechii egipteni (n.tr.).

totală. Îmi descreţesc fruntea şi-mi relaxez maxilarele. Inventez chiar şi un zâmbet. Totuşi, am fost de prea puţine ori fericit în viaţă…

Şi, ca de fiecare dată, gândul mă poartă în România, la Liana. Singurul teritoriu în care mă simt apărat şi în care răul trebuie inventat pentru a exista.

Aud în depărtare plânsul hienelor. Mă simt un fel de Ulise şi cred că hienele sunt un fel de sirene. Penelopa tocmai a terminat de ţesut uriaşa pânză cu care poate acoperi acum întreg Pământul.

Cercul se închide din nou.

Soarele e deja pe cer, când ajungem la Cairo. Salah opreşte în faţa hotelului *Europa* şi se întoarce spre noi.

— Aveţi rezervare pentru o noapte. Mâine dimineaţă, luaţi un taxi şi duceţi-vă aţă la aeroport, unde vă aşteaptă biletele. Sfatul meu e să nu părăsiţi camerele. Dacă vreţi să haliţi şi să beţi o bere, apelaţi la room-service. Nu deschideţi nimănui şi mai ales nu primiţi femei în cameră. Cam asta ar fi tot.

Ne strângem mâinile şi coborâm. Salah îl prinde pe Albert Perth de mână şi-l opreşte.

— Tu, nu. Vom merge mai departe, până la Alexandria. Te aşteaptă o mică aventură pe sub apă.

Englezul se crispează, dar Salah îl linişteşte, cu un zâmbet larg pe buzele lui subţiri.

— Stai calm, e vorba de un submarin. Astea-s ordinele.

După un an, pe când mă aflam în Bermude, mi-a căzut sub ochi un titlu cu litere groase de pe coperta revistei *Newsweek*: „Agent englez implicat în moartea unei membre a Curţii Regale Britanice.” Albert Perth era bănuit că, din ordinele Serviciilor Secrete engleze, ar fi pus la cale asasinarea unei prinţese britanice care rămăsese însărcinată cu un prinţ arab. Or, Albionul nu se putea înrudi cu un reprezentant al celor împotriva cărora pornise atâtea cruciade.

Coborâm din microbuz, luându-ne sacoşele şi privim curioşi în jur. Hotelul *Europa* se înalţă maiestuos, încercând, fără nici o şansă, să concureze piramidele.

Nu apucăm să facem însă decât vreo câţiva paşi, când se dezlănţuie infernul. O dubiţă Volkswagen opreşte cu un scrâşnet de frâne şi patru bărbaţi bărboşi, înarmaţi cu automate Kalaşnicov, sar din automobil, deschizând focul cu sânge rece.

Ne aruncăm la pământ şi ne punem instinctiv sacoşele pe cap. Focul durează circa cinci minute, apoi bărbaţii se retrag spre maşină care demarează în trombă. În mare viteză, îşi fac apariţia maşinile Poliţiei şi ambulanţele cu sirenele în funcţiune. Piaţa din faţa hotelului *Europa* ne înfăţişează o imagine apocaliptică. Râuri de sânge şi cadavre în poziţii bizare, autobuzele au geamurile pulverizate, supravieţuitorii ţipă îngroziţi şi fug haotic, iar mulţi dintre ei, mai slabi de înger, sunt leşinaţi. Aerul s-a înroşit şi soarele s-a ascuns îngrozit după un nor de praf. Majoritatea celor ucişi sunt turişti greci, după cum aflăm, iar masacrul este opera grupării fundamentaliste islamice Jama'a al-Islamya. La mijloc a fost o confuzie: cei optsprezece turişti nu erau israelieni, cum crezuseră fundamentaliştii.

Ne ridicăm, scuturându-ne de praf, dar de linişte tot nu avem parte. Poliţiştii egipteni ne consideră suspecţi şi, alături de alţii prezenţi la acea oră în piaţă, suntem înghesuiţi în dube şi duşi într-o închisoare militară. Ne îmbrâncesc în nişte magazii, care foloseau probabil pentru depozitarea muniţiei şi a echipamentelor.

Nu există nici un cazan pentru apă şi nici tinete, unde să ne facem nevoile. Ne întindem direct pe ciment şi aşteptăm. Situaţia în care am picat, ca musca în rahat, nu e de invidiat şi, ceea ce e mai rău, nici nu putem anunţa pe nimeni. Poliţiştii egipteni sunt recunoscuţi ca fiind printre cei mai neîndurători din lume. Pentru ei nu există fapte fără autori, chiar dacă cei care plătesc nu sunt adevăraţii făptuitori. Ar fi ridicol ca, după ce am trecut prin atâtea încercări, să sfârşim în haznaua asta.

— Dacă au ceva dubii legate de paşapoartele noastre, ne putem socoti cei mai ghinionişti locuitori ai bătrânei planete, şopteşte Fijianul.

— Nu ne mai rămâne decât să sperăm că Salah a făcut treabă bună, adaugă Iusuf, cu o undă de speranţă.

— Să fi avut măcar pistoalele cu noi, se tânguie Colosul.

— Eşti mare ca o prăjină şi prost ca o băşină, repetă Fijianul o sintagmă vehiculată cu mare succes în copilărie. Dacă am fi avut pocnitorile cu noi, ne puneau de mult la zid. Şi, în general, când ne vor lua la puricat, e de preferat să-ţi ţii cât mai mult închisă spurcata aia de gură. Răspunde doar strict necesar şi nu începe să depeni poveştile tale idioate. Eşti un simplu turist american, venit să se holbeze la celebrele piramide. În sacoşă ai, ca noi toţi, un aparat de fotografiat. Îndeamnă-i să privească filmele,

sunt pline de frumuseţile Egiptului.

— Dacă ieşim şi din halimaua asta, o să-ţi fac raport! Te porţi urât cu subalternii şi foloseşti cuvinte care nu apar în nici un regulament de ordine interioară din lume. Mă voi plânge în scris Comisiei de Onoare a Armatei. Elemente ca tine nu au ce căuta în mijlocul nostru, se îmbăţoşează Colosul.

Cotrobăie, neliniştit, în sacoşă şi răsuflă uşurat. Salah a lucrat bine, nu poate lipsi din echipamentul nici unui turist american o sticluţă de aluminiu. Soarbe cu evlavie şi priveşte în jur. O adunătură formată din cele mai diverse specii, bântuită de cele mai diferite stări: de la disperare la calm, de la frică la nepăsare.

Uşa de fier de la intrare se deschide şi pătrund trei tipi în salopete murdare, cu ochii umflaţi de nesomn şi mirosind binişor a sudoare de cal. Se împrăştie prin mulţime, căutându-şi parcă vechi cunoştinţe. Unul dintre ei, înalt şi slab ca o scoabă, cu un început de barbă, se lungeşte lângă noi şi ne arată o limbă uscată şi neagră, străjuită de cele mai cavernoase carii pe care le-am văzut vreodată. Ciripeşte ceva în arabă şi ne împarte câţiva ghionti prieteneşti. Colosul nu e într-una din zilele lui cele mai favorabile, aşa că îi repede un picior în burtă, răsturnându-l peste un cuplu de francezi care încerca să-şi liniştească cei doi copii plângăcioşi.

— Miroase urât, îşi motivează el getul necuviincios şi mai şi arată ca un rahat de balenă rămas la ţărm.

Vorbeşte în engleză şi gesticulează cât mai convingător. Dar arabul nu renunţă. Se adună de pe jos şi, apropiindu-se în patru labe, se aventurează în misterele limbii perfidului Albion.

— Cerut ţigară. N-am. Dă ţigară. Eu fumez.

Fijianul se îndură de biata creatură şi-i aruncă o fumegantă, fără a se mai deranja să-i spună că, pe lângă tutun, conţine şi opiu. Egipteanul trage câteva fumuri şi obrajii îi devin trandafirii.

Plusez şi-i arunc sticluţă de aluminiu în care am strecurat un antihistaminic. Amestecul e gata. Nu trece mult şi ochii prind să i se rotească în cap. Nasul i se umflă şi urechile îi fâlfâie ca unui elefant aflat în pragul andropauzei.

— Recunoaşte, tu i-ai ucis pe evreii ăia, este? îl chestionează Fijianul, cu o voce blândă, mângâindu-l uşor pe părul creţ şi slinos.

— Nu, zice arabul, aiurit. Fahib, poliţai, spus voi. Băgat eu aici, voi spus la mine adevăr.

Colosul îl prinde prietenos de gât şi-l strânge cât să-i întrerupă

fâlfâitul urechilor, pretinzând că fenomenul îi creează stări nervoase.

— Acum însă, cuvântă el, ai să te duci la poliţaiul tău şi ai să-i mărturiseşti că tu ai fost unul dintre ucigaşi. Allah o să fie foarte mulţumit de tine şi te va chema să-i ţii de urât. Poliţaiul îţi poate arăta calea cea mai scurtă către El. Curaj, tu eşti alesul.

— Te invidiez, intră şi Fijianul în joc. Aş da oricât să fiu în locul tău. Asta e! Poate vreodată, în amărâta mea de viaţă, Allah o să-şi întoarcă faţa şi către mine.

Arabul e pe culmile fericirii. Ne binecuvântează şi ne cere sticluţa, din-care mai trage o duşcă. Ochii îi ard, iar buzele murmură fără încetare ode închinate Atotputernicului. Se ridică nesigur, ca în transă, îi binecuvântează pe toţi şi îşi croieşte drum către uşă. Bate disperat şi-l cheamă pe cel de la pază.

Dar destăinuirile pe care le face poliţiştilor nu sunt pe placul acestora.

Ne vine rândul şi iată-ne conduşi într-un birou, unde ne întâmpină un locotenent cu o mustăcioară *a la Charlie Chan* şi cu un gât scurt pe care se străduieşte tot timpul să-l scoată din gulerul tare al cămăşii. Un tic nervos, obişnuit la cei siliţi să poarte uniformă cea mai mare parte a vieţii lor.

Răsfoieşte plictisit paşapoartele noastre şi nu se osteneşte să ne invite să luăm loc. De altfel, nu e nici un scaun prin zonă.

— Suntem cetăţeni americani şi protestăm pentru modul în care ne trataţi. Am venit ca turişti şi, în loc de ospitalitate, suntem molestaţi şi arestaţi, trataţi ca nişte infractori, trompetează Fijianul. Vă rog să ne faceţi imediat legătura cu Consulatul american.

— Patru bărbaţi într-o călătorie şi nici o femeie! i-o retează locotenentul. Ciudat, nu-i aşa?

— Suntem *gays*, zice Fijianul, nonşalant, dacă asta are vreo importanţă pentru siguranţa naţională a Egiptului.

— Aţi intrat prin Alexandria, continuă poliţistul, impasibil, exact acum cinci zile. La ce hotel aţi tras?

— *Astoria*, deapănă Fijianul povestea auzită de la Salah. După care-i descrie traseul celor cinci zile, cu lux de amănunte. Locotenentul continuă să răsfoiască paşapoartele, cu interesul unui cercetător aflat la bibliotecă.

Colosul uită de indicaţiile Fijianului şi-i dă drumul la muzicuţă:

— Ce-ar fi să vă luaţi brăţările astea înapoi? zice el, zornăind semnificativ din cătuşele pe care au uitat să ni le scoată. S-ar

putea să aveţi nevoie de ele pentru altceva şi noi vă împiedicăm să vă faceţi treaba. Nu suntem înarmaţi şi nu vrem să facem rău nimănui. De altfel, eu am o piele foarte fină. Ultima oară, n-o să vă vină să credeţi, am făcut o eczemă de la brăţara de metal a ceasului. Ce m-am mai chinuit! Am fost să mă caut la cei mai vestiţi doctori, care mi-au găsit cele mai aiuristice diagnostice: ba că am sifilis, ba că e lepră, ba lipsă de calciu, ba că am râie, iar unul mai tinerel a decretat, cu toată competenţa, că e o formă necercetată de SIDA, întâlnită numai la popoarele din Borneo. Dar cum am înlocuit brăţara de metal cu una de piele, în câteva zile, eczema a dispărut şi am putut să mă şterg la cur cu tot vraful de reţete pe care le colecţionasem. Apropo, pe-aici n-aveţi cătuşe de piele?

Intră un soldat care pune în faţa locotenentului câteva hârtii.

— Totul corespunde, zâmbeşte poliţistul, politicos. Se pare că nu aţi minţit ultima escală, Port Said, hotelul *Gemenilor*. Şi atunci ce căutaţi aici?

— Vrem să vizităm piramidele, precizează Iusuf.

— Frumos din partea voastră, numai că pentru asta nu ar trebui să vă aflaţi la Port Said. Hotelul *Gemenilor* continuă să vă găzduiască, după cum reiese de-aici. Însuşi directorul hotelului declară că v-a condus acum o jumătate de oră în restaurant, unde aţi fost invitaţi de membrii unui club de homosexuali din oraş, pentru un fructuos schimb de experienţă.

Dacă nu era o cursă, însemna că Salah încurcase borcanele.

— Trebuie să fie o glumă, tatonează Fijianul, pentru a câştiga timp. Nici măcar nu l-am cunoscut pe directorul hotelului, iar de homosexualii băştinaşi ne-am ferit, întrucât ştim că în această ţară legile sunt foarte aspre.

— Da, sunt foarte aspre, cade de acord, locotenentul. Ele pedepsesc, de asemenea, falsul şi uzul de fals. Iar paşapoartele voastre, trebuie să vă comunic, nu sunt autentice. Pot să-i chem oricând aici pe adevăraţii americani, care se află acum la Port Said, dar consider că este inutil. Veţi fi duşi într-o cameră unde veţi găsi destulă hârtie şi cerneală pentru, a vă depăna memoriile, de când v-aţi născut şi până în clipa prezentă.

— Trebuie să scriem cu hieroglife? se dă Colosul plin de umor.

— Nu trebuie să vă grăbiţi, dar nici să trageţi targă pe uscat, adaugă locotenentul, fără să-l bage în seamă pe nesimţit. Dacă scrieţi totul şi nu împroşcaţi cu minciuni, s-ar putea să ajungem la o înţelegere. În caz contrar, voi avea plăcerea să vă comand

personal plutonul de execuţie.

Încăperea în care suntem conduşi are patru mese, pe care se află, într-adevăr, câteva teancuri de hârtie şi o armată de pixuri. Ni se scot cătuşele, apoi rămânem singuri. Avem convingerea că pereţii sunt căptuşiţi cu microfoane, aşa că le dăm de lucru celor de la capătul firului.

— Trebuie să luăm neapărat legătura cu consulul american. Nu e posibil ca nişte cetăţeni ai Statelor Unite să fie trataţi în halul ăsta.

— Mâine o să urle toate ziarele. Voi cere despăgubiri guvernului egiptean.

— Şi nici nu am apucat să vizităm piramidele. Bani cheltuiţi degeaba. Am auzit că într-una din ele s-ar afla mumia Cleopatrei. Cică e aşa de bine întreţinută, încât pare vie. Mă roade curiozitatea dacă i-au păstrat în aceeaşi stare şi fofoloanca. Nu ai întotdeauna prilejul să te bucuri de marile frumuseţi ale Antichităţii.

Pe la miezul nopţii îşi face apariţia şi locotenentul. Ia câte o coală de hârtie de pe fiecare masă şi le conspectează ca un profesor curios să vadă ce au făcut elevii lui la lucrarea de control.

— Nu ştiu să scriu, silabiseşte „profesorul” după prima hârtie. A cui e asta?

— A mea, se mândreşte Colosul.

— Păi văd că ştii?!

— E tot ce am învăţat în şcoală! În acest mod ingenios, îi fac şi pe ceilalţi, mai puţin dotaţi, să priceapă despre ce e vorba.

Locotenentul devine din ce în ce mai indiscret. Trece la următoarea coală, pe care se găseşte tot o singură frază:

— „Trăiască revoluţia mondială a proletariatului! Să-l pupaţi în găoază pe Lenin!”

— Am încercat prin acest slogan să fac apel la unirea tuturor forţelor democratice din întreaga lume, precizează Iusuf.

Lectura continuă:

— „Să-i transmiteţi lui Ramses că am visat că m-am regulat cu nevastă-sa!”

— Da, consimt eu, chiar acum două nopţi.

Se trece la ultima hârtie.

— „Execut sex oral la domiciliul clientului. Duminică, *relache*.”

— *No comment*, ciripeşte Fijianul.

— Buun! face locotenentul, împăturind foile de hârtie şi

rupându-le cu gesturi molcome. Sunteţi foarte spirituali, trebuie să recunosc. Iată de ce mă simt obligat, pentru a fi o gazdă pe măsură, să întreţin acest climat de bună dispoziţie şi amuzament.

Programul de divertisment comandat începe cu săparea unor gropi verticale în curtea din spatele închisorii. Lopătăm cu sârg, gândindu-ne că aşa obişnuiesc egiptenii să-şi îngroape morţii. Dar nu e vorba de asta. Suntem îngropaţi, astfel că numai capetele să ne rămână afară.

La un ordin, apare un soldat călare, care începe să ţopăie printre diblele noastre. Nu le calcă, doar le răneşte uşor cu copitele armăsarului nervos şi ne bagă în ochi, în nas şi-n urechi tone de nisip. Spectacolul de binefacere durează circa o jumătate de oră, după care, cal şi călăreţ se retrag obosiţi, de parcă tocmai ar fi terminat crosul de la Epsom.

Ne scot din gropi şi avem nevoie de sprijin ca să putem sta în picioare. Locotenentul se declară satisfăcut de felul în care arătam. Îşi expune dinţii de şacal şi se joacă nepăsător cu cravaşa căpătată moştenire de la apusul imperiu britanic.

— Ce spuneţi de felul în care ne distrăm noi aici, în Egipt?! Mai avem o mulţime de jocuri hazoase şi, în acelaşi timp, instructive.

— Ştiu şi eu unul, la fel de atractiv, găseşte Colosul resurse să replice.

— Serios? întreabă poliţistul, făcând pe neîncrezătorul.

— Da, întăreşte Colosul. Tu trebuie să-ţi laşi izmenele în jos şi să-mi dai pistolul tău. Eu îţi trag un glonţ în cur şi tu trebuie să ghiceşti în ce fesă te-am nimerit. Dacă tu câştigi, ai un punct, dacă nu, reluăm jocul. Sigur, aş putea să te nimeresc drept în gaură şi atunci câştig eu.

— Mă voi gândi la acest joc, promite locotenentul, dar mai întâi să terminăm propunerile mele. Urmează baia egipteană…

Suntem aruncaţi într-un bazin adânc de peste doi metri, la suprafaţa căruia plutesc blocuri dreptunghiulare de gheaţă. Simt în testicule ceva asemănător unei lovituri de cuţit şi mi se taie răsuflarea. Fără antrenamentul pe care l-am urmat ani de zile, acum aş fi fost trecut de mult în lumea drepţilor. Nici camarazii mei nu o duc mai bine, cu excepţia Colosului. Pufăie aristocratic şi înoată de colo-colo, trăgând cu ochiul către poliţişti. Aşteaptă probabil aprecieri admirative din partea acestora, în legătură cu corectitudinea stilurilor de înot cărora se străduieşte să le dea viaţa.

Face chiar şi plută pe spate, bătând din picioare ca un vapor cu zbaturi, până se loveşte de un bloc de gheaţă şi e la un pas de leşin, îl salvează Fijianul, care-l loveşte cu picioarele în piept şi în umeri.

Ne aflăm la capătul puterilor, când locotenentului i se face milă de noi. Apa se scurge prin cinci orificii şi rămânem pe fundul bazinului, tremurând ca nişte veterani ai Parkinsonului.

În balconul cazărmii apare un căpitan obez şi bubos, care priveşte spectacolul fără nici un comentariu. Îşi zgândăreşte coşurile de pe nas şi pare mai gânditor decât Nietzsche pe când scria *Aşa grăit-a Zarathustra*. Alături de el, stă un individ îmbrăcat în uniformă de camuflaj, cu eşarfă şi basc roşii. Ochelarii negri îi acoperă aproape în întregime faţa prelungă.

— Când începem şi jocul propus de mine? se interesează Colosul.

— Mai ai puţină răbdare, îl calmează locotenentul. O să-l jucăm şi pe ăla. Nu ne grăbeşte nimeni. Toate la rândul lor.

— Vino şi tu aici! caută Fijianul să-l înduplece pe poliţai. Ne-am simţi mult mai bine dacă a-i fi în mijlocul nostru.

Egipteanul râde şerpeşte şi gâtul i-o ia iar razna.

— Ţi-ar plăcea, este? gângureşte el.

— Aş da şi un an din viaţă pentru asta…

— Nu-l mai prinzi, aşa că nu se poate.

Conversaţia se încheie pentru că pe ţevile groase, aşezate la colţurile bazinului, curge iarăşi apă. De astă dată e opărită şi, în scurt timp, atmosfera se umple cu aburi. Scoatem strigăte de maimuţe vânate de o escadrilă de bombardiere şi ţopăim asemenea unor fachiri căzuţi la examenul de admitere.

Pielea ni se înroşeşte brusc şi pe corp ne apar băşici enorme. De-acum ştim ce este Iadul, cu chinurile lui. Dacă vom ajunge acolo, ne vom putea socoti edificaţi.

Baia durează puţin. Egiptenii nu ne vor morţi. Apa se scurge şi rămânem din nou în mijlocul bazinului. Ne e teamă să ne atingem, fiindcă o palpare cât de mică ar duce la jupuirea instantanee a pielii. Avem ochii aproape ieşiţi din orbite, buzele numai sânge, iar unghiile ni se desprind încet şi cad pe cimentul ud al bazinului. Părul de pe trup e macerat pur şi simplu şi organele genitale pot intra toate într-un degetar, fără să-l umple.

Locotenentul ne priveşte mulţumit.

— Acum cred că veţi deveni ceva mai cooperanţi. Nu vrem să ştim decât cine v-a trimis şi în ce scop. Nu e greu. Vom şti să

apreciem cum se cuvine ajutorul pe care ni-l veţi da. Un whisky, o ţigară? adaugă el, amabil.

— Cred că mă-ta te-a scos pe cur, când te-a născut, mormăie Colosul, atent să nu-şi lipească buzele una de alta. Avea fofoloanca ocupată cu sulele felcerilor şi nici nu putea vorbi din cauza unui instrument de babuin rătăcit prin zonă.

Locotenentul rămâne înţepenit şi se face alb ca varul. Mâna îi pleacă spre tocul revolverului, dar un strigăt al căpitanului îl scoate din transă.

— Continuăm! scrâşneşte el, aruncându-i Colosului priviri otrăvite.

Poliţiştii aduc două coşuri acoperite şi le varsă conţinutul în bazin. Avem ca oaspeţi doi şerpi Boa-constrictor, care se arată foarte bucuroşi de tovărăşie. Pun pariu că nu au fost hrăniţi de multă vreme. Ne dau târcoale pe flancuri, biciuind cu limba lor bifurcată. Caută să ne hipnotizeze, apropiindu-se milimetru cu milimetru. Scot mici sunete ascuţite, discutând între ei planul de atac.

Simt o epuizare totală şi cad. Îmi e totuna. Prefer să mor rapid. Şarpele din apropiere îmi sare la gâtlej, dar mai iute e Colosul, care-l prinde de cap şi i-l suceşte cu o mişcare scurtă. Trosnetul sec îl pune în gardă pe celălalt, care se retrage un pic, fără să renunţe însă la o pradă aşa bogată. Poate e bărbătuşul femelei abia ucise şi nu se va lăsa până nu se va răzbuna.

Execută câteva atacuri simulate, la plesneală şi se încolăceşte pentru asaltul final. Dar nu apucă să-l mai facă. O împuşcătură îi pulverizează capul ţuguiat, transformându-l în materie primă pentru poşete. Ne ridicăm privirile şi-l vedem pe misteriosul personaj, îmbrăcat în uniforma de camuflaj, dând drumul pistolului în tocul din piele galbenă. Face stânga-mprejur şi dispare cu paşi repezi, urmat de căpitanul care nu renunţă să-şi zgândărească mizeriile ce-i împodobesc ditamai nasul.

Suntem duşi la infirmerie şi doftoriciţi cu cea mai mare grijă, După ce ne ung cu tot soiul de alifii, ne bandajează din cap până-n picioare, ca pe nişte mumii.

— Te pomeneşti că vor să ne bage în sarcofage şi să ne trimită să-i ţinem de urât vreunui faraon! zice Colosul, cu o voce hârâită. N-ar fi cel mai rău lucru din lume. După ani şi ani de zile, vom fi dezgropaţi de vreun zurbagiu de arheolog şi vom fi confundaţi cu nişte celebri comandanţi de oşti. Prieteni, trebuie să fim fericiţi, vom intra în istorie.

— Mai tacă-ţi fleanca! încearcă Fijianul să se răstească. Prefer să fiu omorât în cele mai groaznice chinuri, decât să-ţi mai aud gura aia spurcată. Sunt gata să ofer jumătate din economiile mele de-o viaţă, în schimbul limbii tale.

— Vorbeşti serios? devine Colosul brusc interesat, după ce face un calcul mintal rapid. Aş fi de acord cu târgul. Ţi-o aduc chiar eu într-o cutie frumos ambalată. Am citit undeva că medicina a făcut progrese remarcabile şi că se poate efectua orice fel de transplant. Nu m-ar deranja să vorbesc cu limba altuia. Ba chiar aş putea-o îndupleca să reia discuţiile mai importante la care a luat parte.

După zece zile de îngrijiri, ne simţim aproape ca în prima dimineaţă când am păşit pe binecuvântatul pământ al Egiptului.

O escortă formată din şase soldaţi ne încadrează şi ne conduce către un pavilion proaspăt văruit. Sala în care suntem introduşi este asemănătoare unei săli de cinematograf de cartier: aceleaşi dimensiuni, acelaşi mobilier.

Se deschide o uşiţă şi apare vechea noastră cunoştinţă, căpitanul bubos, care se repede la pupitrul aflat pe piedestal. Scoate câteva foi şi începe să clămpăne, într-o engleză stricată, câte ceva despre aventurile noastre din ultima perioadă. E destul de bine informat, cu câteva mici excepţii unde o dă în bară. Dispare tot fără să ne arunce vreo privire. Urmează o pauză mai lungă, întreruptă de vocea bubuitoare a Colosului:

— Filmu'!!! Filmu'!!!

În loc de film, avem parte de personajul misterios din balcon, îşi scoate ochelarii negri şi-i putem admira două cicatrice care se întâlnesc exact deasupra nasului. Are nişte ochii calzi şi uşor umeziţi, iar în colţul gurii un rictus. Engleza lui, spre deosebire de cea a căpitanului, este purtată pe la şcoli înalte, iar vocea are inflexiuni baritonale.

— Am onoarea să-i salut pe patru dintre cei mai viteji soldaţi din lume, începe el discursul. Ca ofiţer, nu mă pot opri să nu vă felicit Aş fi deosebit de mândru să vă am în subordinea mea. Viaţa însă a vrut să facem parte din tabere opuse. Asta nu mă împiedică, totuşi, să vă recunosc meritele şi să vă împărtăşesc întreaga mea admiraţie. Presupun că abia aşteptaţi să vă întoarceţi la casele voastre. Prietenii, familia şi, nu în ultimul rând, conturile din bănci sunt nerăbdătoare să vă reîntâlnească. Nu pot decât să mă înclin în faţa acestei dorinţe atât de umane şi, în acelaşi timp, zguduitoare. Am studiat foarte aprofundat

problema în chestiune şi am ajuns la concluzia că există mai multe modalităţi, dintre care una singură e pe deplin viabilă. Celelalte, ca să fiu sincer, sunt lipsite de finalitate.

— Domnule ofiţer, soldatul de rangul întâi Frederick Sheldon cere permisiunea să raporteze!

Individul este surprins şi puţin enervat, dar acceptă mărinimos oferta şi-i face semn cu mâna să-şi turuie nedumeririle.

— Domnule ofiţer, mă adresez în acest fel, întrucât nu vă pot distinge gradele. Domnule ofiţer, limbajul dumneavoastră este de mare ţinută. Dar pentru noi, soldaţii de rând, are efectul unei băşini de şoarece asupra unui rinocer. V-am rămâne îndatoraţi dacă, în cuvinte simple, dar iscusit meşteşugite, ne-aţi spune-o pe-aia bună, ce şi cum, ca să nu ne mai cufurim atâta pe noi.

Colosul se aşează modest pe scaunul lui şi rămâne cu ochii ţintă la ofiţer, gata să recepţioneze mesajul simplificat al acestuia.

Individul se foieşte neliniştit, scărpinându-se sub aripa dreaptă, în cele din urmă, acceptă sugestia Colosului şi bagă cărbune.

— Bun… Pe scurt, autorii masacrului din faţa hotelului Euro*pa* sunt „afghani”, voluntari arabi întorşi din războiul din Afghanistan: doi algerieni, un yemenit şi un afghan. I-au confundat pe greci cu un grup de israelieni, dar, oricum şi-au atins o parte din scop: minarea turismului. Ţara noastră, după cum ştiţi, ar fi falimentară dacă n-ar exista industria turismului. Au reuşit să fugă şi acum, după informaţiile noastre, sunt bine mersi în Peshawar[98], unde au o grămadă de terenuri de antrenament şi câmpuri de instrucţie. Cea mai bună ascunzătoare, nu-i aşa? Tace un timp, pentru a ne lăsa să ne sedimentăm informaţiile şi reia mai hotărât: Va trebui să-i descoperiţi şi să-i ucideţi. Asta este singura modalitate de a vă mai întoarce acasă. Am vorbit cu şefii voştri, care au fost de acord să vă împrumute. Vă ofer câte o sută de mii de dolari bani-gheaţă pentru îndeplinirea misiunii. Refuzul se pedepseşte cu moartea. Sentinţele voastre de executare se află acum pe biroul procurorului militar. De voi depinde dacă le va semna sau nu. Am fi trimis propriul nostru comando, dar asta presupune o implicare politică, care-ar putea avea consecinţe neprevăzute. Lumea arabă e în fierbere şi trebuie să ne purtăm cu mânuşi. Ei, am fost destul de explicit? întreabă el, întorcându-se spre Colos.

---

[98] Oraş pakistanez de graniţă (n.tr.).

— Da, dar incomplet, îl critică uriaşul. Cum dracu’ ajungem în orăşelul ăla prăpădit din Pakistan? Asta în caz că am accepta…

Faţa ofiţerului se destinde şi capătă o expresie mai umană.

— „Afghanii” se află sub supravegherea CIA. Serviciile noastre speciale au reuşit în vremea din urmă să descopere ceva reţele care duc la capătul firului. Una dintre ele conduce la trei întreprinzători americani, care au o firmă prosperă, cu o filială în Peshawar. Nu cred că trebuie să vă mai spun că firma mijloceşte traficul de arme. Cei trei americani s-au hotărât într-o bună zi să facă o vizită personală la filiala pakistaneză, dar n-au mai ajuns. Avionul lor s-a prăbuşit în mare, lovit de o rachetă. Acum folosesc drept hrană peştişorilor din Mediterană. Voi sunteţi cei care le vor continua drumul până la sfârşit…

— Dar suntem patru, nu trei! Observă Colosul, care totuşi nu se poate făli cu cine ştie ce cunoştinţe în domeniul ştiinţelor exacte.

— Corect! Iusuf Ciler rămâne aici. El e piesa de schimb, ca să nu folosim cuvântul ostatic. Nu-mi plac cuvintele care îţi inspiră violenţă.

Şi tocmai când ne gândeam că am mai întors o filă din cartea vieţii noastre, iată-ne trecând grăbiţi la următoarea!

KARA’A AL THÂNI SURA AL SABEH ASHAR AL THAMANOON AL MYYA[99]

Omorâţi-i unde-i găsiţi şi goniţi-i de-acolo, de unde v-au gonit pe voi, căci ispita e mai rea decât omorul, însă nu luptaţi împotriva lor lângă templul cel sfânt, doar dacă se luptă ei împotriva voastră acolo; dacă însă vă atacă, omorâţi-i, căci aceasta este răsplata celor necredincioşi.

KARA’A SURA AL TASEH AL THAMANOON AL MYYA[100]

Şi luptaţi împotriva lor, până ce nu va mai fi ispita, ci va fi legea lui Allah.

[99] Coran 2, Sura 187 (lb. arabă), (n.tr.).
[100] Coran 2, Sura 189 (lb. arabă), (n.tr.).

VII

Mechanical and Automatics Ltd., Peshawar Subsidiary Comp. ocupă o clădire destul de modestă. La parter sunt depozitele, iar la etaj se găsesc birourile. Ali Zufar, managerul filialei pakistaneze a prosperei firme în care au lucrat sub acoperire cei trei agenţi americani, este încântat să-i cunoască personal pe cei doi patroni. Doi, pentru că bodyguardul şi în acelaşi timp şoferul, nu prezintă interes. Suntem trataţi cu cafele şi băuturi răcoritoare. Ali stă în permanenţă încovoiat şi zâmbeşte pe toate frecvenţele. Se grăbeşte să ne aducă registrele care, bineînţeles, sunt ţinute în dublu exemplar, cu evidenţe paralele. Traficul de arme e bine văzut de autorităţi, dar nu trebuie să respire nimic în afară. Războiul cu India bate la uşă.

Colosul dispare în teritoriu, chipurile pentru a controla securitatea clădirii, dar suntem convinşi că vânează băuturi interzise de Coran.

— Aţi primit ultimul transport? se interesează Fijianul.

— Desigur, confirmă Ali. Primă calitate. Generalul Khan este deosebit de mulţumit. A ţinut să precizeze că plata s-a şi făcut cu ultimul curier diplomatic.

— Şi noi suntem mulţumiţi de tine, Ali. Faci o treabă bună, aici. Am vorbit cu asociaţii mei şi am hotărât să-ţi mărim salariul.

— E o cinste pentru mine să aud aceste cuvinte chiar din gura dumneavoastră. Sunt mai de preţ decât orice sumă de bani care, fireşte şi ea este bine venită.

— Comisioanele pentru poliţie şi restul au fost date? mă interesez eu.

— Sigur, domnule. Totul e în regulă.

Răsfoim cu mare atenţie registrele şi ne mai facem de lucru cu calculatorul nostru portabil, deşi nu pricepem nimic din adunătura aia de cifre. După două ore, închidem tomurile şi ne declarăm încântaţi. Aprindem trabucuri şi mai cerem un rând de cafele, de astă dată, „îmbunătăţite”. Adică având un adaos de rachiu.

— Generalul Khan, ne informează Ali, după ce a pus registrele înapoi în seif, vă roagă insistent să acceptaţi o întâlnire

personală. Ar fi deosebit de onorat să vă cunoască şi să vă strângă mâna.

— Gând la gând cu bucurie! exclamă Fijianul. Tocmai voiam să vă rugăm acelaşi lucra. Avem o, propunere care credem că l-ar interesa în cea mai mare măsură. Apropo, este tot comandantul Armatei a IV-a?

— Desigur, deşi, la ultimele tratative de pace, indienii au cerut înlocuirea lui. Prim-ministrul nostru însă nici nu a vrut să audă.

— Bine, zice Fijianul, frecându-şi mâinile. Ce-ai, spune să fixăm întâlnirea pentru mâine?

— Îl voi contacta chiar acum pe general. După câte ştiu, zilele astea participă la nişte aplicaţii care are loc în apropierea Peshawarului…

— Nu ne deranjează să-i facem o vizită chiar pe câmpul de instrucţie, intervin eu. Oferta noastră comportă extremă urgenţă, iar noi nu avem prea mult timp la dispoziţie.

— Nu mă îndoiesc, domnule! Cât timp veţi vizita oraşul şi veţi servi masa, eu mă voi ocupa cu fixarea întrevederii. O să vă rog, de altfel, să-mi faceţi deosebita onoare de a-mi fi oaspeţi. Soţia mea e plecată împreună cu copiii în vacanţă, iar modesta mea casă vă stă la dispoziţie.

„Modesta casă” e un palat în adevăratul sens al cuvântului. Are treisprezece camere şi cinci băi, fiind situată în mijlocul unei grădini coborâte din *O mie şi una de nopţi*, la marginea căreia curge un pârâiaş vesel.

Primim câte o cameră pe acelaşi palier şi suntem invitaţi la cină. Colosul trebuie strunit bine de tot. Din fericire, gazda se vede nevoită să ne lase singuri, pentru a-l căuta pe general. Cele două servitoare, îmbrăcate în sariuri cusute în fir de argint, nu pregetă să ne ofere mâncăruri tradiţionale. Ne privesc cu respect şi zâmbetele lor sunt mai calde ca nişte zile de vară.

— Gata, nu mai încape! îngaimă Fijianul, răsturnându-se pe spate, ca o gânganie în vizită de lucru la maternitate.

— De-aia arăţi ca un sifilitic, căruia nu-i ajută nici un tratament, urlă Colosul, cu gura plină. Pentru că mănânci cât o vrabie…

— Ar trebui să fii mai politicos, îi atrag eu atenţia. Nu uita că nu eşti decât un pârlit de şofer, care slujeşte doi cunoscuţi magnaţi americani. Putem oricând să te concediem…

— Puteţi oricând să mă pupaţi în cur, dar numai după ce aveţi aprobarea şi aşteptaţi în ordinea stabilită de mine. Nu-i aşa,

frumoaso!?

Slujnicuţa, care nu are mai mult de şaisprezece ani, zâmbeşte şi se înclină. Nu cunoaşte o boabă engleză, dar e fericită că domnii o bagă în seamă. Ne toarnă în paharele de cristal şi mai trage o temenea.

— Îmi plac pakistanezele, se destăinuie Colosul. Singurul lucru care mă nedumereşte este la ce le foloseşte punctul ăla negru de pe frunte!?

— Dacă vrei s-o ai, bag eu la fraiereală, o apeşi acolo de trei ori la rând şi ea pricepe şi te învaţă cele mai sofisticate tehnici orientale în domeniu. Te poartă prin toată Kama-Sutra…

Când apare, Ali e tot numai un zâmbet.

— Generalul Khan vă primeşte mâine la punctul de comandă, ne anunţă el.

— Perfect! Eşti un om de bază, zice Fijianul, bătându-l pe umeri. Mă bucur că am luat hotărârea să-ţi mărim salariul.

Ne retragem în iatacurile noastre. După o masă copioasă, nu mai trebuie să chemi somnul.

A doua zi, fix la ora opt, ne îmbarcăm în Land-Roverul închiriat şi pornim pe dramul indicat. Ajungem în mai puţin de două ore, datorită stilului de condus al Colosului. Când coborâm, putem fi asemuiţi cu nişte astronauţi reveniţi pe Pământ după zeci de ani petrecuţi în spaţiu.

— Fir-ai al dracului de ţăcănit! icneşte Fijianul, cu năduf, deşi abia îşi mai poate descleşta fălcile. Mă întreb cum de-ai putut trece prin toate controalele medicale. Trebuia să fii păstrat la laboratorul de psihopatologie.

— Măcar să-l fi împăiat, plusez eu, încercând fără succes să-mi repun oasele în ordinea lor firească.

Singurul fără griji şi fără probleme e Colosul, care dă roată maşinii, de parcă ar vrea s-o cumpere.

— E un automobil straşnic. Nu m-aş fi aşteptat că englezii să producă aşa ceva, la cât de nătângi sunt…

Ne întâmpină un sergent în uniformă de luptă care, după ce execută un salut impecabil, ne anunţă că generalul ne aşteaptă.

Khan ne primeşte într-o sală pavoazată cu hărţi şi fotografii înfăţişând tehnică militară. După introducerea de rigoare, se intră direct în problemă.

— Domnule general, avem două propuneri extrem de interesante, preia Fijianul frâiele. Prima se referă la un minilansator de rachete dotat cu lunetă. Este botezat SAT L-4.

Imaginaţi-vă, domnule general, o puşcă obişnuită, cu lunetă, care, în loc de încărcător, are un proiectil de forma unei torpile, dar cu dimensiunile unui cartuş de vânătoare. Luneta este legată la un calculator, conectat la rândul lui la un satelit de observaţie. Să spunem că vreţi să anihilaţi o persoană care… bun, vă stânjeneşte în planurile dumneavoastră. Persoana, fireşte, este păzită de o gardă personală de anvergură. Trăgătorul care va mânui SAT L-4 se poate situa însă, faţă de personaj, la distanţă de patru kilometri! Deci nedepistat de garda de corp, cu condiţia să se afle pe o înălţime, aşadar, să aibă linie directă, vizibilă pe obiectiv. Pe calculator apar automat, via satelit, coordonatele obiectivului şi cele ale minirachetei. Datele sunt transmise lunetei care, după percutare, va ghida proiectilul printr-un fascicul laser. Impactul e de puterea unei grenade antitanc, iar marja de eroare în atingerea ţintei, de la patru mii de metri, este zero.

Fijianul termină ce are de spus şi se aşează liniştit, aprinzându-şi o ţigară. Generalul îşi mângâie bărbuţa ondulată, fără să scoată nici un cuvânt. Pe buze îi mijeşte un surâs incert. Se serveşte cu o ceaşcă de cafea, făcându-ne semn să îndrăznim şi noi. Scoate o sticlă de whisky şi patru păhărele dintr-un bufet mascat Toarnă cu grijă şi adaugă gheaţă dintr-un bol de aluminiu. Gustă, fără să ţină vreun toast şi tot prin semne ne lămureşte că-l putem imita.

Deschide dictafonul şi-i ordonă aghiotantului să nu fie deranjat de nimeni. Apoi îşi aprinde o pipă, care emană un parfum năucitor şi se hotărăşte, în sfârşit, să vorbească:

— Arma despre care pomeniţi mă interesează. Este în stadiu experimental?

— Exact, confirmă Fijianul. Unul dintre specimene poate fi însă aici, în cel mai scurt timp.

— În caz că accept, în cât timp puteţi începe producţia de serie?

— „De serie” e cam mult spus, face Fijianul. Pentru început, să spunem că puteţi avea, în trei-patru luni, primele cinci bucăţi.

Generalul muşcă gânditor din muştiucul pipei şi-şi mângâie din nou bărbuţa, de parcă acolo s-ar afla decizia pe care trebuie s-o ia. Mai toarnă o porţie de licoare şi trece la cele sfinte:

— Presupun că şi costul unei asemenea arme este destul de ridicat!

— Nu mai scump decât un bombardier, arunc eu, sigur pe

mine.

Khan izbucneşte în râs şi îşi scutură pipa într-o scrumieră uriaşă, din lemn sculptat.

— Evident, n-o să vă luăm bani. Ştiu câtă nevoie aveţi de lichidităţi. Lucrăm ca şi până acum, în condiţii de troc.

— Diamante? se arată cunoscător generalul.

— Diamante.

— Nu mi-aţi răspuns la întrebare. La ce preţ se ridică?

— A fost o întrebare retorică. Abia acum întrebaţi direct, zice Fijianul, cu un rânjet. O să vă cer permisiunea să nu vă dezvălui încă preţul care, pentru dumneavoastră, va fi întotdeauna sub valoare. Iată ce vă propun: în două zile vom primi un exemplar din SAT L-4. Îl testăm într-unul dintre poligoane şi vedem ce poate. Dacă sunteţi mulţumit şi vă menţineţi cererea, discutăm. Tot ce vă rugăm este să păstraţi confidenţialitatea.

— Aveţi cuvântul meu de ofiţer al armatei pakistaneze, zice generalul, demn, ducându-şi o mână la inimă.

— Nu mă îndoiesc de onoarea dumneavoastră, domnule general.

— Atunci… peste două zile!

Umple iarăşi păhăruţele şi de astă dată ciocneşte cu fiecare în parte. Îşi şterge mustăcioara cu o batistuţă, care ar fi stat mai bine în poşeta unei dame şi-l pironeşte pe Fijian cu o privire de vameş informat.

— Până acum, aşadar, am vorbit despre *prima* propunere.

— Aşa este, face Fijianul, râzând. Cea de-a doua armă este una mult mai sofisticată şi se pretează numai la acţiuni de război. În mare, acţionează pe acelaşi principiu cu prima. Un calculator dotat cu o cameră de luat vederi conectată la satelit, dar şi la bazele de rachete existente la sol, în apă sau în aer. Să spunem că vreţi să distrugeţi obiectivul inamic X. Calculatorul îl încadrează în imagine, prin intermediul camerei de luat vederi şi cere coordonatele de la satelit. Simultan, vor apărea pe ecran coordonatele celei mai apropiate baze de rachete. Suprapunerea datelor primite, până la identificare, coincide cu declanşarea automată a forţei de distrugere. În subsidiar, un covor de „rachete-iepure” vor oferi protecţie împotriva atacurilor antiaeriene. Pentru manipulare este nevoie de un singur om!

Generalul îşi dă ochii peste cap şi zice cu voce tremurândă:

— Este posibil aşa ceva?

— Orice este posibil în era noastră. Trebuie să precizez însă

că, deocamdată, nu a fost depăşită fază teoretică. Mai sunt multe detalii de pus la punct, dar preconizăm ca în maximum patru ani să avem primul exemplar. Licitaţia însă poate porni de-acum…

— Sunt copleşit, domnilor, recunoaşte generalul. Ca ofiţer, sunt interesat în cel mai înalt grad de aceste arme. Desigur, decizia definitivă nu o poate lua decât şeful statului. Dar, până acolo, aşa cum aţi spus, trebuie să mai treacă multă apă pe Indus[101].

— Apa trece, armele rămân! o fac eu pe spiritualul.

Însă generalul e prea ocupat ca să mă ia în seamă. Îl apucă pe Fijian de un nasture, pe care prinde să-l învârtească.

— *Dear sir*, ne vom revedea peste două zile, când mi-aţi promis că-mi veţi prezenta SAT C-4. Îl voi invita la demonstraţie şi pe ministrul Apărării. Arma va fi mânuită de cei mai buni ofiţeri ai mei, sub directa voastră îndrumare. Cereţi-mi orice şi veţi avea tot sprijinul meu.

— Sunteţi deosebit de amabil, punctează Fijianul, schiţând un zâmbet şi încercând să-şi facă scăpat nasturele. Singură rugăminte este să avem culoarele aeriene libere, pentru avionul care va transporta arma.

— Le veţi avea!

Salută şi face stânga-mprejur. Colosul profită de intermezzo şi duce sticla la gură, golind-o în câteva secunde.

— Nici în mormânt n-o să te saturi, îi prevesteşte Fijianul.

— Vezi-ţi de ficatul tău, îl gratulează uriaşul. Fă un transplant de hemoroizi, că au ruginit şi o să-ţi atace creierul.

Acelaşi sergent care ne-a întâmpinat ne conduce până la maşină şi-şi ia un călduros rămas-bun, de parcă s-ar despărţi de fraţii lui mai mari. Ne îmbarcăm şi-l salutăm încă o dată, în clipa în care ne dăm seama, Fijianul şi cu mine, că la volan se află tot Colosul. Dar e prea târziu. În nici zece secunde, Land-Roverul atinge sută.

Jumbo-Jetul aterizează la ora fixată pe pista principală a aeroportului militar situat în apropierea Peshawarului. Aeroportul e înţesat de forţe de securitate. Câteva blindate uşoare şi transportoare militare înconjoară tot perimetrul. Două elicoptere Puma patrulează fără încetare. Trapa avionului se deschide şi e scos din interior un conteiner sigilat pe toate părţile. Un camion

[101] Fluviu în Pakistan (n.tr.).

Ford, de 30 de tone, trage în spate şi conteinerul este depus cu grijă pe platformă.

Fordul e încadrat de patru maşini ale Poliţiei şi trei blindate. Convoiul se îndreaptă spre câmpul de tragere, unde SAT L-4 va fi montat şi experimentat.

Ne aflăm împreună cu generalul Khan într-unul dintre blindate şi-l putem observa arzând de nerăbdare să vadă arma. Va trebui, totuşi, să mai aştepte. Testul este prevăzut pentru a doua zi, când la demonstraţie va participa şi ministrul Apărării.

Suntem invitaţi la club şi generalul, foarte generos, comandă o sticlă de gin şi o butelcă de apă tonică.

— Pentru „Regina Nopţii”, cum am botezat minunea!

Ciocnim şi gustăm din platoul cu gustări pe care ni l-a pus în faţă un chelner ciupit de vărsat.

— I-am transmis ministrului că vom avea exclusivitate pentru „Regină”!

— Doar trei ani, precizează Fijianul. Numai trei ani. Nu ne putem permite mai mult…

— Abia aştept ziua de mâine, revine Khan. Sunt ca un copil în aşteptarea darurilor de Crăciun!

Îşi mai toarnă în paharul pântecos şi adaugă apă tonică. Ochii încep să-i lucească, în parte din cauza ginului, în parte din cauza surescitării.

— O să am o noapte grea, ne împărtăşeşte el. Fără un pic de gin, ar însemna să nu închid o pleoapă.

— Există şi alte metode, se bagă Colosul în vorbă, fără să fie invitat. O femeiuşcă meseriaşă poate face treabă într-o jumătate de oră.

— Noi suntem musulmani, zice Khan, ridicând un deget.

— Şi băutura? scapă Fijianul.

— Acum sărbătorim! o drege generalul.

Nu mai insistăm, pentru că, oricum, ne interesează prea puţin viaţa personală a musulmanilor.

Spre miezul nopţii, după ce a mai comandat o sticlă, generalul îşi ia rămas-bun şi o tunde, căutând să-şi păstreze echilibrul. Lucru care, în pofida aşteptărilor, îi reuşeşte destul de bine.

Mai cerem un platou cu sărături şi legume şi o virăm pe bere neagră. În club mai sunt ocupate doar două mese. La una beau, tot bere, cinci ofiţeri în uniforma armatei pakistaneze, iar la cealaltă, cinci bărboşi, cu turbane şi cămăşi lungi, încinse cu brâie ţesute într-o multitudine de culori. Cei din urmă se servesc

dintr-o ulcică de lut, unde bănuim că-şi face veacul băutura lor tradiţională.

— Mă duc să mă culc, ne anunţă Fijianul, după ce-şi goleşte porţia de bere. Ar fi mai bine să mă urmaţi. Mâine trebuie să fim în picioare devreme, să ne pregătim pentru circ.

— Nu ne confundă cu tine, grohăie Colosul. Ia-ţi vitaminele, pune-ţi scufia şi nu uita de vată în urechi. Înveleşte-te bine şi gândeşte-te la mămiţica ta, când te legăna pe genunchi şi-ţi îngâna cântecele de leagăn. Toate acestea, evident, după ce ţi-ai făcut rugăciunea.

Fijianul se ridică şi face câteva mişcări de dezmorţire. O ia agale spre spaţiul de odihnă, nu înainte de a ne zâmbi enigmatic. Colosul descifrează după o vreme zâmbetul lunganului.

— Asta a uitat să-şi plătească partea! Viermele! Generalul ne-a făcut cinste numai cu ginul.

Suntem gata s-o luăm pe urmele lui, pentru a ne recupera partea de bani, dar vociferările venite de la masa turbanelor ne fac să renunţăm la intenţiile iniţiale. Ciulim urechile, fără a da semne că ne-ar interesa dispută. Cei cinci vorbesc aproape în acelaşi timp şi nu în *urdu*[102] cum ar fi de aşteptat, ci într-un dialect berber.

Cel cu turban cafeniu caută să-i potolească pe ceilalţi patru, care, fără îndoială, au cam dat-o pe ulei.

— Mai lasă-ne, *habibi*, îl contrează unul dintre turbanele albe. Suntem între noi. Şi, pe urmă, ăştia nu înţeleg o boabă din limba noastră.

— Aşa le-am făcut, turuie un alt turban alb, continuând discuţia şi imitând puşcă-mitralieră. Prrrrrrrr! Trrrrrrrr! Au căzut ca muştele!

— E cea mai rapidă acţiune la care am participat vreodată! Şi cea mai eficientă. Cinci minute! Se bagă şi al treilea turban.

— Nu e nevoie să facem o conferinţă de presă pe tema asta, încearcă din nou turbanul cafeniu să-i potolească. Oricum, nu văd cât a fost de eficientă, de vă lăudaţi atât. Trebuia să-i găbjiţi pe evrei, iar voi aţi tras în nişte greci!

— Ce contează? zice primul turban alb. Data viitoare o să-i luăm în colimator şi pe jidani. Se întoarce spre bar şi o dă pe engleză: Hei, stăpân al petrecerilor noastre, fii bun şi mai trimite-ne un ulcior! Fraţii mei sunt mai însetaţi decât deşertul…

— Ora închiderii, se pronunţă acru barmanul, începând să

102 Limbă oficială, alături de engleza, în Pakistan (n.tr.).

pună scaunele pe mese.

— Aşa se numeşte băutura asta? Face nedumerit al doilea turban. Fie şi „Ora închiderii”, deşi e un nume ciudat Să mai vină un rând.

— Nu mai servim, dă înainte barmanul, fără să-i privească. Ordinul comandantului: După ora douăsprezece, localul se închide!

Ofiţerii pakistanezi pricep aluzia şi, după ce achită consumaţia, ies în şir indian. Îi imităm şi ne ridicăm, la rândul nostru, cât se poate de disciplinaţi. Mă sprijin de braţul Colosului, care se preface şi el a fi machit. Zâmbeşte ca boul şi clămpăne vrute şi nevrute despre calităţile unor domnişoare pe care le cunoscuse în vremea din urmă.

Ajunşi afară, tragem adânc aer în piept şi dispărem în spatele unor copaci. În club, vociferările capătă cote tot mai înalte. Ar fi nasol să intervină tocmai acum Poliţia Militară şi să-i ducă pe scandalagii la mititica. Turbanele sunt mai mult ca sigur tipii pe care-i căutăm. Norocul chiorului!

Din spate răzbate un fâsâit şi mă întorc fulgerător cu pistolul pregătit. E Colosul, care-şi face nevoile, stropind un mesteacăn aflat la distanţă de doi metri. Nu apuc să-l apostrofez. Se deschide uşa clubului şi cele cinci turbane ies în pas de front, ţinând în braţe butelcuţa comandată. Din prag, barmanul le urează drum bun şi odihnă plăcută, într-un limbaj de care s-ar ruşina şi un bătrân lup de mare naufragiat pe o plută.

Îi urmărim, ţinând drumul prin tunsuri şi boschete. Luna e de partea noastră. Şi-a găsit un norişor şi trage un pui de somn. Nu trece mult şi ajungem în campingul unde sunt cazate turbanele. Reperăm cortul în care dispar unul câte unul şi fixăm câteva puncte de recunoaştere.

Până la palatul lui Ali, mai mult zburăm. Gazda nu s-a culcat încă, fiind îngrijorată de soarta noastră. Îi urăm noapte bună şi urcăm la etaj.

În iatacul lui, Fijianul doarme pe spate şi sforăie în triluri. Colosul, care nu are nimic comun cu gentileţea, îl apasă pe Fijian pe nas şi-l strânge cu hotărâre. Lunganul sare în capul oaselor şi, în mod reflex, îl muşcă pe Colos de mână. În clipa următoare încep să se încaiere, făcând patul zob. Caut să-i despart, dar singurul lucru pe care-l reuşesc este să capăt un picior în burtă, care mă proiectează peste o bibliotecă înţesată de cărţi.

Zarva îl trezeşte pe Ali, care înţepeneşte în pragul uşii.

Îmbrăcat în cămeşoiul lui alb, lung până în pământ, pare o stafie deranjată din somnul ei de sute de ani, de nişte copii obraznici.

Lucrurile se lămuresc şi reintrăm în normal, asigurând-o pe gazdă că nu a fost decât un joc prietenesc, pe care-l jucăm întotdeauna înainte de culcare, pentru a avea un somn adânc şi odihnitor. Rămaşi singuri, facem inventarul. Fijianul are nasul rupt, Colosul sângerează din plin, iar eu am o zdrelitură la arcadă.

Trecem la subiect şi răfuiala este uitată.

— Ne trebuie un plan stabilit până în cel mai mic detaliu, deschide Fijianul şedinţa de lucru. Sigur e faptul că va trebui să acţionăm în noaptea asta, cât îi avem în mână.

— Plus că sunt ghiftuiţi de băutură, adaug eu.

— Bine. Să spunem că reuşim să le înfigem câte un glonţ în ceafă. Se pun două probleme: unde-i ducem şi ce facem când, mâine dimineaţă, se va observa lipsa lor.

Mai sunt doar două ore până se luminează de ziuă, dar planul este gata. Duşul fierbinte şi cafeaua tare ne alungă somnul pentru multă vreme. Gândul la sută de mii de dolari ne dă aripi.

Cobor precaut în salon şi scot din vitrină uniformă de căpitan al armatei pakistaneze, pe care Ali, trecut în rezervă, o ţine la mare preţ. A expus-o alături de livret şi de nişte decoraţii. Uniforma mă cam strânge la subsuori, dar măsură mai mare nu există acum. Împingem jeepul pakistanezului la vreo două sute de metri de o casă, unde am curajul să pornesc motorul. Îmi fac cruce cu limba şi pornim la drum.

Campingul e cufundat în linişte. Reperez cortul şi intru cu mişcări de felină. Cei cinci bărboşi dorm îmbrăcaţi, pe paturile pliante şi sforăie de le flutură bărbile. Trebuie să muncesc serios pentru a-i aduce la realitate. Sunt aiuriţi şi cheauni. Mă blesteamă, abia mişcându-şi limbile cleioase. N-am încotro şi le fac cunoştinţă cu carafa plină cu apă rece.

Îşi revin şi le arăt un document, care este o scrisoare găsită în vitrină. E prea întuneric şi ochii le plutesc în alcool, aşa că nu risc nimic. Turui despre o misiune urgentă, comandată de însuşi Marele Comandant Abdul. Numele îi electrizează şi-i trezeşte mai repede decât ar fi făcut-o cea mai bună cafea braziliană. Se înghesuie în jeep şi o luăm din loc. Colosul şi Fijianul ne aşteaptă pe traseu.

La mijlocul unei pădurici, fac maşina să tuşească şi o împotmolesc. Camarazii mei apar din întuneric şi împrăştie gazul

paralizant din buteliile cilindrice. Turbanul cafeniu are o altă soartă. Pentru noi, nu reprezintă nimic, aşa că n-are rost să ne complicăm cu el. Colosul îl articulează pe tăcute şi sapă o groapă potrivită, mai repede decât o familie de cârtiţe. Aruncă pământul la loc şi-l bătătoreşte, acoperind mormântul cu frunze şi crengi rupte. Uriaşul e într-adevăr un fenomen. Totul a durat doar zece minute.

Ne bulucim în maşină şi, deşi suntem şapte inşi, jeepul nu face nazuri. Merg cu luminile stinse şi opresc doar în spatele clădirii unde sunt cazaţi membrii echipajului care a pilotat Jumbo-Jetul. Băieţii sunt de gaşcă, la fel ca orice alt echipaj care zboară sub culorile Statelor Unite. Ne împrumută uniformele, dându-ne o mână de ajutor la travestirea turbanelor. Nu uită să le pună pe nas ochelari negri. În vremea asta, Fijianul le rade bărbile şi mustăţile, dovedind reale aptitudini de frizer.

Americanii dau la iveală două sticle de whisky Johnny Walker şi un pachet de Camel. Când e vorba de distracţie, somnul nu-şi mai are rostul.

Colosul face gargară cu licoarea şi le spune GI-urilor bancuri porcoase. Misiunea mea urmează după ce o termină ei pe-a lor. Îi cară pe afghani unul câte unul la jeep şi-i aşează în poziţii cât mai fireşti.

Fijianul se întoarce spre americanii îmbrăcaţi doar în izmene şi maiouri şi-i instruieşte ca un tată:

— Intraţi pe aeroport prin partea nordică. E terenul cel mai propice. Vă daţi cu noroi din cap până în picioare şi deveniţi şerpi. Paza e destul de subţire şi, mai mult ca sigur, la ora asta santinelele îşi iau porţia de moţăială…

Sar în jeep şi o iau din loc, în timp ce Colosul şi Fijianul se retrag în palatul lui Ali. La poarta aeroportului, opresc în dreptul postului de control. Soldatul pakistanez dă ocol jeepului, în timp ce eu turui fără oprire:

— Verificarea tehnică a avionului pentru decolarea de mâine… Facem chestia asta de fiecare dată. Prea multe atentate s-au produs în ultimul timp. Acum două zile, nişte camarazi de-ai noştri au decolat fără să se asigure de pe un aeroport din Arabia Saudită şi, peste câteva minute, aparatul a explodat în aer. Teroriştii au început să-şi facă de cap…

Îi arunc două pachete care înseamnă mai mult decât orice parolă. Soldatul le miroase, îmi arată dinţii lui albi, apoi ridică barieră şi mă lasă să trec.

Parchez în dreptul Jumbo-Jetului. Americanii sunt acolo şi deschid trapa avionului. Îi legăm pe „afghani” mai dihai decât nişte baloturi de paie, le înfundăm gurile cu cârpe murdare de ulei, după care-i îngrămădim în compartimentul destinat paraşutelor de desant. Aviatorii se şterg de noroi şi îşi iau uniformele în primire.

Începe să se lumineze de ziuă, dar nu simţim nici o oboseală. Aprindem ţigările şi glumim de parcă am fi la o şuetă amicală.

La „sediu”, ne luăm rămas-bun, iar eu intru în camera mea, unde mă aşteaptă Colosul şi Fijianul. Pentru noi trei, greul abia începe. Dacă scăpăm neîmpuşcaţi, atunci cu siguranţă că ne-am născut în zodia Porcului.

Ora zece. Pe estradă amenajată pe un deluşor, se adunase toată lumea bună, în frunte cu ministrul Apărării. Lipseşte doar generalul Khan.

Ne prefacem că lucrăm la ultimele retuşuri şi privim către ţinta aflată la vreo trei kilometri, sub forma unui reflector cu lumină roşie.

Pe drumul ce urcă spre deluşor se ridică un norişor de praf şi, peste câteva minute, opreşte în dreptul estradei un jeep din care sare generalul. E furios nevoie mare. Îi raportează ministrului Apărării despre lipsa la apel a unui comando de voluntari.

— Sunt o gloată de nedisciplinaţi, conchide ministrul, scârbit, dar avem nevoie de ei. S-or fi îmbătat şi zac printr-un şanţ.

E timpul să-i dăm drumul la distracţie, când Fijianul se apropie de estradă, mai negru decât un cazan de smoală. Blesteamă şi-şi smulge părul din cap, aruncând cele mai groaznice invective.

— Ce s-a întâmplat? întreabă ministrul, întorcându-se spre el. Fijianul continuă circul şi bolboroseşte, înjurând la fiecare două cuvinte:

— Dobitocii ăia, dar-ar toate bolile în capul lor! Le-am spus de o mie de ori ce au de făcut! Vedea-i-aş spânzuraţi de picioare! O să-i omor pe toţi cu mâinile mele! O să le scot ochii!

— Vorbeşte odată, omule! se stropşeşte generalul.

— Cretinii care au trimis conteinerul! Au uitat să-mi pună lada cu închizătorul! În zece ani de slujbă nu mi s-a întâmplat aşa ceva! O să-i aduc în faţa plutonului de execuţie pentru sabotaj!

O linişte rău-prevestitoare se întinde peste toată adunarea. Ministrul stinge trabucul cu vârful cizmei şi întreabă calm:

— Adică, demonstraţia nu va avea loc?

— Vă repet, domnule ministru, lada cu închizătorul nu a fost

încărcată. Nu ştiu cum a putut să se întâmple. Şi dacă nu le-aş fi spus că e ambalată separat de conteiner…

Acu-i acu'! În orice moment poate să se dea ordin să fim lichidaţi. Ministrul mai cugetă preţ de un minut şi se ridică fără o vorbă. Se îndreaptă ţeapăn către maşină, însoţit de alaiul cu care venise şi dispare în cea mai mare viteză.

Generalul Khan nu-şi revine tot atât de repede. Dacă scapă acum de un atac de apoplexie, înseamnă că are o tensiune de astronaut.

— Ce vrea să însemne asta? murmură el, fără să se mişte.

— Domnule general, zice Fijianul topit, nici nu ştiu cum să mă scuz. De fapt, nu încap nici un fel de scuze. E o situaţie în care… Niciodată nu mi s-a mai întâmplat aşa ceva!

Khan îşi pipăie, neliniştit, tocul pistolului, iar noi ne facem ultima rugăciune. Dar nu scoate păcănitoarea. Îşi duce mâinile la spate şi se plimbă gârbovit încolo şi-ncoace, ţârâindu-şi încălţările, îi face un semn aghiotantului, care se grăbeşte să-i toarne un pahar de şampanie pregătită pentru sărbătorirea evenimentului.

Repetă gestul de încă două ori, dovedind reale calităţi de paharnic. Băutura îndepărtează pentru un timp uraganul, care stă totuşi să explodeze.

— Vă bateţi joc de mine? murmură din nou generalul, fără să ne privească.

— Cum am putea, domnule general? În primul rând că e vorba de banii noştri, de reputaţia noastră! Nenorociţii ăia de la…

— Nu mă interesează! urlă Khan, dând frâu liber nervilor. Ar trebui să ordon să fiţi decapitaţi acum! Pe loc! Mai face o plimbărică, umplându-se de praf şi-şi apropie faţa la doi milimetri de cea a Fijianului. Aveţi exact patruzeci şi opt de ore, scrâşneşte el din toate măselele. Patruzeci şi opt de ore pentru a aduce şi ce mai e de adus. Dacă nu…

Renunţă să-şi continue ideea. E clar pentru toată lumea ce se va întâmpla „dacă nu…”

— Patruzeci şi opt de ore! mai strigă el, îndepărtându-se fără să salute.

E gata să se împiedice de aghiotant, căruia îi face vânt de pe estradă.

Ne abţinem cu greu să nu urlăm şi să dansăm de bucurie, încă o dată, Satana i-a tras-o Bunului Dumnezeu!

Părăsim celebrul SAT L-4, care e de fapt o machetă fără nici o

valoare şi o zbughim în cea mai mare viteză spre aeroport, uitând să ne mai luăm rămas-bun de la Ali.

Abia când aterizăm pe aeroportul de lângă Cairo şi predăm „marfa”, ne dezmeticim complet. Suntem plătiţi conform înţelegerii, ceea ce stârneşte indignarea Colosului:

— Urmaşul lui Timur Lenk nu are nici un drept să se înfrupte şi el. Vom împărţi doar între noi cei o sută de mii de dolari, fiindcă el a stat aici şi a pârţâit pe divan, în timp ce noi eram cu moartea în raniţă.

Iusuf însă are altă părere.

— Ascultă, măi cimpanzeu dresat! Tu crezi că „a fi ostatic” echivalează cu „a face o vizită într-un parc de distracţii”?! Dacă n-aţi fi reuşit şi aţi fi şters-o în ţările calde, eu aş fi atârnat de cel mai înalt palmier!

— Are dreptate, intervine Fijianul, stingând conflictul. Asta a fost înţelegerea şi o s-o respectăm.

Colosul bodogăneşte în continuare, deşi simte că nu are sorţi de izbândă.

— Pe cai! îi îndemn eu, cu voioşie. Îl întâlnim pe Pavlovici la Alexandria. N-am mai călătorit de mult cu iahtul, cu atâta bănet la mine!

KARA’A AL TASEH AL MYYA[103]

1. *Spune*: O voi necredincioşilor,
2. Eu nu servesc la ceea ce serviţi voi
3. Şi voi nu sunteţi servi la ceea ce servesc eu
4. Şi eu nu sunt serv la ceea ce serviţi voi
5. Şi voi nu sunteţi servi la ceea ce servesc eu.
6. Pentru voi, credinţa voastră şi pentru mine, credinţa mea!

[103] Coran 109 (lb. araba), (n.tr.).

VIII

Privesc pe fereastra de la etajul al zecelea al hotelului *Inter* din Tanger. Este o vreme senină şi pot întrezări luminile Gibraltarului. Dar pentru mine, ajutorul nu mai poate veni de-acolo!

Colosul, Fijianul şi Iusuf au plecat de ieri în direcţii necunoscute. Eu am fost silit să mai rămân o noapte, pentru că avionul care trebuia să-i aducă pe Liana şi pe copil a avut o defecţiune tehnică şi a plecat din Paris cu o întârziere de douăzeci şi patru de ore.

Da, am omis să vă împărtăşesc ceva: hotărârea de a renunţa la mercenariat şi de a mă retrage pe o insulă din Caraibe. Pot să umplu o piscină cu banii câştigaţi. Din Alexandria am vorbit cu colonelul Lazăr[104], pe linia secretă, la care nu apelasem niciodată, rugându-l să-mi facă un ultim serviciu: să-i trimită pe Liana şi pe copil în Tanger.

A fost prima greşeală de neiertat. Mirajul unei vieţi în Paradis, împreună cu singurele fiinţe la care ţineam cu adevărat, mi-a întunecat creierul.

A doua greşeală a fost subestimarea forţei de reacţie a „afghanilor”. N-au înghiţit răpirea de la Peshawar şi acum am căzut în cursă. Din păcate, nu singur.

Liana şi fetiţa continuă să doarmă, departe de frământările mele. De aici nu vom mai ieşi. Ştiu că o grămadă de lunetişti sunt plasaţi în jurul hotelului, în timp ce un comando scotoceşte cameră cu cameră. În curând, vot ajunge şi la noi.

Deschid valiză şi scot pistolul automat. Măcar să-mi vând scump pielea. Dau să-nchid valiza, dar mă opresc. Ochii îmi cad pe săculeţul de piele, pe care mi-l făcuse cadou Habad. „Să nu-l deschizi, decât atunci când ştii că nu mai e nici o soluţie!”

Îl iau cu mâinile tremurânde, ca pe un ou de porţelan. Ştiu că e o prostie, dar în situaţii-limită omul se agaţă şi de un fir de pai. Îl deschid cu maximă precauţie şi scot dinăuntru un ghemotoc de

---

[104] Personaj misterios, care apare în *Spaima şi moarte în Transnistria*, de acelaşi autor, colonel de securitate şi apoi agent al Serviciilor Speciale române, unul dintre recrutorii lui Florin Zamfir (n.tr.).

păr aspru Şi o cutie de chibrituri. E păr de cămilă. Stau cu ghemotocul în mână şi abia îmi stăpânesc un râs nervos.

N-am crezut niciodată în magie sau în farmece. Acum sunt nevoit să cred. Dau foc părului de cămilă şi-l las într-o scrumieră să ardă mocnit. Un miros straniu se împrăştie în toată camera. Fumul verzui se înalţă spre tavan asemenea unui duh coborât din poveştile orientale. Un sughiţ spasmodic îmi înlocuieşte râsul… O clipă îmi trece prin cap că e vorba de otravă. Cu atât mai bine!

Fumul devine tot mai gros şi acoperă ferestrele. Ce naiba e asta?! Mă ridic în picioare şi mi se pare că visez! Afară totul e învăluit în întuneric şi aparatul de aer condiţionat pompează în cameră miros de ars. Nu e de la părul de cămilă. Fumul de afară şi câteva limbi de foc mă fac să-mi dau seama că undeva, în hotel, a izbucnit un incendiu.

„Sunt nebuni!” gândesc eu. „Dau foc la un hotel, numai pentru că nu au putut să mă descopere!”

O trezesc pe Liana, care nu pricepe despre ce e vorba.

— În baie! Repede! Incendiu! Treceţi amândouă în baie. Puneţi-vă la gură prosoape ude şi culcaţi-vă pe jos. Fără panică! Nu vă temeţi, totul o să fie bine. Mai repede, mai repede. Dă drumul la apă!

Se aud acum sirenele pompierilor. Sun la recepţie şi o voce caută să mă liniştească:

— A izbucnit un incendiu la etajul al optulea, dar nu vă faceţi griji. Situaţia e sub control. Aşteptaţi în cameră. Nu ieşiţi pe culoar. Scările şi liftul sunt impracticabile. În scurt timp, veţi fi salvaţi!

Fumul începe să intre în cameră. Dau drumul la ventilator şi mă culc pe covor. Lumânare la capul mortului! Când îmi zic că totul s-a terminat, ferestrele zboară în sute de cioburi şi doi pompieri îmbrăcaţi în haine de azbest se năpustesc înăuntru unul după celălalt.

— Unde sunt femeia şi copilul? urlă primul.

„Ei sunt” îmi trece prin cap. „Nişte pompieri nu au cum să ştie de Liana şi de copil!” Armez pistolul, dar nu apuc să percutez. O lovitură la carotidă mă trimite în lumea viselor.

E gata!

Deschid ochii. Sunt culcat pe un pat imens, într-o încăpere mobilată cu tot ce e nevoie. Mă ridic încet şi mă îndrept spre fereastră. O plajă imensă, străjuită de palmieri şi de cocotieri, dă spre ocean. La aproape două sute de metri, ieşite parcă din

spuma valurilor, Liana şi fetiţa aleargă pe nisipul alb-gălbui.

Ce naiba caut eu în Paradis?! Locul meu e în Iad. Sau aşa arată Iadul?!

Uşa cu geam se deschide cu un zgomot imperceptibil şi în încăpere intră un tip la vreo treizeci de ani, în şort şi bluză colorată, cu mânecă scurtă. Nu seamănă cu Sfântul Petru, dar nici cu Aghiuţă. Zâmbeşte şi, fără un cuvânt, scoate din bufet o sticlă de votcă Smirnoff. Toarnă şi deschide un pachet de Camei.

— Bine ai venit de pe tărâmul de dincolo! zice el, ridicând paharul.

— Nu e ăsta? întreb eu curios.

— Într-un fel, da! Numele meu este Cliff Scott. Lucrez pentru CIA. Îmi cer scuze pentru felul grosolan în care am fost nevoit să te salvez, dar diversiunea cu incendiul de la *Inter* era singura viabilă. „Afghanii” mai aveau un pic şi ar fi ajuns la tine.

Îmi pun gândurile în ordine şi mai aprind o ţigară.

— Unde suntem?

— Santa Monica. O insulă din Caraibe, care ţine de Barbados.

Casa şi bucata asta de plajă îţi aparţin. *Private property*, exact ce ţi-ai dorit. Apropo, le eşti dator celor de la CIA, care au scos fondurile: trei sute de mii de dolari. Nu e prea mult, nu-i aşa, pentru o casă cu opt camere, grădină, piscină, totul gata mobilat?!

Nuuuu, e un vis!

— De unde ştiţi voi de toate astea?

— Maiorul Pavlovici şi colonelul Lazăr. Nu sunt oamenii noştri, stai liniştit. Să spunem că e vorba de… un parteneriat.

— Ca să fiu sincer, preferam un loc despre care să ştiu numai eu.

— Patru oameni cunosc locul acesta. Directorul CIA, maiorul Pavlovici, colonelul Lazăr şi cu mine. Oficial, tu şi ceilalţi camarazi aţi fost ucişi de „afghani”. După o pauză, trec la afaceri.

— Hai, Cliff, bagă gaz. Ai uitat să vorbeşti despre recunoştinţa pe care trebuie s-o arăt, pam-pam… pam-pam…

Râde şi-mi arată o dantură perfectă.

— Să nu-i spunem aşa, prea seamănă a notă de plată. Ştii, tu şi ceilalţi trei trebuie să staţi ascunşi o vreme. Doar noi vă putem asigura protecţia. Pană când vă uită „afghanii”…

— Sunt convins că v-aţi gândit şi unde!

— Bineînţeles. Unde ar putea fi cea mai bună ascunzătoare,

dacă nu…

— Dacă nu… unde?

— Dacă nu în cuibul duşmanilor!

Mai scot o ţigară din pachetul de Camel lăsat pe măsuţă, fără să-i cer voie şi o aprind. Trag adânc fumul în piept şi-i dau drumul pe nări.

— Zii aşa, parteneriat! Adică, să lucrăm pentru voi!

— Ei da, e vorba de un contract. Unul mic..

— Ceilalţi ce-au spus?

— L-au semnat deja.

— Şi dacă nu sunt interesat în parteneriatul vostru?

— Regret, dar trebuie să uiţi o vreme cuvântul ăsta.

— Care?

— „Dacă”…

— Asta e tot ce ai de spus?

— Mandatul meu se opreşte aici. Tot ce pot să-ţi comunic e că veţi fi recrutaţi de o organizaţie teroristă internaţională. Una care, în scurt timp, va ajunge să se doteze cu armament nuclear. Pentru omenire, ar fi sfârşitul.

— Dumnezeule, zic eu, punându-mi mâinile în cap. Dar de ce NOI? De ce mereu NOI?

Cliff se ridică şi se pregăteşte să decoleze.

— Vacanţă plăcută, Florine! Mi-a părut. Bine să te cunosc. O lună e numai a ta. Şi nu uita de cei trei sute de mii de dolari. Ţi-am lăsat pe masă numărul de cont. Zâmbeşte şi, înainte să iasă, mai adaugă: Ah, da! M-ai întrebat de ce voi?!

Mă uit la el, aşteptând răspunsul care mi-ar lămuri multe lucruri.

Cliff deschide uşa şi dezleagă misterul:

— DE-AIA!!!

CUPRINS